

ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΟΝ ΚΛΙΣΕΩΣ.

ΣΥΝΤΑΧΘΕΝ ΜΕΝ ΓΑΛΛΙΣΤΙ

ΥΠΟ

ΤΗΣ Κ. ΒΟΝΙΟΚΗΣ ΠΕΡΙΓΝΩΝΟΣ.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΝ ΔΕ

ΥΠΟ

Θ. Α. ΧΑΒΕΛΛΑ

ΚΑΙ

Ν. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

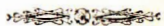
ΦΟΙΤΗΤΩΝ.

ΑΘΗΝΗΣΙ,

ΤΥΠΟΙΣ Π. Α. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ.

(Κατὰ τὴν ἔδον Εὐαγγελιστρίας, ἀριθ. 44).

1858.

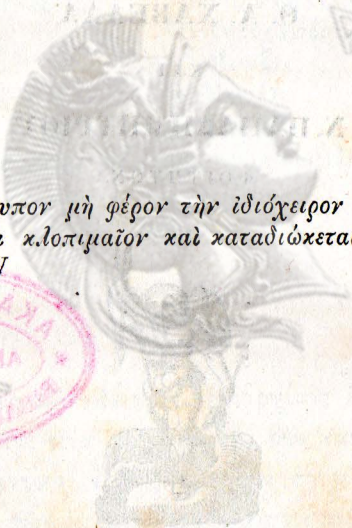
ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΟΝ ΚΛΙΣΕΩΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ ΚΑΙ ΤΕΧΝΟΝ

ΤΗΣ Κ. ΒΟΛΟΚΗΣ ΠΡΟΒΛΕΨΕΩΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΝ ΔΕ

Β. Α. ΖΑΡΕΛΛΑ

Πᾶν ἀντίτυπον μὴ φέρον τὴν ἰδιόχειρον ἡμῶν ὑπογρα-
φὴν θεωρεῖται κλοπιμαῖον καὶ καταδιώκεται κατὰ τὸ ἄρθρ
432 τοῦ Π. Ν

1917

ΤΡΟΠΟΣ Β. Α. ΖΑΡΕΛΛΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ ΚΑΙ ΤΕΧΝΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ ΚΑΙ ΤΕΧΝΟΝ

1881

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ ΚΑΙ ΤΕΧΝΟΝ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Τὸ παρὸν μυθιστόρημα, ἀφ' οὗ ἀσκήσεως χάριν διήλθομεν, καὶ τὰς ἐν αὐτῷ ποικίλας σκηνὰς καὶ περιπετείας τοῦ διαπύρου ἔρωτος εἶδομεν, εὐφυῶς συνηρημολογημένας καὶ ἐκπεφρασμένας, ἐκρίνομεν εὐλογον ἵνα εἰς φῶς αὐτὸ φέρωμεν. Ἐπειδὴ δὲ, ὡς καὶ πᾶν μυθιστόρημα, κύριον σκοπὸν ἔχει τὴν τέρψιν, ἠναγκάσθημεν πρὸς ἐπίτευξιν εὐμενοῦς ὑποδοχῆς καὶ τερπτικῆς ἀναγνώσεως, ἵνα μὴ τὴν αὐτολεξεί μετὰφρασιν ὀλοτελῶς ἀκολουθήσωμεν, διότι τότε ἀναμφιβόλως καὶ σκοτεινῶς ἠθέλομεν ἐκφράζεσθαι, ἀλλὰ καὶ μέρη τινὰ σχεδὸν ἀσήμαντα, ὡς πολυλογίας μετέχοντα παραλείψωμεν, καὶ τὴν αὐτῶν ἔλλειψιν διὰ ποικιλοτέρων φράσεων καλλωπιζουσῶν αὐτὸ ἀναπληρώσωμεν καὶ οὕτως ἐκδίδοντες αὐτὸ πεπεισμεθα ὅτι ἀναμφιβόλως τεύξεται τῆς εὐμενοῦς ὑποδοχῆς τῶν ἀναγνωστῶν, δικαιοῦν τὴν εὐγενῆ αὐτῶν ἐπιθυμίαν.

Τὰ δὲ περὶ τῆς γλώσσης καὶ γραφῆς, ἅπερ ἕκαστος ἀναγινώσκων θέλει ἐν αὐτῷ εὐρίσκει, κρίνομεν περιττὸν νὰ ἐκθέσωμεν, καθότι τοῦτ' αὐτὸ τὸ ἔργον θέλει δεῖξει τὸ πρᾶγμα.

Οἱ μεταφρασταί.

ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΟΝ ΚΛΙΣΕΩΣ.

I.

Τρίτη μὲν ἦτο ἡ ὥρα, τὴν ὁποίαν τὸ εἰς τὴν μητρόπολιν ἐκκλησίαν τοῦ Τοῦλ ὠρολόγιον ἔκρουεν. Ἦτο δὲ ἡμέρα ψυχρὰ τοῦ μηνὸς Ἰαννουαρίου· νέφη λευκόφαια καὶ μελαγχολικά ὑψοῦντο εἰς τὸν ζοφώδη οὐρανόν. Ἡ δὲ πεδιάς ἦτο κεκαλυμμένη ὑπὸ χιόνος, ἣν ἄνεμος σφοδρὸς ἀνύψωνε τολυπηδόν.

Νέος τις ἐβάδιζε ταχέσι βήμασι τὰς ὄχθας τοῦ Μοσέλλα. Βαθεῖαι ἀντανακλάσεις κατελάμβανον τὰς διανοητικὰς αὐτοῦ δυνάμεις, ἐπειδὴ ἦτον εὐαίσθητος εἰς τὴν χιόνα, ἥτις ἔπιπτεν ἄφθοнос καὶ ἥτις ἤδη ἐκάλυπτε τὰ ἱμάτιά του. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο πολὺ ὠραῖον. Τὸ βλέμμα ἐδήλου ἄνθρωπον πολυπαθῆ· τὸ δὲ ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του περιπλανώμενον μειδίαμα, ἦτο γοητευτικώτατον. Μετὰ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν, καθ' ἣν ἐβάδιζεν ἐπὶ τῆς ὄχθης, ἤρχισε νὰ ἐπιταχύνῃ τὸ βῆμά του, καθ' ὅσον ἐπλησίαζεν εἰς ὄμορον χωρίον, κείμενον ἐπὶ λόφου. Τέλος εἶδεν ἐνδύματα γυναικός· ἔτρεξε, καὶ παραχρῆμα ἔφθασε νέον, ἥτις περιέμενεν αὐτόν.

— Σὺ εἶσαι ὁ κατὰ ταύτην τὴν στιγμήν ἐρχόμενος, φίλε μου; λέγει αὐτῷ ἡ νέκ. — Ναί, ἀλλὰ καὶ σὺ, "Arra, δὲν μὲ περιέμενες;

Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἔλαβον χώραν βλέματα θελκτι-

καὶ καὶ λόγοι ἐρωτικοί. Συνελθὼν (1) ὁ Ἀλφρέδος εἰς ἑαυτὸν, λέγει, φίλη μου, ἀνάγκη νὰ σὲ ἐγκαταλείψω· γνωρίζεις ὅμως ὅποια τὰ πρὸς σὲ τρεφόμενα τρυφερά καὶ εὐγενῆ αἰσθήματα μου.

Ἀφ' οὗ ἡ νέα ἐκουσίως ἐπέστρεψεν αὐτῷ νὰ λάβῃ ἐπὶ τοῦ θελκτικοῦ μετώπου της μακρὸν φίλημα (2), ἀπεχωρίσθησαν.

Ὁ Ἀλφρέδος ἐγκαταλείψας τὴν Ἄνναν ἐπέστρεψεν εἰς Τοῦλ. Χιὼν πλέον δὲν ἐπιπτεν· ὁ οὐρανὸς ἦτον εὐδίας· τὸ βλέμμα του ἐφέρετο πρὸς τὴν μητρόπολιν τοῦ Ἁγίου Στεφάνου. Εἶτα δὲ ἔστρεψε τὰ βλέμματά του πρὸς τοὺς μεγαλοπρεπεῖς ἐκείνους πύργους, οἵτινες ὑψοῦντο παρὰ τῷ ναῶ. Ὅσῳ ὁ νέος προσήγγιζε, τόσῳ αἱ καλλοναὶ τοῦ κτιρίου καθίσταντο ζωηρότεραι. Οἱ ὑψηλοὶ οὗτοι πύργοι φαίνονται ὅτι, ἐπραστάτευσον τὸ παρὰ πόδας των Ἰστυ καὶ ἦσαν Γοτθικῆς ἀρχιτεκτονικῆς.

Ὁ Ἀλφρέδος προχωρεῖ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, εἰσέρχεται ἐντὸς αὐτῆς, καὶ ἀπὸ σέβας πρὸς τὴν Θεότητα, ἥτις ἐφαίνετο ἐκ τῆς ἄκρας σιγῆς ὅτι ἐπεκαλύπτετο αὐτῷ, κλίνει τὸ γόνυ εὐχόμενος.

Μείνας χρόνον τινὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὁ νέος, ἐξέρχεται αὐτῆς καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ πατρὸς του. Διῆλθε τὴν πόλιν Τοῦλ, κειμένην ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὕχθης τοῦ Μοσέλλα, καὶ οὖσαν πάλαι ποτὲ πρωτεύουσαν τῆς Λορραίνης. Ἡ πόλις αὕτη πρότερον ἐκαλεῖτο Νανκὺ, ἧς ἡ θεμελίωσις οὐδαμῶς μνημονεύεται. Πάντοτε ὑπῆρξεν ἀνεξάρτητος, καὶ πρῶτον ἠλώθη, μετὰ πλείστην ὕσθη καρτερίαν, ὑπὸ τῆς Γαλλίας.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἦσαν χαρακτηῆρος πολεμικοῦ, ἡ

(1) Ὁ περρωτὸς ὁ ἔρωτος

ὁ βέλῃ φερτωμένος,
ἐξέπληξε τοὺς νέους,
τοὺς δύο ἐρωμένους (N Π).

(2) Τὸ φίλημα· ἦτο βέλιος

σκοπὸς τῆς Ἄννης τέλος (Π N).

Γαλλία ἠναγκάσθη νὰ πέμψῃ ἰκανὴν φρουρὰν πρὸς ἀσφάλειάν της.

Ὁ Ἀλφρέδος ἐγκατέλειψε τὴν νέαν, θεωροῦσαν τὴν εἰς τὰ βλέμματά της παρουσιαζομένην τοπογραφίαν. Ὁ Μοσέλλας (ποταμὸς) αὐξάνων διὰ τῶν μακρῶν βροχῶν τοῦ φθινοπώρου ἔχυνε μετὰ κρότου διὰ μέσου τῶν πεδιάδων τὰ ἀφρίζοντα ὕδατά του, τῶν ὁποίων ὁ θόρυβος παρεῖχέ τι φοβερὸν καὶ μεγαλοπρεπές. Τὸ δὲ ὕδωρ, προσπταῖον εἰς τοὺς ἐν τῇ αὐτοῦ κοίτῃ μεγάλους λίθους ὑψοῦτο ἰκανῶς, ὡς λευκὸν νέφος. Τοῦτο καὶ ἄλλα φυσικὰ φαινόμενα διέθεσαν αὐτὴν οὕτως, ὥστε ἔμεινεν ἀκίνητος· ἀλλὰ τέλος συνελθοῦσα εἰς ἑαυτὴν λέγει, ὁ πατήρ μου μὲ προσμένει, ἀνάγκη λοιπὸν νὰ πορευθῶ εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ἐφθασε δὲ εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου εὔρε τὸν γέροντα πατέρα της καθήμενον πλησίον τῆς ἐστίας, καὶ περιμένοντα τὴν Ἄνναν ἐπανακάμπτουσαν. — Πόθεν ἔρχεσαι, τέκνον μου; λέγει πρὸς αὐτὴν, μοὶ ἐφάνη ὅτι σὲ εἶδον διαβαίνουσαν τὴν αὐλήν. — Τί τόσον ἐβράδυνες;

Ἡ Ἄννα δὲν ἀπήντησεν, ἀλλὰ πλησιάσασα τὸν πατέρα της καὶ λαβοῦσα ἐφημερίδα ἤρχισε ν' ἀναγινώσκει αὐτὴν. Ὁ Ριμβέργης μετ' οὐ πολὺ κατενόησε τὴν πολιτικὴν της, καὶ ἠρώτησεν αὐτὴν ἐκ δευτέρου, ἀλλὰ καὶ πάλιν ὑπεκφεύγει αὐτὴ τὰς ἐρωτήσεις, διότι ἐγνώριζεν ὅτι τὸ μὲν ψεῦδος ἀντίκειται εἰς τὴν ἠθικὴν, ἣ δὲ ἀλήθεια εἰς τὴν παροῦσαν περίστασιν εἶχεν ἀνάγκην ἐχεμυθείας.

II.

Μετὰ δέκα καὶ τέσσαρας αἰῶνας, πρῶτος βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ἀνεφάνη ὁ Θαρραμόνδης, τοῦ ὁποίου οἱ διάδοχοι ἐδάξασαν ἔτι μᾶλλον τὸν θρόνον αὐτῆς. Κατὰ ταύτην τὴν ἐποχὴν ὁ βασιλεὺς ἐθεωρεῖτο ὡς θεὸς ὑπὸ τῶν ὑπήκων του, καὶ τὸ ὄνομά του ἐπροφέρετο μετὰ φόβου καὶ εὐλαθείας. Οἱ μεγάλαυχοι ἐκείνοι τῆς Γαλλίας μεγιστᾶνες καὶ οἱ ἄλλοτε ἀντίζηλοι καὶ στασιασταὶ ἐγένοντο οἱ πλέον ἀφωσιωμένοι ὑπήκοοι τῶν βα-

σιλέων. Λουδοβίκος ὁ ΙΑ΄ ἐθεράπευσε τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας, ἀλλ' ἡ ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΕ΄ βασιλικὴ ἐξουσία κατηγορήθη ὑπὸ πολλῶν συγγραφέων. Ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐξηχρηώθησαν οἱ μεισιτάνες καὶ κατεπίεζον τὸν λαόν. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου ΙΣΤ΄, ὁ ὀρίζων τῆς Γαλλίας περιεκυκλοῦτο ὑπὸ σκοτεινῶν νεφῶν, ὥστε μετὰ τινα χρόνον ἡ τελευταία τάξις γενομένη ἰσχυρὰ καὶ φοβερὰ ἀνηγόρευσε δῆμαρχον τὸν Μιραβώ, ὅστις ἐλάλησε πρὸς τὸν ἀπεσταλμένον παρὰ τοῦ βασιλέως ὡς ἐξῆς « ὕπαγε νὰ εἴπῃς εἰς τὸν κύριόν σου ὅτι εἴμεθα ἐνταῦθα κατὰ διαταγὴν τοῦ ἔθνους καὶ ὅτι θέλομεν ἐξέλθει ὅταν αὐτὸ τοῦτο μᾶς διατάξῃ ». Ὁ λόγος οὗτος περιέπλεξεν εἰς πόλεμον τὸν βασιλέα κατὰ τοῦ ἔθνους, ὅστις ἐγένετο αἰτία οὐχὶ ὀλίγων καταστροφῶν. Τοιαύτη λοιπὸν ἦτο ἡ τότε κατάστασις τῆς Γαλλίας. Ὁ δὲ Κόμης Σορκύας πατήρ ὢν τοῦ Ἀλφρέδου, κατήγετο ἐξ εὐγενοῦς οἰκίας καὶ εἶχε συγγένειαν μετὰ τῶν βασιλέων τῆς Λορραίνης ἕνεκα τῆς ὁποίας ἐσεμνύετο· εἶχε δὲ λάβει καὶ παρὰ τῆς φύσεως οὐ μόνον ἐξαισίαν καλλονῆν, ἀλλὰ καὶ ἄλλας ἀρετάς, αἵτινες ἐκόσμουσαν αὐτὸν, ὅς πάντοτε διήρχετο τὴν λαμπρὰν στοάν, ἐνθα ἦσαν οἱ προγονικοὶ ἀνδριάντες, ἐνδεδυμένος βαρεῖαν πανοπλίαν.

Ὁ Κόμης Σορκύας διάδοχος τῆς ὠραίας ἐκείνης ἰδιοκτησίας τῶν προγόνων του, προσεπάθησε παντὶ σθένει ν' αὐξήσῃ αὐτὴν· αἱ τάφοι αἵτινες περιεζώνουσαν αὐτὴν ἦσαν πλατεῖαι καὶ βαθεῖαι. Ἡ σηκωτὴ γέφυρα (pont-levis) αὐτῶν ἦτο εἰς καλῆ καταστάσει, καὶ ἐν γένει τὸ σύμπαν παρουσίαζε θέαν καταπληκτικὴν. Τὰ τεῖχη ἐν ἀνάγκῃ ὑπεστήριζον ἕδρας καὶ αἱ ἐπάλλξεις των ἐξερούξαντο πολλάκις κεραυνὸν, ὑπηρετοῦσαι τὴν φεοδαλικὴν οἰκίαν. Πρὸ τῆς Πύλης ὑπῆρχε δενδρόφυτος ὁδὸς, ἐκ παντοίων εὐόσμων καὶ ἀειθαλλῶν δένδρων, ἅτινα πάντα ἐκόσμουσαν τὴν ἑπαυλιν τοῦ εὐγενοῦς κόμητος Σορκύου. Πρὸς τούτοις παρέκειντο εὐρύταται καὶ παχεῖαι πεδιάδες, ἀνήκουσαι εἰς τὴν αὐτοῦ περιουσίαν, ἣν ὁ Ἀλφρέδος ἐθαύμαζε περιπατῶν μετὰ τοῦ πατρὸς του

— Γιέ μου, τὸ πᾶν, ὅπερ προσβάλλει ἤδη τὰς αἰσθήσεις σου, εἶναι περιουσία σου· ἀλλὰ πρέπει νὰ καταστήσω ὑμᾶς ἀξίους τῆς κατοχῆς αὐτῆς. Ὅσον ὑπεράνω τῶν ἄλλων ἔχει ὑμᾶς ἡ γέννησις καὶ ἡ τύχη, τόσον ὀφείλετε νὰ εἴσθε ἐνάρετος. Αὐτὴ ἡ ἀρχαία οἰκία, ἔλεγεν ὁ πατὴρ τοῦ Ἀλφρέδου, ἀνεδέχθη πολλοὺς περιφανεῖς ἄνδρας, οἵτινες ἀντέστησαν κατὰ τῶν φρικωδεστάτων ἐχθρικῶν προσβολῶν· καὶ ὑμεῖς λοιπὸν, ὡς νόμιμος διάδοχος, πρέπει νὰ ὑποστηρίζετε διὰ τῆς γενναιότητος καὶ ἀρετῆς τὴν λαμπρότητα τοῦ παναρχαίου καὶ εὐκλεοῦς τοῦτου οἴκου.

Ὁ Ἀλφρέδος ἄφησε τὸν Κ. Σορκύαν νὰ συνδιαλεχθῆ μετὰ τῆς μητρὸς του, ἥτις περὶ τῶν ἰδίων ὠμίλησεν.

— Γιέ μου, ἔλεγε πρὸς αὐτόν, εἰς τὸν ὑπὸ τὸν βραχίονά σου ἔσο πάντοτε τίμιος· ἤθελον προτιμῆσαι κάλλιον νὰ κλαύσω τὴν ἀπώλειάν σου παρὰ νὰ σέ ἴδω ζῶντα ἡμαυρωμένον ἕνεκα ἀνανδρίας.

Καὶ ὁ νέος ἀνυψώσας τὴν κεφαλὴν ἀγερόχως ὤμοσεν εἰς τὴν μητέρα του ὅτι θέλει διὰ παντὸς εἶναι ὑπαδὸς τῆς χρηστότητος.

Ἡ μεγαλοπρεπὴς καὶ υπερήφανος αὐτὴ οἰκία ἔκειτο ἐπὶ θέσεως, ἀξίας ἰχνογραφήσεως· ἦτο δηλ· ἐπὶ λόφου, κεκαλυμμένου ὑπὸ ἀρχαίων καὶ μεγαλοπρεπῶν δένδρων, εἰς τὰς ὑπωρεῖας τοῦ ὁποίου ἐξετείνετο εὐρύχωρος καὶ παχεῖα πεδιάς. Πρὸ τῆς ἐπαύλεως ἔρρεε ποταμὸς, τὰ δικυγῆ τοῦ ὁποίου ὕδατα, ἐλικοσιδῶς ῥέοντα εἰς τὸν λειμῶνα, ἀπεκαθίστων ζωηροτέραν καὶ γοητευτικωτέραν τὴν καλλονὴν αὐτῆς.

Ὁ Κ. Ριμβέργης, πατὴρ τῆς Ἄννης, δὲν ἦτο ἐπίσης ἀρχαῖος εὐγενῆς, ὡς ὁ κόμης Σορκύας. Ἡ οικογένειά του ἦτο ἴρλανδικῆς καταγωγῆς. Ἐγκατελείφθη ὀρφανὸς ἐν μικρᾷ ἡλικίᾳ, καὶ ἠναγκάσθη νὰ ὑπηρετήσῃ ὡς στρατιώτης τὴν τρυφηλὴν καὶ μεγαλοπρεπῆ αὐλὴν Λουδοβίκου ΙΕ'. Στρατιώτης δ' ὢν, παρεξέτραπή τῆς ὀρθῆς καὶ εὐθείας ὁδοῦ· ὅθεν ἀπολυθεὶς τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, ἤρχισε νὰ ζῆ ὡς καὶ πρότερον, διὰ τοῦτο

καὶ ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τοὺς τοκογλύφους, οἵτινες ἐπέφερον τὴν καταστροφὴν του. Μετὰ δὲ ταῦτα νυμφευθεὶς γυναῖκα ἀπλὴν, ἔλαβεν ὡς προικὰ παρ' αὐτῆς μόνην τὴν καλλονὴν καὶ ἀρετὴν. Ἀλλ' ἀσθένεια ὀδυνηρὰ ἀνῆρπασεν αὐτὴν, νέαν ἔτι οὖσαν, καὶ ἐγκατέλειπε τὸν σύζυγόν της ταλαντιζόμενον ὑπὸ σφοδροῦ ἔρωτος. Κατῆφεια καὶ βαθυτάτη μελαγχολία κατώκει εἰς τὴν εὐαίσθητον καρδίαν του, τὰς ὁποίας ἀπεσκοράκισε στρέψας τὰ βλέμματά του εἰς τὴν ἡλικίαν καὶ ἀνατροφὴν τῆς θηγατρὸς του.

Τὰ ἀπλᾶ σκεύη τοῦ Κ. Ριμβέργου ἐδείκνυον ἀντίθεσιν ὡς πρὸς τὰ πλούσια καὶ μεγαλοπρεπῆ ἐκεῖνα τοῦ κόμητος Σορκίου· εἶχον ὅμως ὡς προτέρημα τὴν καθαρὴν καὶ ἀκαταμάχητον ἀρετὴν.

Ἡ θυγάτηρ τοῦ Κ. Ριμβέργου ἐπροχώρει παντὶ σθένει ν' ἀμυρῶσθαι καὶ καταπατήσθαι τὰ δικαιώματα, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἐπ' αὐτῆς ὁ πατὴρ της. Ἀλλὰ τοῦτο ἔλαβε χῶρον οὐχὶ δι' ἄλλας αἰτίας ἢ διὰ τοῦ ἐμφωλευμένου ἐντὸς αὐτῆς ἔρωτος, ὅστις τὰς μὲν δικαιοπραγίας της δυνάμεις κατέστρεψε, τὸ δὲ σῶμα ἐφθείρην. Ὁ πατὴρ της ὅμως ἐγνωρίζεν ἀρκούντως τὸν κόσμον τοῦτον, καὶ ὅσον ἀφορᾷ περὶ ἔρωτος· εἶχεν ἀκόμη καὶ τὸ προτέρημα νὰ δέχεται εὐμενῶς τὰ πρόσωπα, τὰ ἐπισκεπτόμενα τὴν οἰκίαν του, καὶ ν' ἀπονέμῃ τὰς ἀναγκαίας εὐχαριστήσεις πρὸς αὐτά.

III

Ὁ Ἀλφρέδος καὶ ἡ Ἄννα προσεκλήθησαν, τὴν αὐτὴν ἡμέραν, εἰς τὴν ἑπαυλίαν εἰς λαμπρὰν ἑορτὴν, ἣν ἔδιδεν πλησίον τῆς οἰκίας τοῦ Κ. Ριμβέργου βασιλεὺς, συγγενῆς τοῦ κόμητος Σορκίου· ἡ δὲ ἑορτὴ αὕτη συνωδεύετο ὑπὸ τοῦ βασιλέως. Ἡ χαρὰ ἐφάνετο ἐμφυχώνουσα ἅπαντας τοὺς συνδαιτημόνας, οἵτινες ἐτρέποντο εἰς ποικίλας διασκεδάσεις. Ἐνταῦθα ὑπῆρχεν εὐκίνητος αἰώρα (κούνια), ἥτις τιναζομένη μετὰ ἰσχύος, ὑψοῦτο μέχρι τῆς κορυφῆς τῶν ξύλων, ἐξ ὧν ἦτο δεδεμένη. Μακρὰν αὐτῆς ἦτο περίφραγμα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἦσαν ἄπειροι νέοι, οὓς παρετήρουν οἱ γονεῖς των, καθήμενοι ὑπὸ τὴν σκιάν μι-

κρῶν πτελεῶν, ἀπολαυμβάνοντες τὰς τερπινοτάτας τῶν εὐχαριστήσεων. Ἐθαύμαζον τὴν ἐπιδειξιότητα καὶ εὐστροφίαν, τὴν ὁποίαν ἀνέπτυσσον εἰς τὰ διάφορα παιγνίδια, καὶ ἐχειροκρότουσαν τοὺς ἐπιτηδαιοτέρους ἐξ αὐτῶν. Ἐκεῖ πλησίον ὀρχήστρα πολυάριθμος ἔδιδε τὸ σημεῖον τοῦ χοροῦ, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἅπασα ἡ νεολαία ἐγκατέλειψεν ὅλας τὰς ἄλλας διασκεδάσεις, καὶ συνἔρρουσεν εἰς αὐτὴν τὸ δὲ περισσεῦον μέρος τῶν χορευτῶν ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς χλόης, παρὰ τηροῦν τὰ ζωηρὰ τρίχορδα καὶ τὰ εὐκίνητα βάλαια, τὰ ὅποια διεδέχοντο ἄλλα παιγνίδια.

Ἄπασαι αὐταὶ αἱ σκηναὶ ἐγένοντο ἐν τινὶ ἡμέρᾳ τοῦ μηνὸς Ἰουλίου, καθ' ἣν ἄνεμος δυσκίνητος καὶ πνιγνὸς ἐπροξένει δὺσπνοιαν εἰς τοὺς πνέοντας αὐτόν. Κατὰ δὲ τὴν τετάρτην ὥραν, καθ' ἣν ἤγει τὸ ὠρολόγιον τῆς ἐπαύλειος, αἴφνης ὑψοῦντο πυκνὰ περὶ τὴν δῦσιν νέφη καὶ συχνὰ ἀστραπαὶ διέσχίζον τὸ σκότος· πρὸς δὲ καὶ ἀμυδρὰ τύρβη καὶ ἀντανεκλάσεις τοῦ κεραυνοῦ προεμήνουσαν κατάπτωσιν καταγιγίδος. Πάντα ταῦτα τὰ σημεῖα, οἱ προάγγελοι τῆς θυέλλης, κατετρόμαζαν τοὺς εἰς τὸ πλησίον κείμενον δάσος διεσκορπισμένους. Ἀφ' οὗ δὲ ταῦτα παρῆλθον, ἕκαστος ἀφήσας τὸ δάσος ἦλθεν εἰς τὴν προτέραν θέσιν του, πλὴν τῆς Ἄννης, ἥτις εὗρισκε τέρψιν παρατηροῦσα μὲ ἀπλετον βλέμμα τὸ ἐκπληκτικώτατον τοῦτο θέαμα, τὸ ὁποῖον παρουσίαζεν εἰς αὐτὴν ἡ φύσις· ἕτερον δὲ τὸ ὁποῖον ἐκίνησε τὴν περιέργειάν της, ἦτο ἐκεῖ πλησίον λειμῶν πράσινοι, ὅστις ἐξηπλοῦτο μέχρι τῆς ἐπαύλειος, καὶ ῥυαξ, ὅστις πίπτων ἀπὸ βράχου εἰς βράχον, ἐσχημάτιζε καταρράκτην φυσικὴν, καὶ ἐκόσμει ἔτι περισσότερον τὴν θέσιν ἐκεῖνην. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐξέρχεται καὶ ὁ Ἀλφρέδος ἐκ τοῦ δάσους, καὶ πορεύεται πρὸς τὴν προτέραν θέσιν, ἵνα λάβῃ μέρος τῆς συναναστροφῆς, ἀλλὰ παρ' ἐλπίδα βλέπει τὴν κόρην τοῦ Ἰμβέργου τρέχει ἵνα ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειάν του, καὶ πλησιάζας αὐτὴν, καταφρονοῦσαν τὰ στοιχεῖα καὶ τοὺς φρικώδεις κεραυνούς, οἵτινες ἐβόμβιζον ἐν τῷ μέσῳ τῶν μεγάλων λάμψεων, φανεροῦναι τὴν ἐκπληξίν του.

— Ἄχ! κύριε, ἀπήντησεν αὐτῷ, ἡ φρίκη δύναται νὰ εὔρη θέσιν μόνον εἰς τὰς ψυχὰς ἐκεῖνας, αἵτινες καταπλήσσονται ὑπὸ τοῦ θεάματος τούτου. Θεωρήσατε λοιπὸν τὰς τεραστίαις ταύτας λάμψεις, αἵτινες ἀποτελοῦσι φωτοχυσίας κοκκινωπῆς λαμπρότητος ἐπὶ τὰς πεδιάδας καὶ τὰ μελαγχολικὰ ὄρη! Προσμένετε τοῦτον τὸν κεραυνὸν, γδουποῦντα ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας! Καὶ πῶς ν' ἀφήσω τὴν φυσικὴν καὶ μεγαλοπρεπῆ ταύτην εἰκόνα, καὶ νὰ ὑπάγω εἰς αἴθουσαν, ἵνα παραδοθῶ εἰς ἀνουσίας τέρψεις, ἢ μᾶλλον ἵνα ἀκούω μουσικὴν, ἣτις μοὶ φαίνεται πολὺ ὑποδεστέρα πρὸς τὴν ἀπερίγραπτον ἠχῶ τῶν φυσικῶν τούτων στοιχείων;

Οἱ λόγοι οὗτοι τῆς Ἄννης ἔκαμον ἐντύπωσιν εἰς τὸν Ἀλφρέδον, καὶ παρέστησαν αὐτὴν ζωηρότεραν. Ὅ,τι δὲ ἔκαμεν αὐτὸν μᾶλλον εὐαίσθητον ἦτο, οἱ μεγάλοι καὶ εὐστροφοὶ ἐκείνοι οὐρανοὶ τῆς, οἱ ὁποῖοι ἠκτινοβόλουν μεθ' ὄλου τοῦ πυρὸς τοῦ φλογώδους ἐνθουσιασμοῦ, καὶ πρὸς τούτοις τὰ φαῖα μαλλίαι τῆς, τὰ ὁποῖα, πίπτοντα κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τῶν ἐνωτίων τῆς, ἐξηκολούθουν καλύπτοντα τοὺς ὤμους μέχρι τῆς ζώνης καὶ προξενοῦντα ζωηρότατον γοήτευμα· ὁ δὲ λευκώτατος ἱματισμὸς τῆς ἐπὶ τοσοῦτον ἔκαμεν ζωηρὰν φαντασίαν, ὥστε εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἤθελε νομίσαι τις αὐτὴν ὑπεράνθρωπον, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ἀδελφὴν τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης. Λοιπὸν ἦτον ἀδύνατον νὰ μείνῃ ἀναίσθητος εἰς τὰ θέληγτρα τῆς ἐρωμένης του, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο εἰς τοὺς πεπλανημένους οὐθαλμούς του, καὶ εἰς καρδιακοὺς παλμούς, τοὺς ὁποῖους ἐδοκίμαζεν ἐν ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ.

Τέλος δι' ἀμοιβαίου τινὸς βλέμματος ἀπεφασίσθη περὶ τοῦ μέλλοντός των.

Ἡ καρδία τοῦ Ἀλφρέδου μέχρι τοῦδε δὲν εἶχε πάλλει ὑπὸ θεᾶς γυναικὸς, ὅσον ὑπὸ τῆς Ἄννης, ἣτις τὸν ἔκαμεν νὰ δοκιμάσῃ τὰς βαθυτάτας ταραχὰς τῆς πρώτης ἀγάπης. Ἐν τούτοις βροχὴ ῥαγδαία ἔπιπτεν ἐπ' αὐτῶν, καὶ ὅμως οὐδὲν ἠσθάνοντο ἕνεκα τοῦ φλογώδους ἔρωτος, ὅστις ἐτόξευε τὰς τρυφερὰς των

καρδίας· ὕστερον ἀπὸ μακρὸν χρόνον, ἀφ' οὗ τὰ πάθη ἐπραύνησαν καὶ ἡ βροχὴ διεπέρασε τὰ ἐνδύματά των, συνησθάνθησαν αὐτήν.

— Ἀνάγκη νὰ ἐγκαταλείψωμεν ταύτην τὴν θέσιν, λέγει ἡ Ἄννα.— Ἐχετε δίκαιον, λέγει ὁ Ἀλφρέδος, διότι εἴμεθα ἐκτεθειμένοι εἰς τὸ ὑπαιθρον.

Προτείνει τὸν βραχίονά του εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ Κ. Ρίμ-βέργου καὶ ἀμφότεροι ἤρχισαν νὰ πορεύωνται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, τῆς ἀγούσης πρὸς τὴν ἔπαυλιν. Ἡ Ἄννα ὁμῶς ἦτο ἀκόμη κυριευμένη ἐκ τοῦ θεάματος, τὸ ὅποιον ἐπροξένει τὸν θαυμασμὸν της.

— Ἡ φύσις αὕτη, ἔλεγε πρὸς τὸν ἐραστήν της, εἶναι μεγαλοπρεπῆς, ὥστε δὲν ἀποκάμνει τις ποτὲ νὰ θεωρῇ αὐτὴν μετ' ἐπιστασίας. Παντεῖαι λαίλαπες, εἰς τινὰς περιστάσεις, ποικίλων εἰκόνων, ἀρέσκουσιν εἰς τὴν ψυχὴν μου, ὡς καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, τὰ ὅποια ἐν καιρῷ μανίας ἐξαγριοῦνται ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε τὸ πᾶν ἐκπλήσσεται ἐνώπιόν των. Οὐδέποτε ἡ ψυχὴ μου ἠδυνήθη νὰ θεωρήσῃ μὲ βλέμμα τὴν εἰκόνα, ἣν παρουσιάζουσιν αὐτὰ εἰς τὰς κρίσιμους ἐκείνας στιγμὰς.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς τῆς νέας μετεδίδετο καὶ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἀλφρέδου, ὁ ὅποιος ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ὅτι οὐδεμία νέα δύναται νὰ διαθέσῃ τὴν ψυχὴν του εἰς τοιαύτην κατάστασιν εἰς ἣν ἡ φίλη του Ἄννα, καθότι ἦτο παρὰ τῆς φύσεως προικισμένη μὲ κάλλη πολὺ σπάνια, καθὼς καὶ μὲ βαθυτάτην εὐαισθησίαν, ἣτις χαρακτηρίζει τὰς εὐγενεῖς ψυχὰς. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα διενεοῖτο, κρότος ὀργάνων προσβάλλει τὴν ἀκοὴν των, καὶ διευθύνει αὐτοὺς εἰς τὴν πρό τινων ὤρων διαλυθεῖσαν πανύγηριν, εἰς τὴν ὁποίαν πάραυτα ἔλαβον μέρος. καὶ οὕτως διήλθον τὴν νύκτα ἐν ὀργάνοις καὶ χοροῖς. Τέλος ἔφθασεν ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως, ἣτις ἐπροξένησε βαθεῖαν λύπην εἰς τὰς ψυχὰς ἀμφοτέρων τῶν ἐρωμένων.

Ὁ Ἀλφρέδος, κατακυριευμένος ἐκ τοῦ ἐρωτικοῦ αἰσθήματος,

προσπάθει παντὶ σθένει νὰ συναντήσῃ τὴν Ἄνναν, ἵνα κατασβέσῃ τὴν Βεσουύβιον φλόγα, ἥτις εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὴν τρυφερὰν ψυχὴν του, καὶ ὅμως αἱ προσπάθειά του δὲν ἀπέβησαν μάταιαι, καθότι μίαν τῶν ἡμερῶν καιροφυλακτήσας, εἶδε τὴν Ἄνναν κατερχομένην τοῦ λόφου, ἐφ' οὗ ἔκειτο ἡ οἰκία τοῦ πατρὸς της. Ἡ ἐμφάνισις αὕτη τῆς νέας τοσαύτην ἐπιρροὴν ἔλαβεν ἐπὶ τοῦ Ἀλφρέδου, ὥστε ἅπαν μὲν τὸ νευρικὸν αὐτοῦ σύστημα ἔτρεμεν, αἱ δὲ νοεραὶ δυνάμεις ἐγεύθησαν τὸν ρεμβασμόν· διὰ τοῦτο ἐκρύβη εἰς τὴν προσέγγισιν αὐτῆς, μέχρις οὗ διέβη τὸ μέρος ἐκεῖνο· μετ' ὀλίγον συνελθὼν, ἠκολούθει αὐτὴν, βαδίζουσαν τὴν ὁμαλὴν ὁδὸν τοῦ Μοσέλλα, καὶ ἐμβὰς ἔμπροσθέν της μὲ σέβας, λέγει πρὸς αὐτὴν, Κυρία ἤθελεν εἶναι πολὺ ἀδύνατον νὰ ὑποφέρω ἐπὶ πολὺ τὸν πόνον, τὸν ὁποῖον προξενεῖ ἡ ἀπουσία σας. Πολλάκις ἦλθον πρὸς ἀντάμωσίν σας ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ, καὶ τοῦτο πολὺ θλίβει τὴν εὐαίσθητον ψυχὴν μου· ἐν ᾧ ἀπεναντίας ὀφείλω νὰ θεωρῶ ἑμαυτὸν εὐτυχῆ, ὅταν ἡ τύχη μὲ εὐνοῇ τόσον, ὅσον κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην.

Ἡ Ἄννα, ἐκπληχθεῖσα ἐν πρώτοις, ἐπανῆλθεν εἰς ἑαυτὴν πάραυτα, διότι ἡ ἐκπληξις αὕτη προῆλθεν ἐκ τῶν βημάτων, τὰ ὁποῖα ὁ Ἀλφρέδος ἔκαμεν πρὸς ζήτησιν αὐτῆς, ἥτις ἠγάπα αὐτὸν ὑπερβολικὰ, καὶ ὅπερ δὲν ἠδύνατο νὰ κρύψῃ παρ' αὐτοῦ, ἕνεκα τοῦ εἰλικρινοῦς αἰσθήματός της. Ὁ δὲ Ἀλφρέδος δὲν ἐδοκίμασε δυσκολίας εἰς τὸ νὰ γνωρίσῃ τὰ γνήσια αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ἔτρεφε δι' αὐτὸν, διότι τὸ πᾶν ἦτο ἐζωγραφισμένον ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας της, καὶ νὰ καταπέισῃ αὐτὴν περὶ τοῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτός του. Ὅτε δὲ ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ, ἡ Ἄννα ὑπεσχέθη εἰς αὐτὸν ὅτι θέλουσι συναντηθῆ εἰς τὸ αὐτὸ μέρος· ὡς καὶ ἐγένετο.

Ὁ νέος ἐγνόησας ὅτι ἡ θέσις του ἦτο πολὺ ἀνωτέρω τῆς Ἄννης, ὡς ὁ μόνος κληρονόμος τῆς εὐγενοῦς καὶ πλουσίας οἰκογενείας, δὲν ἔκρινεν ἄξιον νὰ παραβλέψῃ τὸ λαμπρὸν μέλλον, τὸ ὁποῖον προῦφαιστο δι' αὐτὸν, διὰ τοῦτο εἶπε πρὸς τὴν

Άνναν, ἥτις ἦτο ἐκ ποταπῆς οἰκογενείας, νὰ μὴ φανερώσῃ οὐδὲν, ἐξ ὧσων ἔλαβον χώραν, εἰς τὸν πατέρα τῆς. Ἡ δὲ Άννα δὲν ἐδίστασε νὰ τηρήσῃ ὡς ἀπόρητον, ὕπερ ἐζήτει παρ' αὐτῆς, ἐπειδὴ δὲν ἐφαντάζετό ποτε νὰ φρονῇ δόλιόν τι πρὸς αὐτὴν ὁ Ἀλφρέδος.

Αἱ μὲν συναντήσεις τῶν νέων παρετάθησαν, τὰ δὲ ἐρωτικὰ αἰσθήματα ἀνεπτύσσοντο ὀσημέραι, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπροξένει εἰς τὸν νέον κόμητα μεγάλην εὐτυχίαν. Ὅτε ὠμίλει μετὰ τῆς Άννης, ἐφαίνετο αὐτῷ ὅτι ὁ μὲν οὐρανὸς ἦτο καθαρὸς καὶ αἴθριος, ἡ δὲ γλῶττι ζωηροτέρα καὶ δροσερωτέρα. Αὐτὰ ταῦτα ἐλάμβανον χώραν καὶ εἰς τὴν καρδίαν τῆς Άννης· διὰ τοῦτο οὐδὲ αὐτὴ ἡ ἄκρα δριμύτης τοῦ χειμῶνος ἐδυνήθη νὰ διακόψῃ τὰς συναντήσεις των. Αὐτὴ εἶχε τὸ θέλημα, τὸ ὁποῖον δίδει τὸ μυστήριον καὶ ἅπαντα ἡ ἀθωότης τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶχε χώραν εἰς τὰ διανοήματα τοῦ Ἀλφρέδου, καθότι οὗτος ἦτο λίαν φιλόδοξος.

Ὁ νέος κόμης διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ μέρος τῆς συναντήσεως ἐχρειάζετο μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν. Τὸν ἐκτεταμένον τοῦτον περίπατον ἔκαμνε πάντοτε κρυφίως τῶν γονέων του, ἡ δὲ μεγαλητέρα ἀμοιβή του ἦτο φίλημά τι, τὸ ὁποῖον ὅσον ἐφαίνετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὅτι ἐδρόσισε τὰ ἐντόσθια του, τόσῳ μᾶλλον μετ' ἐπειτα ἐφλεγεν ἀπεινώσ αὐτά.

Ὁ Ἀλφρέδος εἶχε δωρίσει κίνα τινὰ εἰς τὴν φίλην του, τὸν ὁποῖον ἀνέθρεψε μετὰ πολλῆς δεξιότητος, καὶ τὸν ὁποῖον ὠνόμασεν αὐτὴ Λουβίνον, ὅστις παντοῦ καὶ πάντοτε συνώδεε τὴν κυρίαν του, καὶ μάλιστα ὅταν αὐτὴ ἐξήρχετο πρὸς συνάντησιν τοῦ Ἀλφρέδου, οὗτος προεπορεύετο αὐτῆς καὶ ἐχαίρετα αὐτὸν περιχαρῶς, ὥστε δι' αὐτῶν τῶν προτερημάτων του ἡγαπάτο ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ἐραστῶν ὄχι ἀλίγον. Ὁ Ἀλφρέδος ἐφίλει τὴν κεφαλὴν τοῦ σκύλακος τούτου, εἰς τὸ μέρος καθ' ὃ καὶ ἡ Άννα πρότερον, καὶ μάλιστα ἐζήτει νὰ εὔρῃ τὸ ἔγχος τοῦ φιλήματος, τὸ ὁποῖον ἄφιναν τὰ χεῖλη τῆς Άννης.

Τὸ ἔκρ ἐπανῆλθε χωρὶς νὰ γείνη διακοπὴ τῆς συναντήσεώς των. Ὁ δὲ Ἀλφρέδος δὲν ἠρκεῖτο πλέον νὰ ἐμμένῃ εἰς τὰς προσφιλεῖς μόνον ἀθωότητας, ἀλλ' ἤθελε νὰ προβῆ ἐπὶ τὰ πρόσω, διότι δὲν ἠδύνατο ν' ἀνθέξῃ εἰς τὴν πάλιν τῶν στοιχείων. Ἡ δὲ θυγάτηρ τοῦ Ρίμβέργου γνωρίσασα τέλος ὅτι ἡ τιμὴ της δὲν ἦτο ἐπισφαλῆς, ἔπαυσε τὰς συναντήσεις της, ἐπειδὴ ἔβλεπεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὴν ἐκ τῶν χαϊδευμάτων τοῦ νέου· διὸ καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν ἀπειλοῦσα, « ἡ ἀγάπη σου αὕτη εἶναι κούφη καὶ δολία, καὶ ὅτι πρὸς ὑπαρξίν ἀγάπης ἀνάγκη νὰ ἀναγγείλῃς τοῦτο πρὸς τὸν πατέρα σου. »

Αὗται αἱ ἐκθέσεις τῆς νέας ἦσαν πολὺ οὐσιώδεις καὶ ὀχληραὶ, ἐπειδὴ ἠδύνατο νὰ παραταθῶσιν ἐπὶ πολὺν χρόνον. Ἡ κυρία Ρίμβέργου λέγει πρὸς τὸν ἐραστήν της ὅτι δὲν ἐπιθυμῆ νὰ τὸν βλέπῃ μόνον, καὶ ὅτι ἀποφεύγει τὰ κρύφια διανοήματά του. Εἰς μάτην ὁ νέος ἐζήτησε νὰ κολακεύσῃ αὐτὴν ἐπὶ ἱκανὸν χρόνον, εἰς μάτην ἔκαμε πρὸς αὐτὴν ἐπισήμους ὑποσχέσεις, διότι ἔμεινεν ἄκαμπτος καὶ ἀκολάκευτος, προβλέπουσα ἐπικείμενον κίνδυνον, εἰς τὸν ὁποῖον ἦτο ἤδη ἐκτεθειμένη. Ἡ Ἄννα πλέον δὲν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν θέσιν ταύτην.

IV

Τοιαῦτα ἔλαβον χώραν καθ' ἣν στιγμὴν ἀπεχωρίσθησαν οἱ δύο ἐρωμένοι. Ὁ Ἀλφρέδος ἠλπίζεν ὅτι ἡ νέα δὲν ἤθελεν ἐκτελεσεῖν, ὅτι ἀπεφάσισε, καὶ τοῦτο ἐσυμπέραινεν ἐκ τῆς ζήσεως, τὴν ὁποίαν εἶχε πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ἠπατήθη, καθότι πολλάκις ἦλθεν εἰς τὸ μέρος τῆς συναντήσεως, χωρὶς νὰ εὔρῃ τὴν Ἄνναν του, ἡ ὁποία ἠγάπα μὲν αὐτὸν ὑπεροβικῶς, ἐφοβεῖτο ὅμως νὰ διακυβεύσῃ τὴν τόσῳ προσφιλεῖ τιμὴν της· καὶ διότι ἐπίστευεν ὅτι ὅταν οὗτος δὲν ἤθελε ἰδεῖ πλέον αὐτὴν, ἤθελεν ὀμιλήσει πρὸς τοὺς γονεῖς του, οἵτινες λίαν πολὺ ἠγάπων αὐτὸν, περὶ τοῦ

ποθουμένου, καὶ οἵτινες ποσῶς δὲν ἤθελον ἀποποιηθῆ εἰς αὐτὸν τὴν περὶ γάμου πρότασιν, καὶ περιέμενε μετ' ἀνυπομονησίας τὸ τέλος τῆς σκηνῆς ταύτης.

Ἡ ἔπαυλις τοῦ κόμητος ἦτο τοποθετημένη πλησίον ὁδοῦ τινοῦ, ἐν ἧ καὶ ἡ οἰκία τοῦ Κ. Ριμβέργου· μεταξὺ των αἱ οἰκίαι αὗται οὐδεμίαν εἶχον σχέσιν, ὥστε ἐφάνετο εἰς τὴν Ἄνναν ὁ δεσμὸς αὐτῶν ἀδύνατος, καὶ τοῦτο ἐκορύφωσεν ἐπὶ μᾶλλον τὰς ἀνησυχίας της, καὶ μάλιστα ὅτε φίλος τις τοῦ πατρὸς της ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν των καὶ ὠμίλει περὶ τῶν νέων τῆς γειτονίας.

— Ὁ υἱὸς τοῦ Κ. Σορκίου, ἔλεγεν ὁ ξένος, πάσχει βαρέως, καὶ εἶναι ὁ μόνος κληρονόμος τῆς ἀρχαίας καὶ βαθυπλοῦτου οἰκίας· καὶ ἕνεκα τούτου οἱ γονεῖς του εἶναι εἰς βαθυτάτην λύπην.— Εἶναι τόσον κακά; ἐπανέλαβεν ὁ Κ. Ριμβέργης.— Ναί! εἰς τὸν ἔσχατον κίνδυνον.

Ἡ συνομιλία αὕτη ἠκολούθησεν χρόνον τινα ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, καὶ ἡ Ἄννα κατέστη ἀνυπόμονος, διότι ἔβλεπε τὸν Ἀλφρέδον της κινδυνεύοντα, καὶ ἐφοβείτο μήπως αὕτη ἦτο ἡ αἰτία, ἣτις ἐπροξένει αὐτῷ τοσαύτας θλίψεις· καὶ τῷ ὄντι δὲν ἦτο ἠπατημένη περὶ τούτου, καθότι ὁ νέος φοιτῶν εἰς τὴν θέσιν τῆς συναντήσεώς των συνεχῶς, καὶ μὴ εὐρίσκων αὐτὴν ἐκεῖ, ἐλυπεῖτο βαθύτατα, καὶ ἕνεκα τούτου ἔπεσεν ἀσθενῆς χωρὶς νὰ ἐκμυστηρευθῆ τὴν αἰτίαν εἰς οὐδένα. Ὁ δὲ βαρὺς πυρετὸς κατέθλιβε τὰς ἡμέρας του, ὡς καὶ ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου του ἤϋξαν· κυανόλευκοι κύκλοι ἐκυρίευσον τοὺς ὀφθαλμούς του (1), καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀδυναμία μεγάλη κατεκυρίευσεν αὐτὸν, ὥστε μεθ' ἡμέρας τινὰς ἔμεινε κληνήρης. Ἡ ἀσθένεια αὕτη ἔκαμνεν φρικώδης καὶ γιγαντιαία προόδου, ὥστε ἤθελον ἀποθάνει, ἐὰν ὀξέα φάρμακα δὲν ἔδιδον αὐτῷ. Ὁ Κ. καὶ ἡ Κ. Σορκίου ἐθεώρουν μετ' ἀνησύχου βλέμματος τὰς προόδους τῆς ἀσθενείας, διότι οἱ ἰατροὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μνηστεύω-

(1) Ἐλυποθύμει.

σιν αὐτήν. Καὶ τὰ μὲν φάρμακα καθίσταντο ἀνωφελῆ, ἡ δὲ ὑγεία του ἔτρεχε τὸν ἔσχατον κίνδυνον.

Ἡ νέα τοῦ Κ. Ῥιμβέργου περιμείνασα ἡμέρας τινάς, καὶ μὴ λαβοῦσα νέας εἰδήσεις περὶ τοῦ Ἀλφρέδου, κατέστη ἀνυπόμονος καὶ ἐζήτησε, μετὰ πολλῶν παρακλήσεων, τὴν ἄδειαν τοῦ πατρὸς, ἵνα μεταβῆ ἐπὶ ἡμέρας τινάς εἰς τὴν οἰκίαν μιᾶς φίλης της· τοῦτο κατορθώσασα, ἐπρομηθεύθη ἐνδυμασίαν τινὰ πρὸς μεταμφιάσιν, ἣν ἔκαμε μικρὰν δέσμην καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀλφρέδου. Πλησιάσασα δὲ εἰς παρακείμενον δάσος, ἐθεώρει τοὺς πύργους τῆς ἐπαύλειος, οἵτινες συνεκίνησαν αὐτήν καὶ τοὺς ὁποίους κατὰ πρῶτον εἶδεν. Ἐστάθη, καὶ θεωροῦσα μὲ συγκινητικὸν ὄφθαλμὸν τὴν οἰκίαν τοῦ ἐρωμένου της. — Ἴδου λοιπὸν, λέγει καθ' ἑαυτὴν, αὕτη ἡ υπερήφανος καὶ μεγάλαυχος φιλοδοξία, ἣν ἡ παιδικὴ ἡλικία τοῦ Ἀλφρέδου ἐξέχυσε, συμφωνεῖ ἤδη μὲ τὸ υπερήφανον τῶν ἐνδυμάτων του. Ὁ ἔχων τοιαύτην καὶ τηλικαύτην μεγαλοπρεπῆ ἔπαυλιν, ὀφείλει ἀναγκαίως νὰ φέρῃ τὸν λεπτότατον πέπλον τῆς ἀλαζονείας καὶ ὑπερηφανείας.

— Ὅχι! Ἀλφρέδε μου, συγκρίνουσα τὴν ἑαυτῆς οἰκίαν μὲ τὴν τοῦ Ἀλφρέδου, ἔλεγε, θέλει εἶναι ποτὲ δυνατὸν νὰ συζευθῶμεν;

Καὶ ὀχληρόταται ἰδέαι ἤρχοντο νὰ ναρκώσωσι τὴν φαντασίαν τῆς νέας. Ἐν τούτοις ὁ φόβος περὶ τῆς ζωῆς τοῦ κόμητος παρέσυρεν αὐτήν ἐκ τῶν τοιούτων ἐπαχθῶν διανοημάτων, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐζήτησε κατάλληλον θέσιν πρὸς μεταμφιάσιν. Τοῦτο δ' ἐκτελέσασα, ἔκρυψε τὸν ἀπεκδυθέντα ἱματισμὸν, καὶ μικρὸν βαδίσασα ἐπλησίασε τὴν ἔπαυλιν, ἧς κρούσασα τὴν μεγάλην θύρα, ἐστάθη, καὶ πάραυτα θεραπευτικῶς ἐπορεύθη πρὸς τὴν πύλην καὶ ἠρώτησε, τίς εἶναι καὶ τί ζητεῖ; Ἡ Ἄννα ἀπεκρίθη, ἐπιθυμῶ νὰ ὀμιλήσω μετὰ τῆς κομητῆς.

Ἡ πράξις αὕτη τῆς νέας ἦτο πολὺ τολμηρὰ καὶ λίαν σπουδαία, διότι ἡ ἀνακάλυψις της παρὰ τῆς κομητῆς, κύριος οἶδεν ὁποῖον ἀποτέλεσμα ἤθελε συνεπιφέρει· μὲ ὅλα ταῦτα δὲν ἐδί-

στασεν εἰς τὴν περσείωσιν τοῦ σκοποῦ τῆς, καὶ τοὶ τειοῦτων προσκομμάτων ὄντων.

Ὁδηγοῦσιν αὐτὴν εἰς τὴν εὐρύχωρον αἴθουσαν, ἔνθα ἔμεινεν ἱκανὸν χρόνον, προσμένουσα τὴν Κ. Σαρκύου, ἣτις δὲν ἠδύνατο νὰ δεχθῆ αὐτὴν πάραυτα, οὕσα ἀκομβημένη πλησίον τοῦ ἀσθενοῦς υἱοῦ τῆς. Τέλος ἐξῆλθε πρὸς ὑποδοχὴν τῆς καὶ ἡ Ἄννα πάραυτα ἐταράχθη εἰς τὴν ἐμφάνισίν τῆς, διότι ἐξ αὐτῆς ἐξηρτᾶτο ἡ τύχη τῆς.

Ἡ κόμησσα ἦτο σεμνοπρεποῦς ἀναστήματος καὶ ἐτύγγανεν ἐξαισίου ὠραιότητος· ἡ δὲ συμπεριφορὰ τῆς ἦτο διακεκριμένη· ὠμοιάζε δὲ πολὺ τὴν φυσιογνωμίαν αὐτῆς τῆς χωρικῆς πρὸς τὴν τῆς Ἄννης.

— Καλὴ μου, λέγει, τί μὲ θέλετε ; — ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ὑπηρετήσω, ἀπήντησεν ἡ Ἄννα. Πρὸς διήγησιν τῶν δυστυχιῶν μου, αἵτινες μὲ ἠνάγκασαν νὰ καταφύγω πρὸς ὑμᾶς, καὶ αἵτινες δὲν ἐνδιαφέρουσιν ὑμᾶς πολὺ, ἀπαιτεῖται ὄχι ὀλίγος χρόνος· διὸ μόνον σᾶς λέγω ὅτι θέλω ἀναγνωρίσει ὡς μεγαλοτάτην χάριν τοῦ νὰ μὲ δεχθῆτε ἐν τῇ οἰκίᾳ σας ὡς ὑπηρέτριαν, καὶ ἔσο βεβαία ὅτι οὐδὲν ἄλλο πρόσωπον θέλει εἶναι ἀφωσιωμένον, ὅσον ἐγώ. — Σᾶς πιστεύω, ἐπανελάβεν ἡ κόμησσα, καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης εἶσαι θεραπαινὶς μου. Ἔχω ἀνάγκην προσώπου νὰ μένη πλησίον τοῦ ἀσθενοῦντος υἱοῦ μου, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ μόνον καθήκόν σας, ἀκολουθήσατέ με, προσέθεσεν ἡ κόμησσα, εἶμαι πολὺ ἀνήσυχος μὴ βλέπουσα τὸν υἱόν μου. Ἡ κυρία Σαρκύου ὠδήγησε τὴν Ἄνναν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἀλφρέδου, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον εἶδε κεκαλυμμένον ἀπὸ ἰδρότα ψυχρόν. Κάθου, τῇ λέγει ἡ κόμησσα, πολλὰ ἡσύχως, διότι κατὰ ταύτην τὴν στιγμὴν ἡσυχάζει ὁ υἱός μου. Εἰς τὴν θλιβεράν ταύτην θέαν, ἡ Ἄννα ἐλησμόνησε τὸ θέμα τῆς ὀμιλίας, ὅπερ ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ· δὲν ἐβλέπε πλέον, παρὰ τὸν ἐραστὴν τῆς θνήσκοντα ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, καὶ ῥιφθεῖσα ἐπὶ τῆς ψυχρᾶς του χειρὸς ἕνεκα τῆς ἀσθενείας, ἐκάλυψεν αὐτὴν διὰ φιλημάτων καὶ δακρύων.

— ὦ Ἀλφρέδε μου! ἀνέκραξεν, ἐπάνελθε εἰς τὴν ζωὴν! δὲν θὰ σὲ ἀφήσω πλέον· οὐδεμίαν ἀνθρώπινος δύναμις θέλει δυνηθῆ νὰ μὲ ἀποχωρήσῃ σοῦ· τοῦλάχιστον ἢ αὐτὴ στιγμή θέλει ἰδεῖ ἀμφοτέρους τελευτῶντας.

Ἡ κόμησσα ἐθεώρει τὴν Ἄνναν μὲ μεγαλωτάτην ἔκπληξιν.

— Τὶ σημαίνουσιν οὗτοι οἱ λόγοι λέγει πρὸς αὐτὴν τέλος, καὶ πῶς γνωρίζετε τὸν υἱόν μου;— Ἄχ! ἄχ! κυρία, λέγει ἡ Ἄννα, κλίνασα τὴν κεφαλὴν εἰς τοὺς πόδας τῆς, συγχωρήσατε τὴν ὑπερβολικὴν θλίψιν μου. Πρὸ δέκα ὀκτῶ μηνῶν, ὁ Ἀλφρέδος καὶ ἐγὼ ἐκυριεύθημεν ὑπὸ ἔρωτος εἰς τὸ ἔπακρον φλογώδους, ὅστις ἔκαμε τὰς εὐαισθητοὺς καρδίας μας νὰ πάλωσιν. Ὁ Ἀλφρέδος, πεπεισμένος ὅτι ἤθελεν ἀποφύγει τὴν ἔνωσιν, ἥτις μόνη ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ ἡμᾶς εὐτυχεῖς, δὲν ἠθέλησε νὰ ἐκμυστηρευθῆ εἰς οὐδένα τὸ αἶσθημά του, ὡς ἐπέβαλε τοῦτο καὶ εἰς ἐμὲ, ἥτις δι' ὑπερβολικῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης δὲν ἠδύναμην ν' ἀποποιηθῶ. Ἀπάσας ταύτας τὰς σκηναὺς τοῦ ἔρωτος ἀγνοεῖ ὅλως ὁ πατήρ μου, καὶ σὺ εἶσαι ἡ μόνη, ἥτις ἐγνώρισας αὐτάς.— Ἀλλὰ, τίς λοιπὸν εἶσθε; εἶπεν ἡ κόμησσα μὲ πικρὰ χεῖλη.

— Ὁ πατήρ μου ὀνομάζεται Κ. Ριμβέργης, ἀπήντησεν ἡ Ἄννα· ἐγὼ δὲ εἶμαι ἡ μονογενὴς θυγάτηρ του, τὴν ὁποίαν ἐγκατέλειψεν ἡ σύζυγός του πολὺ νέαν καὶ μετὰ μικρᾶς περιουσίας. Ἐν τούτοις ὅμως ἔζησα μέχρι τοῦδε εὐτυχῆς, καὶ τώρα ἡ παρουσία τοῦ Ἀλφρέδου ἔρχεται νὰ μεταστρέψῃ ὅλην μου τὴν εἰμαρμένην· ἀφήσατε με πλέον, μὴ μὲ ἐξετάζετε ἐκτενεότερον, διότι ἡ καρδιά καὶ τὰ χεῖλη μου ἀδυνατοῦσι νὰ ἐκφράσωσι τὰς συνεχεῖς ἐκεῖνας συνεντεύξεις μας. Ἄχ! σὰς θερμοπαρακαλῶ, εἶπεν, ἀσπασθεῖσα τὰ γόνατα τῆς κομῆσσης, ἀφήσατέ με νὰ ἐπιμεληθῶ τὸν Ἀλφρέδον μου, καὶ ἔσο βεβαία ὅτι θέλομεν σώσει αὐτόν! Ἀγνοεῖς πόσον ἀγαπῶ τὸν υἱόν σας!

Ἡ μήτηρ ἐνέδωκε τέλος εἰς τὰς ἐπιμόνους καὶ ἐνθέρμους παρακλήσεις τῆς ὠραίας νέας, αἵτινες συνωδεύοντο ὑπὸ τῶν

κρονηδὸν βεόντων ἐρωτικῶν καὶ εὐγενῶν δακρύων ἐκ τῶν μεγάλων καὶ ὠραίων ὀφθαλμῶν τῆς Κ. Ρίμβέργου.

Ὁ υἱὸς τοῦ Σορκίου εὐρίσκετο εἰς κατάστασιν βεμβασμοῦ, ἕνεκα τῆς ἀσθeneίας. Αἴφνης φωνὴ γλυκεῖα προσβάλλει τὸ οὖς του, τὴν ὁποίαν παρωμοίασε μὲ τὴν τῆς Ἄννης, καὶ ὡς πρὸς τοῦτο δὲν ἠπατήθη· ἀνεγείρει τὴν κεφαλὴν του, στηρίζει αὐτὴν εἰς τὸν ἄγονον βραχίονά του, καὶ παρατηρεῖ. Ἡ κόμησσα ἦτον ὄρθιος, καὶ ἐθεώρει μὲ βλέμμα ἐλπίδος χωρικὴν, προσπίπτουσιν εἰς τοὺς πόδας της.

Τίς εἶναι λοιπὸν αὕτη ἡ γυνή, ἣν ὁ Ἀλφρέδος ἐνόμισεν ὅτι εἶναι ἡ Ἄννα; Ἐν τούτοις αὕτη ἡ φωνὴ ἐξηκολούθει καὶ ἡ ἀσθενεια δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὑποφέρῃ τὴν ταραχὴν αὐτῆς, ἣν ἐπροξένει εἰς αὐτόν.

— Ἄννα, ἀνέκραξε, σὺ εἶσαι;

Εἰς ταύτην τὴν ἐρωτικὴν φωνὴν, ἡ νέα ἐσηκώθη, καὶ ὠμίλησε πρὸς αὐτόν. — Ναι, λέγει, ἐγὼ εἶμαι.

Ἄλλ' ἡ χαρὰ αὕτη ἦτο πολὺ μεγάλη ὡς πρὸς τὴν ἀδυναμίαν τοῦ Ἀλφρέδου, διὸ καὶ κατέστησεν αὐτόν ὡς μὴ ὑπάρχοντα· ἀλλ' αἱ περιποιήσεις τῆς Ἄννης καὶ τῆς Κυρίας Σορκίου ἐπανεφέρουν αὐτόν εἰς τὴν ζωὴν· τὸ δὲ βλέμμα του ἔκτοτε προσηλώθη ἐπὶ τῆς ἐρωμένης του.

Ὅχ! σὲ εὐχαριστῶ, λέγει αὐτῇ, ἐὰν ἤξευρες πόσον ἡ παρουσία σου μὲ τέρπει. Μήτηρ μου, λέγει πρὸς τὴν κόμησσαν, εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς σήμερον. Ἀλφρέδε μου, ἀπήντησεν ἡ κόμησσα, τίνος ἕνεκα νὰ ὑποστῆς τόσα δεινὰ καὶ νὰ μὴ ἐκμυστηρευθῆς εἰς ἐμὲ τὸ ἀπόρητόν σου, εἰπέ μοι, τέκνον, καὶ ἐγὼ σοὶ ὑπόσχομαι τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτοῦ.

Ἡ κυρία Σορκίου ἐγκατέλειψε τοὺς δύο ἐραστὰς καὶ ἐπορεύθη πρὸς συνάντησιν τοῦ συζύγου της. Οἱ δὲ νέοι ἐνθουσιασμένοι ἕνεκα τῆς εὐτυχίας, διηγοῦντο τὰ δεινὰ, τὰ ὁποῖα ἠσθάνοντο. Τὸ πᾶν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ἄννης ἐφαίνετο εὐμενές, καὶ δὲν ἐγνώριζεν ὅτι οὐδεμίαν ἠθελεν ἀπολαύσει ἐπὶ

ταύτης τῆς γῆς εὐτυχίαν καὶ ὅτι τὸ μέλλον ἠτοιμάζε λαίλαπα δι' αὐτήν.

Ἡ κυρία Σορκύου, λέγει πρὸς τὸν ἄνδρα της, ὅτι ὁ υἱὸς των δὲν δύναται ἄλλως νὰ σωθῆ, παρὰ λαμβάνων ὡς σύζυγον τὴν κόρην τοῦ Ρίμβέργου· ἐν πρώτοις ὁ Σορκύας ἀπεποιήθη νὰ πράξῃ αὐτὸ, ἀλλὰ τέλος κατεπέισθη διὰ τῶν ἐπιμόνων παρακλήσεων τῆς συζύγου, νὰ ἐνδώσῃ καὶ νὰ ἐπικυρώσῃ τοῦτο ἐνώπιον τῶν ἑραστῶν· καὶ συνάμα ἐπορεύθησαν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ Ἀλφρέδου, καὶ ἐχαιρέτησαν τοὺς νέους, οἵτινες εὐρίσκοντο ἐν πλήρει ἀγαλλιᾶσει. Ἀφ' οὗ ἕνεκα τῆς ἀφίξεως τῶν γονέων τοῦ Ἀλφρέδου παρῆλθεν ἡ πρώτη στιγμή τῆς μέθης, ἐσυλλογίσθη ἡ Ἄννα περὶ τοῦ πατρὸς της καὶ ἀπετάθη πρὸς τὴν κόμησσαν.— Ὁ πατὴρ μου, λέγει, ἀγνοεῖ ὅτι εἶμαι ἐνταῦθα, ἀνησυχεῖ πολὺ ὅταν πληροφορηθῆ ὅτι δὲν εἶμαι εἰς τὴν φίλην μου· ἤθελον δὲ εὐχαριστηθῆ ὄχι ὀλίγον ἐάν τις ἔλεγεν αὐτῷ ποῦ εὐρίσκομαι ἤδη.

Ἀπεφασίσθη λοιπὸν νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸν κύριον Ρίμβέργην ὁ κόμης, καὶ πάραυτα οἱ ἵπποι ἐτέθησαν εἰς τὴν ἄμαξαν καὶ ἐκίνησαν καλπάζοντες, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κ. Ρίμβέργου, πρὸς ὃν ἀνήγγειλε τὸ γεγονός. Κατὰ τὴν στιγμήν δὲ ταύτην ἡ ἐκπληξίς τοῦ πατρὸς τῆς Ἄννης ὑπῆρξε μεγίστη, διότι ἡ θηγάτηρ του διέθεσε τὸ μέλλον ἄνευ τῆς συμβουλῆς του· μ' ὅλα ταῦτα ἐδέχθη εὐμενῶς καὶ εὐγενῶς τὸν Κ. Σορκύαν, καὶ ἐμβὰς εἰς τὸ ὄχημα ἐπορεύθησαν πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ κόμητος. Ἡ Ἄννα ἅμα εἶδε τὸν ἑρωτὰ της ἀνακεκαλυμμένον εἰς τὸν πατέρα, ἐνεπλήσθη πλείστης ὄσης χαρᾶς. Τέλος πάντων ἀπεφασίσθη περὶ τῆς ἐνώσεως τῶν ἐρωμένων. Ἐκτοτε δὰ ἡ ὑγεία τοῦ Ἀλφρέδου ἐπανήρχετο εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν, διότι ἦτο περιστετοιχισμένος ὑπὸ περιποιήσεων καὶ ἐρωτικῶν αἰσθημάτων, καὶ ἐπειδὴ ἔβλεπε καθ' ὅλας τὰς στιγμὰς τῆς ἡμέρας τὴν Ἄνναν.

Μίαν τῶν ἡμερῶν ὁ κόμης, ἀφ' οὗ ἔκαμε περίπατόν τινα εἰς τὴν πεδιάδα, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Κ. Ρίμβέργου, εἰ-

σῆλθον εἰς τὸν λειμῶνα καὶ ἐκάθησαν ἐπὶ καθίσματος ἐκ μαρμάρου, τὸ ὁποῖον ἐσκίαζον ὑψηλὰ καὶ ἀνθηρὰ δένδρα. Ἡ θέσις αὕτη προσέφερεν αὐτοῖς δρύσον τινὰ πολὺ εὐάρεστον, καθ' ὅσον ἡ θερμότης ἦτο ὑπερβολικὴ. Ἐκεῖ πλησίον ἔρρεε ῥυαξ ψιθυρίζων γλυκύτατα. Ἀφ' οὗ ἐπ' ὀλίγον χρόνον ἐγεύθησαν τὸ γοήτευμα ἐκείνων τῶν τόπων, ὃ Κ. Σορκύας ἔλαβε τὸν λόγον.

— Ἰκουςα, λέγει πρὸς τὸν Κ. Ριμβέργην, ὅτι ἔχετε νυμφευθῆ νέαν ἐργατικὴν. Πῶς λοιπὸν, δύνασθε ν' ἀποφασίσητε εἰς τοιαύτην ἔνωσιν; Ὁ κύριος Ριμβέργης λαβὼν τὸν λόγον εἶπεν πρὸς τὸν κόμητα, ἐὰν εἶναι δυνατόν νὰ διηγηθῆ τὰ τοῦ βίου του· καὶ ἐν τῷ ἅμα, συγκαταθέσει τοῦ κόμητος, ἤρχισε τὴν διήγησιν ὡς ἑξῆς.

V

Γνωρίζετε καλῶς ὅτι ἔμεινα ὄρφανὸς καὶ ὅτι τὸ τέκνον μου, ἀνατεθὲν εἰς τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ Κ. Ρεννεκουρτ, τοῦ θείου μου καὶ κηδεμόνος, διῆγεν ἡσύχως εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἐν ἣ εἶχον καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἀνατραφῆ μετὰ τῆς αὐτῆς φιλοστοργίας μεθ' ἧς καὶ τὰ τέκνα του. Ἐν τῇ ἐποχῇ περὶ ἧς μοὶ λαλεῖτε ἤμην μετὰξὺ τῶν εὐγενῶν ὑπηρετῶν τῆς Κ. Λουίζης ἐκ Λορραίνης. Ἡ θεραπεία τῶν ἡγεμόνων κατώκει συνήθως τὴν Βλινσβίλλην, ἐν ἣ εἶναι ἔπαυλις φιλοδομημένη κατὰ διαταγὴν τοῦ Στανισλάου, βασιλέως τῆς Πολωνίας. Ὅτε δὲ ἔφθανεν ἡ ὥραία τοῦ ἔτους ὥρα, οἱ βύαι (μποῦφοι) τῆς Λορραίνης ἤρχοντο νὰ περάσωσιν αὐτὴν εἰς Κομμέρκον, ἐν ᾧ εἶχον νοστήμους φωλεάς.

Ἐσπέραν τινὰ ἐστηριγμένος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ἱππότου Βλινσβίλλης, ἐπήγαμεν περιπατοῦντες καὶ διασκεδάζοντες νὰ ἐπικρίνωμεν τὸν τρόπον τῆς συμπεριφορᾶς τῶν καλῶν ἰδιωτῶν. Φθάσαντες δὲ εἰς τὰ ἔσχατα τῆς πόλεως καὶ πλησιάσαντες παράθυρόν τι, ἐθεωροῦμεν ἐπὶ πολλὸν χρόνον· φῶς ἀμυδρὸν καὶ ψυχοραγοῦν ἐφώτιζε δωμάτιόν τι, τοῦ ὁποίου τὰ τεῖχη ἦσαν κατὰμαυρα ἕνεκα τοῦ χρόνου καὶ τοῦ καπνοῦ, καὶ προσ-

μήνυον κατοικίαν ἀνθρώπων ἀγροίκων· ἀσθενὲς πῦρ ἐφώτιζε μόλις εἰς τὴν ἐστίαν, καὶ ἐν τούτοις εἴμεθα εἰς τὸν μῆνα Ἰαννουάριον. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου ἔκειτο τράπεζα μετὰ λυχνίας, πλησίον τῆς ὑποίας ἐκάθητο νέα τις προσεκτικῶς καὶ σιωπηλῶς ἐργαζομένη· Τὸ ἀπλοῦν φόρεμά της ἦτο πολὺ κομψόν, αἱ δὲ τρίχες τῆς κεφαλῆς της ἦσαν ἀνωρθομέναι μετὰ χάριτος ἐπὶ τοῦ ὠραίου μετώπου της· ἔκφρασις ἡδύτητος προσέθετε θέλητρον εἰς τοὺς διακεκριμένους χαρακτῆράς της.

— Ὄχ! Τὶ ὠραία γυνή! μοὶ λέγει, μετὰ ταπεινῆς καὶ γλυκειάς φωνῆς, ὁ ἱππότης.

Ἐγὼ δὲν ἀπήντησα ποσῶς, ἕνεκα τῆς ἰσχυρᾶς ἐντυπώσεως, τὴν ὁποίαν μοὶ ἐπροξένει τὸ θεῖον ἐκεῖνο πλάσμα, ἀλλ' ἔμεινα κεχηνῶς, ὡς καὶ πᾶς ἄλλος τις εὐαίσθητος νέος, ὥστε μετ' ὀλίγον συνελθὼν ἀνεχώρησα μετὰ τοῦ ἱππότου καὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Ἡ νύξ ἐκεῖνη παρῆλθεν ἄνευ ὕπνου, ἕνεκα τῆς ὠραίας ἐκείνης εἰκόνας, ἣτις περὶστατο ἀενάως ἐνώπιον τῆς διανοίας μου, καὶ ἦτις, ὑπὸ τῆς φαντασίας μου, ἐκαλλωπίζετο δι' ἐξόχων προτερημάτων· τέλος δ' ἐφάνη ἡ ἡμέρα· ἐσηκώθη ἀπνυδμημένος ἕνεκα τῆς ταραχῆς, καὶ ἐξῆλθον ἵνα γνωρίσω τὸ ὄνομα ἐκείνης τῆς νέας, εἰς τὸ παράθυρον τῆς ὑποίας ἐμείναμεν ἐφ' ἱκανὸν χρόνον ἀγρυπνοῦντες, καὶ διαβάς βραδέως ἐμπροσθεν τοῦ παραθύρου ἔρριψα μέγα βλέμμα, ὅπερ διέτρεξεν ὄλον τὸ δωμάτιον, καὶ εἶδον τὴν νέαν μὲ τὸ ἐργόχειρόν της ἀνά χειρας. Πρέπει νὰ εἶναι τεχνίτης, λέγω κατ' ἑμαυτὸν, καὶ διὰ νὰ λάβω πληροφορίας περὶ τῶν ὄλων ἀνάγκη νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ ἐργαστήριόν της, καὶ ἐμβὰς ἐπληροφορήθη ὅτι ἦτο κόρη τῆς Κ. Ραϊμόνδης, ἣτις ἀνέθρεψε καὶ ἐξεπαιδευσεν αὐτὴν μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας. Ἡ κυρία Ραϊμόνδη ἦτο ἡδὴ γράϊα, καὶ ἔζη ἐκ τῶν χειρῶν τῆς Λεονίας, ἣτις ἔχαιρε μεγάλην ὑπόληψιν. Ἐπορεύθη ἐκ δευτέρου εἰς τὴν οἰκίαν κυριευμένος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, καὶ ἐζήτησαν μέσα ἵνα πλησιάσω τὴν Λεονίαν. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον ἠγόρασα ὑφάσματα, καὶ ἐσπέραν τινὰ

κατώρθωσα νὰ φέρω αὐτὰ διὰ τοῦ ὑπηρετοῦ μου εἰς αὐτὴν ἠκολούθουν δὲ αὐτὸν μὲ ἐλαφρὸν βῆμα καὶ χαιρετήσας ταύτας τὰς κυρίας μὲ βαθὺ σέβας, λέγω ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ κάμωσι χρῆσιν αὐτῶν τῶν ὀψωνίων καὶ ὅτι παρακαλῶ τὴν Λεονίαν νὰ εὐαρεστηθῇ εἰς τὴν ἐνασχόλησιν αὐτῶν. Φωνὴ γλυκεῖα μοὶ ἀπήντησεν ὅτι « προθύμως θέλω σὰς ἐκπληρώσει τὰς διαταγὰς σας ». Ἡ ἐπίσκεψίς μου ὑπῆρξε σύντομος, καὶ ἐὰν παρεστίνετο ἤθελεν εἶναι ἀνόητος. Παρῆλθον ἕκτοτε ἡμέραι τινές, καθ' ἃς ἔμενον ἄπρακτος καὶ πάλιν ἐπανέρχομαι εἰς αὐτάς, αἵτινες μὲ ἐδέχθησαν μετὰ εὐγενοῦς τρόπου, καὶ ἔμεινα ἰκανὸν χρόνον ὠμίλησα μετὰ τῆς κυρίας Ραιμόνδης καὶ εὔρον αὐτὴν λίαν συνετηὴν καὶ ἐχέφρονα· αὕτη εἶχε φέρει εἰς τὸν γάμον της πολλὰ μικρὰν περιουσίαν, ὡς καὶ ὁ σύζυγός της ὅστις μετ' οὐ πολὺ ἀπεβίωσεν ἕνεκα τῆς λύπης, τὴν ὁποίαν ἐπροξένουν αἱ δυστυχίαι.

Ἡ κυρία Ραιμόνδη, παρατηρήσασα ὅτι τὸ τέκνον της δὲν εἶχεν ἄλλο στήριγμα, ἢ αὐτὴν καὶ μόνην, προσεπάθησε νὰ ἀναθρέψῃ αὐτὴν, καὶ ἐμπνεύσῃ αὐτῇ τὰς μοναδικὰς ἠθικὰς ἀρετὰς, αἵτινες στολιζοῦσι τὸν ἄνθρωπον. Μετ' οὐ πολὺ ἐγνώρισε καὶ αὐτὴ ἡ Λεονία ὅτι τὰ κάλλη καταστρέφουσιν ὅλον τὸν γοήτευμα, ὅταν δὲν συνοδεύωνται ὑπὸ τῆς ἀρετῆς.

Ἦτο μὲν ὠραία, συνήθως ὅμως μελαγχολικὴ ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ ἠγάπων ἀλλήλας λίαν πολὺ, καὶ θεώρουν ἑαυτὰς εὐτυχεῖς, ἂν καὶ ἡ ἀπολαβὴ τῶν ἦτο μικρά. Μοὶ ἐφάνη ὅτι παρῆλθεν εὐτυχιστάτη καὶ εὐάρεστος ὥρα, εἰς τοῦτο τὸ δωμάτιον, καὶ ἐπεθύμουν πάντοτε νὰ βλέπω τὴν ζωὴν μου οὕτω παρερχομένην ἢ μὲν Λεονία ἔμεινε σιωπηλὴ, οἱ δὲ ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ της ὑψοῦντο μετ' εὐστρόφου τρόπου ἐπὶ τῆς μητρὸς της, ἥτις ἐθεώρει αὐτὴν, καὶ πάλιν ἤρχιζε τὸ ἔργον της μετὰ περισσοτέρας ζέσεως. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἄπαξ ἀνταπεκρίθησαν μετὰ τῶν ἐδικῶν μου, ἀλλὰ θεωρήσας μετὰ προσοχῆς, εἶδον αὐτοὺς καὶ ἐκ δευτέρου, ὅτε ἐχαμήλωσεν αὐτούς. Ἐσηκώθη τέλος καὶ ἐγκατέλιπον ταύτην τὴν οἰκίαν, ἐν ἣ τὸ πᾶν ὑπερεπεθύμει τὴν ἀρετήν.

Περιπλανήθην ἐπὶ πολὺν καιρὸν τὰς ἀγυῖας τῆς πόλεως ἐσκεμμένος περὶ τῶν μελλόντων· ἄρα γε ὤφειλον νὰ ὑπάγω πρὸς τὰ ἀξιότιμα ἐκεῖνα πρόσωπα ; ἔπρεπε νὰ ζητήσω τὴν ταραχὴν καὶ ἀνησυχίαν αὐτῶν, αἵτινες συνάδεδου πάντοτε τὸ πάθος μου ; Ὅχι, λέγω κατ' ἐμαυτὸν, πρέπει ν' ἀφήσω αὐτὰς νὰ μοὶ εἶναι συμπαθεῖς καὶ ἀκολουθῶσι τὴν ἐργασίαν των. Τίς γινώσκει, ἐὰν ποτὲ δυνηθῶ νὰ καταστήσω ἐμαυτὸν ἄξιον τῆς ἀγάπης της ; ἀκολουθῶν νὰ βλέπω τὴν Λεονίαν μου, τὸ πάθος μου θέλει αὐξήσει ἐπὶ μᾶλλον. Ἐπειτα τί θέλει γείνει ἐὰν αὕτη δὲν ἀνταποκριθῆ εἰς τὰς εὐχὰς μου ; ἐπειδὴ πολλοὶ νέοι ἐπίσης ὡς ἐγὼ ὠραῖοι ἀπεκρούσθησαν· λοιπὸν τίποτε δὲν μὲ βεβαιοῖ ὅτι θὰ εἶμαι εὐτυχής. Ἀλλὰ σκεφθεὶς κάλλιον, εἶπον κατ' ἐμαυτὸν, ὅτι, ἢ εἰς ἐμὲ θέλει ἀνήκει ἡ Λεονία ἢ εἰς οὐδένα ἄλλον, ἀπὸ τὸν φλογώδη ὠθούμενος ἔρωτα. Αἱ δὲ ἐπισκέψεις μου ἐγένοντο φρικωδέσταται, ὅταν εἶδον τὰ βλέμματά μου ἀνταποκρινόμενα μετὰ τῆς Λεονίας μετ' ἐρωτικῆς αἰσθήματος. Ἡ κυρία Ραιμόνδη καθίστατο ἡμέραν παρ' ἡμέραν σοβαρὰ, διὸ καὶ ἐνόμισα καλὸν ν' ἀνακαλύψω τὸν σκοπὸν μου, καὶ πρὸς τοῦτο ἔπεμψα πρὸς τὴν Λεονίαν ὠραῖον καὶ λίαν περιπαθεῖς δελτίον (βάθασάκι), δηλ. τοιοῦτον, ὁποῖον ἠδύνατο νὰ γράψῃ καρδία κυριευμένη ὑπὸ διακκοῦς ἔρωτος, κρύφας αὐτὸ ἐντὸς τοῦ ἔργου της χωρὶς νὰ αισθανθῆ ποσῶς· τούτου δὲ πραχθέντος, δὲν ἐβράδυνον νὰ ἐγκαταλείψω τὰς κυρίας καὶ νὰ ἀφικθῶ εἰς τὴν οἰκίαν μου. Καθ' ὅλην δὲ ταύτην τὴν νύκτα ἔμεινα ἄυπνος καὶ τεταραγμένος, καθότι ἐξ αὐτοῦ ἐξηρτάτο τὸ πᾶν καὶ περιέμενον μετ' ἀνυπομονησίας ἀπάντησιν ἣτις, ὅσον οὐπω ἦλθεν, δηλ. ἐστάλη ἢ ἐπιστολή μου ἐσφραγισμένη.

Τοῦτο ἐπροξένησε βαθυτάτην μελαγχολίαν εἰς τὴν καρδίαν μου· εἶτα ὅμως σκεφθεὶς ὠριμώτερον ἐπέισθην ὅπως δήποτε ἕνεκά τοῦ πρὸς ἐμὲ τρεφομένου ἔρωτός της, ὅτι τὴν περίστασιν ταύτην δὲν ἀνεκάλυψεν εἰς τὴν μητέρα της· ἐπορεύθη πρὸς αὐτὴν κατὰ τὴν συνήθη ὥραν, ἣτις ἐσηκώθη μὲ βαθύτατον σέβας καὶ ἀσπασθεῖσά με γλυκύτατα, ἔροψε πρὸς ἐμὲ βλέμ-

μα φαιδρόν· δὲν ἡδυνάμην ν' ἀποφύγω τὴν ἔκφρασιν τῶν διανοημάτων μου· ἐπεθύμουν νὰ εἶμαι μακρὰν ταύτης τῆς οἰκίας· ἡ κυρία Ράιμόνδη μ' ἐκολάκευεν ἐπιθέτουσα τὴν χεῖρά της εἰς τοὺς ὤμους μου.

— Καθήσατε, κύριε, μοὶ λέγει, καὶ παρακαλῶ νὰ μὲ ἀκούσητε.— Εὐχαρίστως λέγω πρὸς αὐτὴν, καὶ οὕτως ἤρχισε νὰ λαλῆ ὡς ἐξῆς.

— Κύριε, ὅταν ὁ Παντοκράτωρ κύριος ἀπεφάσισε νὰ μὲ καταστρέψῃ διὰ τῶν φρικωδεστάτων δυστυχιῶν, ὕστερον ἀπὸ τοσούτας περιπετείας, ἐν αἷς περιέπεσον, πρὸς ἀνατροπὴν καὶ ἐκπαίδευσιν τῆς πτωχῆς κόρης μου, δὲν καλῶ.

Ὡ τέκνον μου! λέγει πρὸς τὴν Λεονίαν, ἡ ζωὴ σου τοιαύτη οὕσα, ὁποῖαν ἔκαμνον αὐτὴν οἱ ἄνθρωποι, καθίσταται ἀνυπόφορος· διὰ τοῦτο κρίνω καλὸν ἢ νεότερος σου νὰ καταστραφῇ καὶ οὕτως ἐλευθερωθῶμεν ἐκ τῶν συνεχῶν βασάνων· Προεμάντευον ὅτι ἡ κόρη μου θέλει εἶναι δυστυχῆς, διὰ τοῦτο ἄς ὑποστῇ τὸ πεπρωμένον, Κύριε Ρίμβέργη, προσέθηκεν ἀκόμη, τὸ σκυθρωπὸν της δὲν προκύπτει ἕνεκα τῆς παρουσίας σας, ὅσον διότι εἶναι ἴδιον εἰς αὐτὴν· ἀφήσατέ μας εἰς τὴν τύχην μας καὶ μὴ ἐπιθυμῆτε τὴν καταστροφὴν τῆς πτωχῆς θηγατρὸς μου· ὑμεῖς δύνασθε νὰ εὔρητε ὠραιότερας καὶ πλουσιώτερας γυναῖκας· ἀφήσατε, παρακαλῶ, τὴν Λεονίαν πλησίον τῆς μητρὸς της. Τὶ ἤθελε γείνει, (ὑψίστε θεέ!) ἐὰν ἠθέλετε μοῦ ἀφαιρέσει αὐτὴν, Κ. Ρίμβέργη, εἶπε πλησιάτασα εἰς ἐμέ, μὴ μὲ στενοχωρῆτε νὰ σᾶς δώσω ὑπόσχεσιν περὶ τούτου.

Ἐν τούτοις ἡ Λεονία μοὶ ἐφαίνετο μεθ' ὅλων της τῶν θελγῆτρων, τὰ ὁποῖα ἡδύνατο νὰ καθιστῶσι εὐαίσθητον τὴν τετοξευμένην καρδίαν μου. Ὅσῳ δὲ ἡ Κ. Ράιμόνδη μοὶ παρενέβαλλεν ἐνστάσεις, τόσῳ μᾶλλον μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐμελλον νὰ εἶμαι ποθητός.

— Δὲν μοὶ ἀποκρίνεσθε, κύριε, μοὶ λέγει, πῶς δύνασθε νὰ μένητε ἀναίσθητος εἰς τὰς εὐχὰς μητρὸς; Ὅχι, δὲν θέλετε ἀντιστῆ εἰς τοῦτο ποσῶς.

Και ἡ κυρία Ραιμόνδη πίπτει εἰς τὰ γόνατά μου

— Δὲν ἤξεύρετε ὅτι τοῦτο εἶναι πλάνη ; μοὶ λέγει· ὅτι εἶναι ἔγκλημα καθοσιώσεως ; Τίνος ἔνεκεν ὕψιστε θεέ! κατακριμνίζεις εἰς τὴν ἄβυσσον τὴν δυστυχῆ οικογένειάν μας ; ἀφήσατέ μας, κύριε, ἀφήσατε εἰς τὴν ζωὴν σου, καὶ ζῆθι εἰρηνικῶς καὶ εὐδαιμόνως. Ἐχετε δίκαιον, διότι δὲν γνωρίζετε ποῖαι τύψεις τοῦ συνειδότης καταβιβρώσκουσι τὰ γηρατεῖα ἐκείνων, οἵτινες δὲν σέβονται οὐδὲν κατὰ τὴν νεανικὴν αὐτῶν ηλικίαν.

Ὡ Κυρία ! τί ἀπαιτεῖτε παρ' ἐμοῦ ; Λατρεύω τὴν Λεονίαν, καὶ θεωρῶ ὡς εὐτυχίαν τὴν προσφοράν τῆς ζωῆς μου ὡς θύμα χάριν αὐτῆς. Μὴ παρεμβάλλετε οὐδὲν κώλυμα, καὶ ὑπόσχομαι εἰς ὑμᾶς πᾶν ὅ,τι θέλετε ἀπαιτήσει.— Ὁχ ! μοῦ ἀφαιρεῖτε τὴν ζωὴν, μοὶ ἔλεγεν ἡ κυρία Ραιμόνδη, καὶ τὰ δάκρυά της ἐκάλυπτον τὰς χεῖράς μου, ὡς ἐσφιγγεν ἡ ἀθλία μήτηρ ἐπὶ τῆς καρδίας της. Ἐγὼ δὲ ἀσπασθεὶς τὴν μητέρα ἀπεχαιρέτησα ἀμφοτέρας μετὰ πολλῆς τρυφερότητος, καὶ ἐξῆλθον ταύτης τῆς οἰκίας, ἐν ἧ' ἐδοκίμαζον τόσους ἰσχυροὺς καρδιακοὺς παλμοὺς καὶ ἀνησυχίας· παρετήρησα διὰ τελευταίαν φορὰν καὶ ἀπεμακρύνθη, πεπεισμένος ὅτι δὲν ἐμελλον πλέον νὰ ἐπανίδω αὐτάς.

VI

Ἐπανῆλθον εἰς τὸ παλάτιον, ἐν ᾧ διενυκτέρευσα πολὺ ἀνησυχῶς, διότι ἠσθανόμην πολλὴν θλίψιν, καὶ ἐπειδὴ ἀρνούμενος τὴν Λεονίαν, ἔπρεπε ν' ἀποχαιρετήσω καὶ ὅλα τὰ εὐτυχῆ ὄνειροπολήματά μου. Ἡ ζωὴ μοὶ καθίστατο ἀφόρητος ἠγάπων αὐτὴν μεθ' ὅλης τῆς ζέσεως πρώτου ἔρωτος· οὕτω δὲ σκεπτόμενος ἡ θλίψις μου κατέστη σφοδρότερα, καὶ ἠναγκάσθην νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν Κ. Ραιμόνδην ἵνα ζητήσω παρ' αὐτῆς ὅ,τι μοὶ εἶχεν ἀποποιηθῆ διὰ τῶν πρκαλήσεών της. Τί νὰ σᾶς εἶπω, φίλε ! ἤμην τρελλός. Μόλις κατώρθωσα νὰ θέσω ὀλίγην τάξιν εἰς τὴν κεφαλὴν μου καὶ ἐσκέφθην τὴν θέσιν μου· λοιπὸν

ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψω τὴν αὐλὴν τῆς Λορραίνης, ὠφείλον ν' ἀποχαιρετήσω ὅλας τὰς παιδικὰς μου ἔξεις· ἀλλ' ὕπερ ἔτι ἦτον ὀχληρότερον δι' ἐμὲ ἦτο ὅτι, δὲν ἠδυνάμην νὰ κατοικήσω τὸν τόπον, ὃν ὑπερεπεθύμει ἡ Λεονία. Παρητήθη. Ἡ κυρία Λουίζα μὲ ὑπερηγάπα, καὶ ἐπεθύμει νὰ μάθῃ διατὶ ἐγκατέλιπον τὴν Λορραίνην· ἀλλὰ μὴ δυνάμενος νὰ ὁμολογήσω τὸ αἴτιον, ὕπερ μὲ ἠνάγκασε νὰ πράξω τοῦτο, ἐζήτησαν προφάσεις· καὶ ὅτε αὕτη μὲ ἠρώτησε μὲ τίνα δυνάμιν ἐσκεπτόμην νὰ ζητήσω ἐκδούλευσιν, τῇ ἀπάντησα ὅτι ἐσκόπουν νὰ παρακινήσω εἰς τοῦτο τὴν αὐλὴν τῆς Γαλλίας.

— Πηγαίνετε εἰς Παρισίους, μοὶ λέγει, θὰ σὰς δώσω ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἐξάδελφόν μου Λουδοβίκον. Τότε εὐχαρίστησα καὶ ἠρώτησα αὐτὴν πότε ἤθελε μοὶ δώσει τὴν ἄδειαν τῆς ἀναχωρήσεως.

Εἶσθε λοιπὸν πολὺ βεβιασμένος νὰ μὰς ἀφήσετε, λέγει, αὔριον, ἄνευ ἀντιστάσεως. Ἄφησα ταύτην τὴν καλὴν ἡγεμονίδα, καὶ πλέον κατεγινόμην εἰς προετοιμασίας ἀναχωρήσεως. Ἀφ' οὗ ἠσπάσθη τούς συνεταιίρους μου, ἐγκατέλειψα τὸ Κομμέρκυον καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν ἔγκυλιν τοῦ θείου μου. μέχρι ταύτης τῆς στιγμῆς μ' εἶχε δεῖξει μεγάλην εὐλικρίνειαν καὶ ἐγὼ τὸν ἠγάπων, ὡς ἤθελον ἀγαπᾶ τὸν πατέρα μου, ἐὰν ὁ οὐρανὸς μοὶ ἄφινεν αὐτόν. Ἐφθασα τέλος εἰς τὴν ἐξοχὴν του ἔνθα ἰδῶν με ἐξεπλάγη πολὺ διὰ τὴν ἐπίσκεψίν μου, ἐπειδὴ οὐδέποτε ἤλπιζε τοῦτο. Ὅταν ὁμως ἐνόησε τὰ νέα μου σχέδια, δυσηρεστήθη μεγάλως.

— Εἶσθε τρελλὸς, ἀνεψιέ μου, μοὶ λέγει. Καὶ πῶς παραιτεῖτε τὰ συμφέροντα, ἅτινα σὰς παρουσιάσθησαν, καὶ ὑπάγετε εἰς τόπον, εἰς ὃν εἶσθε ἄγνωστος καὶ ἄνευ στηρίγματος; Διατὶ ἀφίνετε τὴν αὐλὴν τῆς Λορραίνης, ἐν ᾧ ἠγαπᾶσθε ὑπὸ τῆς Κυρίας; ἴσως ἀνοησῆαι ὀχληρόταται ἐπέφερον τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς θέσεώς σου. — Θειέ μου, τῷ ἀπάντησα, δὲν εἶμαι ἔνοχος οὐδενὸς ἐγκλήματος, ἀλλ' ἐκουσίως ἐγκατέλειψα θέσιν δημοσίαν. Ἰσχυρὰ αἴτια μὲ ἠνάγκασαν νὰ πράξω οὕτως. Ἐ-

πιτρέψατέ μοι νὰ μὴ σᾶς γνωστοποιήσω ταῦτα, ὡς ἀπόρητα ὄντα.

Ὁ Κ. Ρένεκούρτ προσεπάθησε νὰ μὲ κάμῃ ἵνα μεταβάλλω σκοπὸν, ἀλλὰ βλέπων με ἀκλόνητον. — Ὑπαγε, Κύριε, μοὶ λέγει· εἶσθε ἐλεύθερος· εἶμι θεῖός σου καὶ δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ σᾶς ἀναγκάσω νὰ πράζετε ἄλλως· ἐὰν ἦσθε υἱός μου, δὲν ἤθελον σᾶς ἀφήσει ἀπολαμβάνοντα οὕτω τῆς τύχης σας. Ἀλφόνσε, προσέξατε ἐνταῦθα· διότι ἔταν ἀπ' ἀρχῆς συνειθίστη τις εἰς ταύτην τὴν ζωὴν, εἶναι δύσκολον νὰ ἐπανορθωθῇ! Τὸ αὐστηρὸν δημόσιον καιροφυλακτεῖ πάντοτε τὰ διαβήματά μας, καὶ ἡ ἀπόφασίς του εἶναι ἀμετάκλητος. Ἐγὼ δὲ πρὸς δικαιολόγησιν τούτων δὲν εἶχον τί νὰ τῷ ἀπαντήσω. Λοιπὸν ἄφησα αὐτὸν λίαν ὀργισμένον ἐναντίον μου. Ὁ Κ. Ρένεκούρτ δεύτερος υἱὸς εὐγενοῦς οἰκογενείας ὦν, ἔσχε τὴν εὐτυχίαν νὰ ἀρέσῃ εἰς πλουσίαν μονογενῆ κληρονόμον καὶ τῆς ὁποίας οἱ γονεῖς ἔστρεζαν νὰ τῷ τὴν δώσωσιν ἐπὶ τῷ ὄρω νὰ λάβῃ, ὡς σύζυγός της τὸ ὄνομα αὐτῶν. Ὁ νέος ἐσκέφθη ταύτην τὴν πρότασιν, καὶ ἀρ' οὗ κατεπίσθη ὅτι εἶχεν ὕψελος ἐκ τῆς περαιοχῆς αὐτοῦ ἔδωκε τὴν συγκατάθεσίν του. Ἡ κυρία Ρένεκούρτ ὠραία καὶ ἀγαθὴ ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην, δὲν ἀντέτεινε κατ' οὐδένα τρόπον εἰς τὴν ἔνωσιν ταύτην. Ἀμφότεροι διῆγον βίον εὐδαίμονα διότι ὁ Κ. Ρένεκούρτ ἦτο λίαν συνετὸς καὶ δὲν περημέλει οὐδεμίαν εὐκαιρίαν πρὸς αὐξήσιν τῆς περιουσίας καὶ τῆς τιμῆς του. Ἡ οἰκογένειά του ἦτο εὐπειθῆς αὐτῷ, καὶ εἰς οὐδὲν σχέδιόν του εὔρε ποτὲ πρόσκομμα. Ἐως τότε ὁ Κ. Ρένεκούρτ εἶχεν ἐπιμεληθῆ τὰ συμφέροντά μου, ὡς τὰ ἑαυτοῦ· ἐπίσης ἐφρόντιζε περὶ ἐμοῦ, ὡς καὶ περὶ τῶν ἑαυτοῦ τέκνων· ἐξεπλάγη ὅμως μεγάλως ἀγανακτῶν ὅτε ἤλθον νὰ τῷ εἶπω ὅτι ἀπεφάσισα νὰ ἐγκαταλείψω τὴν θέσιν εἰς ἡν ὁ ἴδιος μὲ διώρισε, καὶ ἡ ὁποία μοὶ παρεῖχε τοσαύτης ὠφελείας. Ἡ ὀργή του καθίστατο τόσῳ σφοδρᾷ, ὅσῳ ἀπέφευγον νὰ γνωστοποιήσω αὐτῷ τὸ αἴτιον τῆς ἐκ τῆς θέσεως περαιοτήσεώς μου. Ἐκτοτε ὁ Κ. Ρένεκούρτ δὲν ἐσκέφθη πλέον περὶ ἐ-

μου εὐμενῶς· διὸ ἐγκατέλειψα αὐτὸν καὶ ἔλαβον τὴν πρὸς τοὺς Παρισίους φέρουσαν ὁδὸν, καθ' ἣν σκέψεις ὀχληρόταται κατέλαβον τὴν διάνοιάν μου. Ἐφθασα τέλος, εἰς Παρισίους ἐνεχείρισα εἰς τὸν βασιλέα τὴν ἐπιστολὴν, ἣν ἡ κυρία ἐκ Λορραίνης μοὶ εἶχε δώσει, καὶ συνάμα ἐζήτησα νὰ ὑπηρετήσω εἰς τὸ στρατιωτικὸν ἐκεῖνο σῶμα, ὅπερ ἦτο τὸ πρῶτον σύνταγμα τοῦ βασιλείου. Τοῦτο τὸ σῶμα, συντεθειμένον ἐκ νέων εὐγενῶν βαθυπλούτων, ἔλαμπε διὰ τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦ ὁμοιομόρφου. Πρὸ πολλῶν ἐτῶν οἱ στρατιῶται τῆς Γαλλίας, μένοντες ἄνευ πολέμων καὶ μόνον ὑπηρετοῦντες τὸν βασιλέα, παρεδίδοντο εἰς ἀνοήτους δαπάνας καὶ ἔριδας αἱματηράς.

Ὅτε ἔφθασα εἰς Παρισίους δὲν ἤκούετο θόρυβος εἰς τὴν πόλιν ἢ ἀνοησίαι τινές· ἀλλ' ὅταν καὶ αὐταὶ παρετείνοντο, οἱ ἰσχυρότατοι τοῦ βασιλείου ἐγνώριζον καλῶς νὰ ὑπεκφεύγωσιν αὐτάς, ἐπιβάλλοντες αὐστηρὰς ποινὰς, πρὸς περιστολὴν τῶν φιλοταράχων καὶ φαυλοβιῶν. Καὶ τοιοῦτοι ὑπῆρξαν οἱ συστρατιῶται τοῦ σώματος, ἐν ᾧ κατετάχθη· θέλων δὲ νὰ μεταχειρισθῶ ὅλα τὰ ἱκανὰ μέσα ἵνα ὑπερβῶ τὴν ὀλεθρίαν θέσιν μου, ἐρρίφθην ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀταξιῶν, καὶ μετ' ὀλίγον ἀπέκτησα κακὴν ὑπόληψιν. Ἦμην ἐπικεφαλῆς ὄλων καὶ ἐζήτησαν νὰ ὑπερβῶ πᾶν ὅ,τι εἶχον πράξει μωρότερον ἢ δὲ περιουσία μου καθίστατο τὸ κέντρον τῶν ἀκολασιῶν. Ἠκολούθησα ἐπὶ πολλοὺς μῆνας οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀχαλινότου κραυπάλης μου. Ἢ δὲ καθαρὰ καὶ ἀντίθετος τῶν νέων ἐκείνων εἰκῶν μοὶ ἐφαίνετο ἐξαισιωτέρα τῆς Λεονίας εἰς τοὺς χοροὺς τῆς αὐλῆς, τοὺς κοσμουμένους ὑπὸ γυναικῶν, θελητικὰς μορφὰς ἐχουσῶν εἰς τὴν κομψὴν καὶ εὐχάριστον στροφὴν των, ὅπου ἡδεῖαι εὐωδία ἀναδίδονται πανταχόθεν, ἐκεῖ, εἰς τὴν εὐταξίαν τοῦ ἡδονικωτάτου βάλς (valse), ἡ κόμη τῆς γυναικὸς ἐγγίζει τὸ μέτωπόν σας καὶ τὸ τεταραγμένον στήθος της πάλλει ἐπὶ τοῦ ἰδ.κού σας. Κατὰ ταύτας τὰς ἐνθουσιαστικὰς ταραχὰς, ἡ ἐνθύμησις τῆς Λεονίας μὲ κατελάμβανεν αἰφνιδίως, καὶ τὸ πᾶν διεσκεδάζετο ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μου. — Ἐὰν αὕτη ἦτο ἐκεῖ, ἔλεγον

κατ' ἑμαυτὸν, πόσον ἤθελεν ὑπερβαίνει τὰς καλλονὰς ταύτας! Καὶ ἔπειτα ἔβλεπον αὐτὴν ἐργαζομένην εἰς τὸ μικρὸν οἴκημά της περιστοιχίζουσαν τὴν μητέρα της μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας! Ἄφρανα τότε τὸν χορὸν, καὶ περιεπλανώμην εἰς τὸν κῆπον, ὅπου οὐδεμία εἰκὼν μὲ δισεσκέδαζε. Ποσάκις ἡ πρώτη ἐξέπληξε τὸν ὑπὲρ τῆς ἐνθυμήσεώς της κατειλημμένον νοῦν μου! Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι τὴν ἔβλεπον, ἐνόμιζον ὅτι ἤκουον τὴν γλυκεῖαν φωνὴν της, ἀλλὰ συνερχόμενος ἔβλεπον ἑμαυτὸν μεμωμένον. Ἡ δρόσος τῆς νυκτὸς ἐκάλυπτε τὰ ἐνδύματά μου ἐπὶ τῆς ἐμβριθῶς σπινθηροβολούσης πρασιᾶς. Πολλὴ συνεχῶς ὁ πάγος ἐσκλήρυνε τὴν γῆν, καὶ τὸ σκότος τῆς χειμερινῆς πρωῆτας παρίστα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου εὐαρέστους εἰκόνας, αἵτινες ἠρέθιζον τὴν φαντασίαν μου. Ἐπέστρεφον, ἔφθανον εἰς τὴν οἰκίαν μου, λυπηρὸς καὶ ἀπνηυθμένος, διότι ἡ ἀπουσία ἠϋξανε τὸν ἔρωτά μου, καὶ κατηρώμην τὰ αἴτια, ἅτινα μὲ ἐχώριζον τῆς μόνης ἀγαπητῆς μου. Ἐμίσουν τὴν τύχην μου, καὶ ἠτιώμην τὸν θεὸν, διότι ἐμὲ μὲν κατέστησεν ἀνώτερον τῆς Λεονίας, τὴν δὲ νέαν ὑποδεστέραν, ἐν τῇ κοινωσίᾳ, ἂν καὶ διὰ τῶν ἀρετῶν της ἐλάμπρυνε τὴν θέσιν της. Ἐνεθυμούμην τὰ ἡδέα βλέμματα, ἅτινα πολλάκις εἶχε ρίψει πρὸς ἐμὲ, καὶ τὴν λύπην, ἣτις ἦτο ἐξωγραφισμένη ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας της, ὅτε πρῶτον εἶδον αὐτὴν. Καὶ εἰς εὐγενῆ γυναῖκα δὲν ἠδυνάμην ποτὲ νὰ ἐλπίζω τὰς αὐτὰς ἀρετὰς, αἵτινες ἐκόσμουσαν τὴν Λεονίαν, καὶ διεβεβχίωνον τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνδρός της.

Αἱ σκέψεις μου ὅλον ἐγένοντο ὀχληρότεραι, καὶ ὁ λίαν σφοδρὸς ἔρωσ μου μὲ ἠρέθιζεν.

VII

Ἐχομεν ἀφήσει τὴν κυρίαν Ραιμόνδην, εὐχαριστοῦσαν τὸν Κ. Ριμβέργην διὰ τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν ἔμελλε νὰ τῷ κάμη ἡ ἐκτέλεσις τούτου ἦτο δυσάρεστος εἰς τὴν ἐνάρετον μητέρα τῆς Λεονίας, ἣτις ἠγάπα αὐτὸν ὡς ἠγαπάτο, καὶ ἠδύνατο νὰ ἀνθέξῃ εἰς καλλονὴν καὶ εἰς τὰ εὐγενῆ καὶ διακεκριμμένα ἦθη

τοῦ Ἀλφόνσου. Καθότι τὸ κγέρωχον ὕφος του ἐμετριάζετο ὑπὸ τῆς ἡδύτητος τῶν μεγάλων καὶ γλαυκῶν ὀφθαλμῶν του· τὸ ἀνάστημά του ἦτον μεγαλοπρεπές, καὶ τὸ στίλβον ξίφος του καλῶς ἐφηρμοσμένον ἦτον ἀντάξιον τοῦ ἀνεξαρτήτου ὕφους του. Ἦτον προικισμένος μεθ' ὕλων τῶν δώρων τῆς φύσεως, ἅτινα ἀρέσκουσι κατ' ἐξοχὴν, καὶ τὰ ὁποῖα ὁ Κ. Ριμβέργης ἤνωνε μετ' ἄλλων ἀξιολόγων προτερημάτων. Προικισμένος μὲ φαντασίαν καὶ πνεῦμα ἐξοχον κατέστη διὰ τῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς ἀναγνώσεως ἀνὴρ ἀξιόλογος.

Πῶς ἠδύνατο ἡ Λεονία νὰ ἀποποιηθῆ τοιοῦτον λάτριν; οὐ ἡ ὀμιλία καὶ τὰ βλέμματα ἦσαν τόσον ἐλκυστικά, ὅσον πάθος ἡ φυσιογνωμία του ἐξέφραζεν, ὅτε ἐθεώρει τὴν Λεονίαν, ὥστε εὐκόλως αὕτη ἐνόησε τὰ πρὸς αὐτὴν αἰσθήματά του, διὸ καὶ ἠγάπη αὐτὸν ἐν σιωπῇ. Ἡ Λεονία συνείθιζε τὸ πᾶν νὰ ἐκφράζη εἰς τὴν Κ. Ραιμόνδην· ἀλλὰ ἀπόρρητά τινα δὲν δύναται ἡ κόρη νὰ ἐκμυστηρευθῆ τῆς μητρὸς τῆς· διὸ ἀφ' ἧς ἡμέρας εὔρε τὴν ἐπιστολὴν ἔμεινεν ἀτάραχος. Ἡ Λεονία ἐπορεύθη νὰ διηγηθῆ τῆς φίλης τῆς τὰ νέα αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα τὴν ἐτάραττον, τῇ ἑκαμέ τινας παρατηρήσεις, καὶ τέλος ἔδειξεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν, ἣν εἶχε λάβει. Ἡ κυρία Ραιμόνδη λαβοῦσα πάραυτα τὴν ἔστειλεν εἰς τὸν γράψαντα αὐτὴν· εἶτα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κόρην τῆς, καὶ βλέπουσα πῶς ἡ δυστυχὴς προσεπάθει νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυά τῆς. — Λεονία, λέγει, εἰς αὐτὴν, ἐὰν ὁ Κ. Ριμβέργης ἔκρινεν εὐλογον νὰ μὴ γνωρίζω ἐγὼ τὰς προτάσεις του, αὗται φαίνεται εἰσιν αἰσχυρά. Πῶς λοιπὸν θέλεις νὰ γείνη; Δὲν εἰζεύρεις ὅτι εἶσσι ὑποδεστέρας καταγωγῆς; ἀναμφιβόλως αὕτη ἡ κρίσις σου εἶναι ἄλογος· ἀλλὰ, τέκνον μου, αὕτη ἐπικρατεῖ εἰς πάντας, καὶ κατέχει τὴν εἰμαρμένην μας. Ἄς υπάγωμεν, ἔσο φρόνιμος, μὴ κλικίης λησιμόνησε τὸν νέον.

Καὶ ἡ καλὴ μήτηρ διὰ μειδιαμάτων ἐζήτει νὰ ἐμποδίσῃ τὰ δάκρυα τῆς θηγατρὸς τῆς. Ἀλλ' ἡ λύπη τῆς Λεονίας ἦτο πολὺ βαθεῖα, ὥστε δὲν κατεπραῦντο οὕτω. Νέα καὶ ἄπειρος

ὠνειρεύετο τὴν εὐτυχίαν. Ἐπεθύμει μόνον νὰ βλέπῃ καὶ νὰ ἀκούῃ τὸν Κ. Ρίμβέργην. Μεθ' ὁποίας ἀνυπομονησίας περιέμενε τὸ τέλος τῆς ἡμέρας! Πόσον ἦτο εὐτυχῆς ὅτε διέκρινε τὰ βήματά του εἰς τὸ ἀποπτον! Ἡ Λεονία ἦτο πολὺ βεβαία ὅτι δὲν ἠπατάτο. Καὶ ἰδοὺ οὗτος εἰσῆρχετο καὶ ἐκάθητο ἀντικρὺ αὐτῆς, ἥτις τὸν ἠκραύζετο. Ἦτον ἐπόμενον νὰ μὴ τὸν ἴδῃ πλέον· καὶ ἐν τούτοις ἔμενον ἐλπίς τις ἐν τῇ καρδίᾳ της, ὅτι δὲν τὴν ἐγκατέλειπεν, ἀλλ' ἔμελλε νὰ ἐπανέλθῃ. Καὶ τοῦτο ὠφέλησεν αὐτήν.

Τὰ δάκρυά της ἔπαυσαν, ἤκουε τὴν μητέρα της καὶ περιέμενον.

Ὁ μὲν Ἀλφόνσος ἐπανέρχεται πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σκοπομένου, ἡ δὲ Ἄννα διατάσσεται παρὰ τῆς μητρὸς της νὰ ἔμβῃ εἰς τὸ δωμάτιον, ἅμα ἤθελεν εἰσέλθει οὗτος· αὕτη ὑπακούει... Ὁχ! πόσον ἰσχυρῶς καὶ ἀτάκτως ἐκτύπα ἡ καρδία της δι' αὐτόν. Ἡ κυρία Λεονία περιέμενε κατάλληλον εὐκαιρίαν ἵνα συναντήσῃ τὸν Ἀλφόνσον (Ρίμβέργην) καὶ δείξῃ δι' ἐνὸς γοητευτικοῦ βλέμματος τὸν πρὸς αὐτὸν ἔρωτά της.

— Ὁχ! μητέρα μου, ἀνέκραξε, πεσοῦσα εἰς τοὺς βραχίονάς της· ἡ ταραχὴ μου αὕτη προκύπτει ἔνεκα τοῦ ὅτι δὲν θέλω ἰδεῖ αὐτὸν πλέον.

Ἡ κυρία Ραιμόνδη εἶπε κλαίουσα.

— Λοιπὸν, τέκνον μου, ἀγαπᾶς αὐτὸν τόσον πολὺ; — Μάλιστα, καὶ λατρεύω ἐκ βαθέων λέγει.

Παρῆλθον πολλαὶ ἡμέραι ἔκτοτε ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Ἀλφόνσου, χωρὶς ἡ νέα νὰ πρᾶυνῃ τὴν πληγωμένην καρδίαν της· ἐπίσης καὶ ἡ κυρία Ραιμόνδη ἔπασχεν ἐσωτερικῶς ἐκ τῆς ἀπελπισίας, ἣν περ ἐπροξένει ὁ ἐπίμωον ἔρωσ τῆς κόρης της. Τέλος ὅμως ἡ Ἄννα εἶδεν ὅτι ἡ μελαγχολία της δὲν ἤθελε συνεπιφέρει αἰσίας ἐκβάσεις, διὸ, πρὸς εὐχαρίστησιν τῆς μητρὸς της, ἐδείκνυε μεσιδιάμχτα, ἅτινα ἦσαν ἄνευ τῆς διαθέσεώς της, μελαγχολικά. Ἐκτοτε αἱ συνομιλίαι των ἦσαν λυπηραί.

Μίαν δὲ τῶν ἡμερῶν, ἐν ᾧ εἰργάζετο ἡ Λεονία ἀκούει κρότον κατεσπευσμένων βημάτων· κάποιος ἀνοίγει τὴν θύραν νὰ εἰσέλθῃ· τὸ αἶμα ἐπλημύρησε τὴν καρδίαν τῆς καὶ ἡ ὄψις τῆς ἠλλοιώθη· ἐπίστευσε ὅμως ὅτι ἀνεγνώρισε βήματα ποθητοῦ προσώπου, καὶ δὲν ἐλανθάσθη, καθότι τὸ πρόσωπον τοῦτο ἦτο ὁ Κ. Ριμβέργης, ὅστις ἐμβὰς εἰς τὴν οἰκίαν ἔμεινε ὡς καὶ αὐταὶ ἀκίνητος. Ἔτι δὲ τὸ πρόσωπον τῆς Λεονίας κατεκαλύφθη ὑπὸ ὠχρότητας εἰς τὴν ἐμφάνισίν του καὶ ἔπεσε εἰς τοὺς βραχίονάς του.

Ὁχ! ἀνέκραξεν ἡ Λεονία, μὲ ἀγαπᾶς! Ἡ δὲ κυρία Ραιμόνδη ἔκαμεν ἐν θῆμα πρὸς αὐτόν.

Κύριε, λέγει, ἡ θυγάτηρ μου ἔσεται σύζυγός σου. Ὁχ! Κυρία, ἀφήσατέ με . . . Δὲν ἔχω λοιπὸν ἄλλα νὰ ὑποφέρω ;

Ὁ νέος ἐν τῇ παραφορᾷ τοῦ ἔρωτος ὦν, κατεκάλυπτε διὰ φιλημάτων τὴν τρυφερὰν χεῖρα τῆς Λεονίας, ἥτις ἐκ τοῦ αἰσθήματος τούτου ἐνεψυχώθη. Ἡ δὲ κυρία Ραιμόνδη ἦτο σιωπηλὴ καὶ λυπηρὰ, ἐν ᾧ οἱ δύο ἐρασταὶ διήλθον τὴν νύκτα ἀύπνοι ἐνεκεν τῆς εὐτυχοῦς ταραχῆς, ἣν ἠσθάνοντο. Καὶ ὅταν ἡ Λεονία ἤλθε νὰ ἐκφράσῃ πρὸς αὐτὴν τὰ διανοήματά τῆς. — Σιώπα, κόρη μου εἶπεν αὐτῇ. Μὴ τρέφετε ματαίως ἐλπίδας, αἵτινες ἴσως οὐδέποτε θέλουσιν ἐπαληθεύσει.

Ἡ Λεονία ἐκπλήσσεται βλέπουσα τὴν μητέρα τῆς μὴ ἐνδιδούσαν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς, ἀλλὰ διατάζασαν αὐτὴν ν' ἀναχωρήσῃ εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Κ. Ριμβέργου. Ἡ Λεονία ἀνεχώρησεν ἅμα ἐφάνη.

— Κύριε, λέγει αὐτῷ, ἡ Κ. Ραιμόνδη προσφέρουσα κάθισμα, τίνες εἰσὶν οἱ σκοποὶ σας ἐπανερχόμενος εἰς τὴν οἰκίαν μου ; — Ὁ ἔρωσις τῆς Λεονίας, ἄνευ τῆς ὁποίας ἡ ὑπαρξίς μου ἀπόλλυται, καὶ ἡ ἐπιθυμία μου νὰ λάβω αὐτὴν ὡς σύζυγον !

Ἐκπλαγεῖσα ἡ Κ. Ραιμόνδη ἔμεινε ὀλίγον ἐν σιωπῇ.

— Ἐσκέρθητε καλῶς περὶ ὅσων μοὶ λέγετε ἤδη ; λέγει πρὸς αὐτόν. — Μάλιστα κυρία, τὸ ἐσκέρθητι ἀποχρώντως· διότι,

ἐγκαταλείψας τοὺς Παριστίους, ἀπεφάσισα τὸ πᾶν πρὸς σύ-
ζευξιν τῆς Λεονίας. Σήμερον ἔχω τὴν βεβαιότητα ὅτι θέλω
εἶμαι ἀγαπητός

Καὶ βλέπων ὅτι ἡ κυρία Ραιμόνδη ἤθελε νὰ διακόψῃ αὐτόν.

— Ὅ,τι θέλετε μοὶ εἰπεῖ, ἐπαναλαμβάνει, εἴπετε αὐτὸ μετὰ
βεβαιότητος.

Ἡ Λεονία μὲ λατρεύει καὶ θέλει μὲ ἔχει σύζυγόν της.—
Ἀναμφιβόλως, κύριε, δὲν ἐσκέφθητε καλῶς, διότι τοιαύτη ἔ-
νωσις δὲν ἀρμόζει εἰς τὴν φιλοδοξίαν σου.— Συγχαρῆσατέ με,
κυρία, γνωρίζω τοῦτο· ἀλλὰ τί μὲ ἐνδιαφέρει ἡ γοητεία τῆς
δόξης; Τὸ πᾶν ἀπολεσθήτω ἀπέναντι τῆς εὐτυχίης, ἣν μοὶ ὑ-
πόσχεται ὁ γάμος τῆς Λεονίας.

Ταῦτα εἰπόντος τοῦ Ἀλφόνσου, μειδιάμα πικρὸν ἐχύθη ἐκ
τῶν χειλέων τῆς Κ. Ραιμόνδης.

— Εἶμαι πεπεισμένη ὅτι μοὶ ὀμιλεῖτε ἤδη μετ' εἰλικρι-
νείας, Κύριε· ἀλλ' ἡ διάρκεια αὐτῆς θέλει εἶναι πολὺ βραχεῖα,
διότι ὁ ἔρωσ ἐν τούτῳ τῷ βίῳ κατέχει θέσιν λίαν περιωρισμέ-
νην, καὶ περὶ τούτου ἔχομεν ἀκριβῆ γνώσιν, ἐκ τῶν μέχρι
τουδε λαβουσῶν χώραν σκηνῶν. Εἶμαι ἐπίσης πεπεισμένη ὅτι
δὲν θέλετε ζῆσει εὐτυχῶς, καθότι ὅταν ἀποβλέψῃς εἰς τὴν θέ-
σιν σου, ἣν ὀφείλεις νὰ τηρῆς ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ, εἶναι ἀδύ-
νατον νὰ μὴ μεταμεληθῆς.— Ὄρθως ἐλαλήσατε, κυρία, ἀλλ' ἐγὼ
ἐπιμένω εἰς τὴν πρότασίν μου· ἐντίμως.

Ἡ Κ. Ραιμόνδη ἐκπλήσσεται, καὶ ἀρνεῖται ὅτι δύναται νὰ
συναίνεσῃ εἰς τοῦτο.

Παρ' ἐλπίδα λοιπὸν ἔλαι αἱ ἐνστάσεις τοῦ νέου ἀπέβησαν
ἀνίσχυροι, καθότι, ὡς εἶδομεν, ἡ Κ. Ραιμόνδη ἔμεινεν ἄκαμ-
πτος καὶ ἄφησεν αὐτόν εἰς τὸ ἀχανές τῆς ἀπελπισίας δι' ὅλης
τῆς νυκτός. Ἡ Λεονία ἐπανέρχεται εἰς τὴν μητέρα της.

— Θυγάτηρ μου, λίγει πρὸς αὐτὴν τέλος, πρὸς θεοῦ, ἅς μὴ
προφέρηται τὸ ὄνομά του μεταξὺ ἡμῶν.

Ἡ κόρη ὑπακούει εἰς τὴν διαταγὴν της, ἀλλὰ τὸ πρὸς αὐ-
τὸν αἰσθημά της δὲν ἐνικᾶτο ὑπὸ τῶν παραινέσεων.— Ὁ Ἀλ-

φόνσος ἔγραψε πολλές ἐπιστολάς πρὸς τὴν Ραϊμόνδην, ἐξ ὧν αἱ μὲν πρῶται ἔμεινον ἄνευ ἀπαντήσεως, αἱ δὲ ἕτεραι ἀπεστάλησαν πρὸς αὐτὸν ἐσφραγισμέναι.

Ἐν τούτοις ὁ νέος ἠγάπα αὐτὴν καὶ μόνος ὁ θάνατος ἔλεγεν ὅτι δύναται νὰ καταστρέψῃ τὸ σχέδιόν του. Γνωρίζων δὲ ὅτι ἡ Ἄννα ἐξήρχετο εἰς περίπατον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Κομμερκίου, ἐν ἧ δὲν διέβαινον συνεχῶς ἄνθρωποι, ἔκρινε καλὸν ν' ἀρπάσῃ αὐτὴν, ὅπερ ἔπραξε μετ' οὐ πολὺ, καὶ θέσας αὐτὴν εἰς τὴν ἀμαξίαν, τὴν ὑπὸ τεσσάρων συρομένην ἵππων, ἀνεχώρησε, τῆς κόνεως, ὡς νέφος, ὑψωμένης ἕνεκα τῆς ταχύτητος.

Ἐν τούτοις ἡ Λεονία νεναρκωμένη ἐκ τοῦ φόβου, ἐφαίνετο ἀπολέσασα τὴν ζωὴν της. Εἰς μάτην ὁ Ἀλφρέδος ἐκάλυπτε διὰ φλογερῶν φιλημάτων τὰς ψυχρὰς χεῖρας της νέας, διότι οὔτε βλέμμα οὔτε χειρονομίαν ἠσθάνετο. Ἦδη ὁ Ἀλφρέδος κατηρᾶτο τὴν αὐθάδειάν του καὶ ἠτοιμάζετο καθ' ὁδὸν νὰ ἀποστείλῃ αὐτὴν πρὸς τὴν μητέρα της· ἀλλ' αἴφνης ἀναστεναγμὸς ἀνήγγειλεν αὐτῷ ὅτι ἔπαυσεν ἡ λειποθυμία, καὶ ἐνεθαρρύνθη πρὸς διεκπεραίωσιν τοῦ σχεδίου του.

VIII

Ἡ ταραχὴ τῆς Λεονίας ἦτο πολὺ μεγάλη, ὡς καὶ ἡ λειποθυμία της ἕνεκα τῆς προσβολῆς. Μεταφερομένη δὲ ἄνευ γνωρίμου ἐκ Κομμερκίου, προσήλωνε τὰ ἐκπεπληγμένα βλέμματά της ἐπ' ἐκείνου, θς ἐκάθητο πλησίον της. Ἀλλὰ γνωρίσασα τὸν Κ. Ριμβέργην, ὁ τρόμος της ἠλαττώθη.— Ἄχ! κύριε, ἔκραξε πίπτουσα εἰς τὰ γόνατά του, τί αἴτιον σὰς ἠνάγκασε νὰ παραβιάσῃτε οὕτω δυστυχῆ γυναῖκα; Τί ἀπαιτεῖτε πρὸς ἀπολύτρωσίν μου; Τί ἀνόσιον ἔπραξα πρὸς ὑμᾶς, ὕψιστε θεέ! καὶ μὲ ἠρπάσατε ἐκ τῆς ἀγάλης τῆς μητρός μου; —Καὶ τὰ δάκρυα της ἔρρεον ποταμηδόν.

Λεονία μου, λέγει πρὸς αὐτὴν, ζητῶ συγγνώμην διὰ τὴν βικιοπραχίαν τοῦ ἔρωτός μου, καὶ διὰ τὴν ἤδη πρὸς σὲ διαγωγὴν μου. Σὲ λατρεύω ἐκ βάθους ψυχῆς· ἡ μήτηρ σου ἠρνεῖτο

νά μὲ ὀνομάσῃ γαμβρόν της· ὅθεν μὴ εὐρών ἄλλο μέσον πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ μου ἔπραξα ταῦτα· ἔσομαι σύζυγός σου.— Ὅχ! λελατρευμένε ἐραστά μου, μὴ πίπτετε εἰς τὰ γόνατα τόσον ταπεινῆς γυναικὸς, διότι τοῦτο εἶναι ἴδιον αὐτῆς μᾶλλον.

Ὁ Κ. Ριμβέργης ἔκλινε γόνυ πλησίον τῆς Λεονίας, καὶ οἱ εὐστροφοὶ ὀφθαλμοὶ του ἐξητοῦντο συγγνώμης παρὰ τῆς νέας περὶ τῆς διαγωγῆς του. Ἀφ' ἐνὸς μὲν ἡ νέα, ἔνεκα τῶν ἐρωτικῶν τούτων λόγων, κατεπραύνη ὀλίγον, ἀφ' ἑτέρου ὅμως ἀνησυχεὶ βλέπουσα ἐαυτὴν μετὰ τοῦ ἐραστοῦ της, καὶ ἐταράσσετο αἰσθανομένη τὴν φλογερὰν πνοήν, ἐκπεμπομένην ἐκ τῶν χειλέων του, καὶ ἀντανακλώσασιν ἐπὶ τῶν στηθῶν της, ἥτις ἔκαμνε νὰ ἐρυθρίξῃ τὸ θελκτικὸν μέτωπόν της· ἐνὶ λόγῳ ἔβλεπε τὸν κίνδυνον ἐπικείμενον.

— Ἀποστείλατέ με εἰς τὴν μητέρα μου, ἔκραξε μετ' ἀπεριγράπτου ἀδημονίας καὶ πικρίας· δὲν δύναμαι καὶ δὲν θέλω νὰ μένω πλησίον σου. — Λεονία, ἔλεγεν ὁ Ἀλφόνσος μεθ' ἰκετευτικῆς φωνῆς, ἀναπαύθητι· εἶσαι ἐν ἄκρῳ ἀσφαλείᾳ παρὰ τῶ ἐρωμένῳ σου.— Φεῦ οὐρανέ! δύναται τις νὰ θεωρῇ τὸ τοιοῦτον ὡς ἀσφαλὲς καὶ ὄσιον; λέγει ἡ νέα, ἥτις ὠργίζετο ἔτι μᾶλλον, ὅσον ἐπλησίαζεν εἰς Κομμέρκιον. Ὁ Ἀλφόνσος λέγει καὶ αὐθις πρὸς αὐτὴν, μὴ φοβεῖσαι, ἐγὼ εἶμαι τύζυγός σου.— Ἄχ οὐρανέ! δὲν θέλω ἐπιζῆσει μετὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς τιμῆς μου, λέγει ἡ Λεονία.

Καὶ δάκρυα ῥέοντα κρονηδὸν καὶ πλήρη ἀπελπισίας ἐκάλυπτον τὰς ῥοδόχρους παρειάς. Ἐκ τούτων ὁ Ἀλφόνσος ἐκινήθη εἰς οἶκτον, καὶ ἐμελέτα νὰ καταστρέψῃ τὰ σχέδιά του.

Ἐν τούτοις ἡ ἄμαξα ἐφαίνετο πετώσα ἐν τῷ μέσῳ τῆς κόψεως, καὶ ἡ νέα δὲν ἔπαυε ζητοῦσα τὴν ἐπάνοδον, ἀλλ' εἰς μάτην, διότι ἐντὸς ὀλίγου ἔφθασεν ἡ ἄμαξα εἰς τὸ προαύλιον τῆς οἰκίας τοῦ Ἀλφόνσου, ὅστις καταβὰς ἐκ τῆς ἀμάξης, εἶπε πρὸς τὴν νέαν νὰ παύσῃ τοὺς παλμούς, καὶ ὅτι μετ' οὐ πολὺ θέλει ἰδεῖ καὶ τὴν μητέρα της.

Ταῦτα εἰπὼν προέτεινε τὸν βραχίονάτου εἰς τὴν Λεονίαν καὶ ὑπεχρέωσεν αὐτὴν νὰ καταβῆ τοῦ ὄχηματος, ἀλλ' αὕτη δὲν συγκατετίθετο εἰς τοῦτο.

— Εἰς τίνα ἀνήκει αὕτη ἡ οἰκία; λέγει ἡ Λεονία. Τίνος ἔνεκεν θέλετε νὰ με ὀδηγήσητε ἐνταῦθα; Ἴδοῦ τὸ σχέδιόν μου, ἐπανέλαβεν ὁ Ἀλφόνσος.— Αὕτη ἡ ἄμαξα ἐπιστρέφει ἵνα λάβῃ καὶ φέρῃ τὴν μητέρα σας ἐνταῦθα. Εὐαρεστήθητε λοιπὸν νὰ καταβῆτε καὶ μείνητε εἰς τὴν ἐντιμον ταύτην οἰκίαν μου, μέχρις οὗ ἡ Κ. Ραιμόνδη ἀποφασίσῃ περὶ τῆς ἐνώσεώς μας. Ἐλθετε, παρακαλῶ, κυρία, μὴ βραδύνετε περισσότερον.

Μόλις ὁ Κ. Ριμβέργης ἐτελείωσε ταύτας τὰς λέξεις, καὶ αἴφνης ἡ Λεονία βλέπει νέαν τινὰ ὠραίαν καὶ εὐειδῆ, καλουμένην Ναθαλίαν, ἣτις τῇ ἀπηύθυνε τὰς ἐξῆς λέξεις.

— Μὴ φοβεῖσθε ποσῶς, κυρία, λέγει διότι θέλετε εἶσθαι ἐν ἀσφαλείᾳ, ἀλλ' εἰσέλθετε.

Ἡ νέα ἐνθαρρυνθεῖσα ἐκ τῆς θεᾶς αὐτῆς κατέβη τοῦ ὀχήματος καὶ ἠκολούθησεν αὐτὴν, ἣτις ἦτο ἔμπιστος τοῦ Ἀλφόνσου, καὶ ἣτις ἠγάπα αὐτὸν ἐνθέρμως, ἀκόμη δὲ καὶ συνέτρεχεν αὐτὸν εἰς τὰ σχέδιά του.

Ἡ Λεονία λοιπὸν εὕρισκετο περιμένουσα τὴν μητέρα της παρ' ἐντίμῳ γυναικί, ἣτις ἠγάπα αὐτὴν ἤδη χάριν τοῦ Ριμβέργου. Ἡ Ναθαλία αὕτη ἐθεώρει τὸν ὑμέναιον τοῦτον πολὺ ἀνόμιον, συγκρίνουσα τὸ γένος τοῦ Ἀλφόνσου μὲ τὸ τῆς Λεονίας.

Ἐν τούτοις ἡ Κ. Ραιμόνδη ἤρχισε ν' ἀνησυχῆ διὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς θυγατρὸς της, καὶ ἐξέρχεται εἰς ἀναζήτησίν της, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ὑπρέτης ἔφερεν πρὸς αὐτὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀλφόνσου. Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἀγγελίαν ἡ ἔκπληξις καὶ ἡ ἀνησυχία της ὑπῆρξεν ὑπερόριος· ἀνέβη εἰς τὴν ἄμαξαν ἣτις ἔτρεχεν μὲ ἀκατάσχετον ὄρμην. Ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ ἡ Λεονία ἤκουε μετὰ προσοχῆς τοὺς λόγους, οἵτινες παρότρυνον αὐτὸν πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου του.

Ἡ Ναθαλία περιέμενε ν' ἀκούσῃ ὁμοίως ὁμιλίαις καὶ παρὰ

τῆς νέας, ἀλλὰ τοῦτο ἤδη δὲν ἔλαβε χώραν, καθότι ἡ νέα δὲν ἤθελε νὰ κάμῃ ἐπίδειξιν τῆς ἀγάπης διὰ λόγων.

Ἐν τούτοις ἡ ἄμαξα ἀφίκετο, καὶ ἡ Κ. Ραιμόνδῃ, κρούσασα τὴν θύραν εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κ. Ἀλφόνσου· τότε ἡ Λεονία πίπτει εἰς τὰ γόνατά της, καθὼς καὶ ὁ Κ. Ριμβέργης, ὅστις παρεκάλεισεν αὐτὴν νὰ δώσῃ τὸ ὄνομά του εἰς τὴν Λεονίαν της. Εἰς τοῦτο συνετέλεσεν ὄχι ὀλίγον καὶ ἡ Ναθαλία.

Ἡ μήτηρ τῆς Λεονίας ἐνδίδει καὶ λαβοῦσα τὴν χεῖρα τῆς κόρης δίδει αὐτὴν τῷ Ἀλφόνσῳ. — Ἔστε σύζυγοι, τέκνα μου, λέγει αὐτοῖς! καὶ ἐὰν ὁ οὐρανὸς ἀπαιτῇ τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς μητρὸς πρὸς κατευόδωσιν τῶν ἀγαθῶν, ἐστὲ βέβαιοι ὅτι δὲν θέλετε στερηθῆ αὐτῶν. Ἄλλ' οἴμοι! αἱ εὐχαὶ ἀδυνάτου θνητῆς εἶναι μικρὰ πτέρυξ.

Ὁ Κ. Ριμβέργης συνωδευμένος ὑπὸ τῆς νέας καὶ τῆς μητρὸς ἐπανελάβεν τὴν εἰς τὸ Κομμέρκουον ἄγουσαν ὁδὸν, καθ' ἣν οὐδὲν ἄλλο ἔλαβε χώραν ἢ λόγοι ἐρωτικοὶ καὶ γλυκύτατοι ἀσπασμοί.

IX

Ὁ γάμος τῶν δύο ἐρωμένων ἤθελεν ἀπεφασισθῆ ἅμα τῇ συγκαταθέσει τοῦ Κ. Ρεννεκούρτ. Ὁ Ἀλφόνσος περιέμεινε μετ' ἀνυπομονησίας ἀπάντησιν, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἐν τούτοις ὁ γάμος ἔμελλε νὰ τελεσθῆ μετὰ δύο ἡμέρας, καὶ οἱ νέοι δὲν ἀπεχωρίζοντο πλέον ἀλλήλων· Ἡ ἔνωσις αὕτη ἐφαίνετο εἰς τὴν Κ. Ραιμόνδῃν πολὺ πικράδοξος. Καὶ ἐν ᾧ ταῦτα συνέβαινον, νέος τις εἰσελθὼν ἐζήτηι τὸν Κ. Ριμβέργην ἵνα συνεντευχθῆ μετ' αὐτοῦ, ὅστις ᾠδήγησεν αὐτὸν εἰς παρακείμενον δωμάτιον. Τὸ φαινόμενον τοῦτο ἀνησύχησε πολὺ τὰς δύο κυρίας, καὶ ἐπνεελθὼν πρὸς αὐτὰς μελαγχολικὸς κάθηται ἐν σιγῇ.

— Ἐλάβετε δυσάρεστον τινα ἀγγελίαν, λέγει αὐτῷ ἡ Κ. Ραιμόνδῃ. — Πρέπει νὰ ἐγκαταλείψητε τὸ Κομμέρκουον ἐν τῇ παρούσῃ περιστάσει· — Νὰ ἐγκαταλείψω τὴν οἰκίαν μου! καὶ

διὰ τί κύριε; — Διότι ἡ ἐλευθερία σας διατρέχει τὴν ἔσχατον κίνδυνον· ὁ Κ. Ρέννεκούρτ ἔχει ἔνταλμα συλλήψεως καθ' ὑμῶν, διὰ τοῦτο ἡ ἔνταυθα διαμονή σας δὲν εἶναι πρὸς τὸ παρὸν ἐπισηφαλής.

Βλέπετε, Λεονία, ὅτι εἶχον μέγα δίκαιον νὰ ἐναντιώμαι εἰς τοῦτο τὸ συνοικέσιον; ἀλλ' ἐπειδὴ οὕτως ἐπέπρωτο, ἀνάγκη νὰ πολεμήσω κατὰ τῆς εἰμαρμένης, ὡς καὶ ὁ Κ. Ἀλφόνσος.

Καὶ λαβοῦσα τὸν βραχιόνα τῆς κόρης της.

— Εἶμαι ἐγὼ, λέγει καὶ ἔσυρεν αὐτὴν κατόπιν της.

Ὁ Ἀλφόνσος συνώδευσε καὶ ἔφερεν αὐτὰς μακρὰν τῆς πόλεως ταύτης, ἣν ἔμελλον ἵνα μὴ ποτε ἴδωσι.

Ἡ ὁδοιπορεία αὕτη ὑπῆρξε θλιβερὰ καὶ βαρεῖα, καθότι ἕκαστος αὐτῶν ἔτρεψε περὶ τῆς ἀσφαλείας τοῦ ἑτέρου. Ὁ Ἀλφόνσος προσεπάθει παντὶ σθένει νὰ καταπραύνη τὰς ταρχαῖας, αἷς ἐδοκίμαζον ἦτε Λεονία καὶ Ραιμόνδη. Ἡ ἄμαξα ἐστάθη ἔμπροσθεν μονῆς, ἧς ἡγουμενὶς ἦτο ἡ Κ. Ἀμπλεμόντη, ἀκριβὴ φίλη τῆς μητρὸς τοῦ Κ. Ριμβέργου. Ὁ Ἀλφόνσος ἐξῆλθε τῆς ἀμάξης καὶ συνωμίλησε μετὰ τῆς Ἀμπλεμόντης περὶ τῶν δεόντων, ἧτις ἐδέχθη τὰς προτάσεις του εὐμενῶς, καθότι ἔβλεπεν ὅτι ἡ πράξις αὕτη χαρακτηρίζει διακαέστατον ἔρωτα. Ἐδέχθη λοιπὸν τὰ δύο πρόσωπα, ἃ περιποιεῖτο ὄχι ὀλίγον ἐπιμελῶς. Ἡ Κ. Ραιμόνδη ἐνόμισεν ἑαυτὴν ἤδη ἀνωτέραν τῆς θέσεως, ἣν κατεῖχεν εἰς τὸν κόσμον.

Ἡ Κ. Ἀμπλεμόντη διέπρεπεν τόσον διὰ τὸ ἔζοχον αὐτῆς πνεῦμα, ὅσον καὶ διὰ τὸ εὐγενὲς γένος της. ἦτο περιβόητος εἰς τὸν αἰῶνά της, καὶ ἐγνώριζε τὰ ἐνάρετα πνεύματα, ὡς μετ' οὐ πολὺ ἐγνώρισεν ὡς τοιοῦτον καὶ τὴν Κ. Ραιμόνδην. Ὅτε αὕτη ἐξεφράσθη τέλος εἰς τὴν Κ. Ἀμπλεμόντην περὶ τοῦ συνοικεσίου, αὕτη ἐσυμβούλευσεν αὐτὴν νὰ συγκατατεθῇ εἰς τοῦτο· εἶπον δὲ πρὸς τὸν Ἀλφόνσον νὰ παύσῃ τὰς συχνάς εἰς τὸ Μοναστήριον ἐπισκέψεις του, καθότι ὁ θεὸς του δὲν ἔπαυε τὴν καταδίωξίν των.

Ὁ Ἀλφόνσος ἐπέστρεψεν εἰς Πικρισίους καὶ ἐξηκολούθει τὴν

στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν· ἡ δὲ Λεονία δὲν ἄφησε τὸν χρόνον νὰ παρέρχηται ἐπὶ ματαίῳ, ἀλλ' ἐδόθη εἰς τὴν γνῶσιν τῶν καλλιτεχνημάτων, ἅτινα κοσμοῦσι τὰς νέας καὶ δύνανται νὰ ἀρέσκωσιν εἰς τοὺς αὐτῶν συζύγους. Εἰς τοῦτο συνέδραμον ἀμφοτέραι, ἡ Κ. Ραιμόνδη καὶ ἡ Κ. Ἀμπλεμόντη.

Ἐκτοτε ὁ Κ. Ριμβέργης ἤρχετο πολὺ σπανίως καὶ μετὰ μεγάλης προσοχῆς. Ἡθέλησε προσέτι νὰ νυμφευθῇ τὴν Λεονίαν κρύφα, ἀλλ' εἰς τοῦτο ἀντέστη ἡ μήτηρ τῆς.

X

Ἡ εἰδήσις, ἣν ἔλαβεν ὁ θεῖός του περὶ τοῦ συνοικεσίου, προσεπηύξησεν ἐπὶ μᾶλλον τὴν ἀγανάκτησίν του, καὶ τὸν παρώτρυνε νὰ μεταβῇ εἰς Παρισίους, καὶ πλέξῃ σκευωρίας πρὸς κώλυσιν τοῦ γάμου. ἤξευρε δὲ ὅτι ἡ Λεονία ἦτο φιλάρεσκος, καὶ ὅτι ἡ μήτηρ τῆς ἦτο ἐχέφρων, ὥστε τὰ πάντα ἐτελοῦντο μετ' ἀσφαλείας. Φθάσας εἰς Παρισίους, ἔτρεξε πρὸς τὸν ὑπουργόν, καὶ ἐζήτησε τὴν ἄδειαν ἵνα ἐμποδίσῃ τὸν γάμον τοῦτον. Ἀφ' οὗ ἔλαβε ταύτην, ἄφησε τὸ Παρίσιον καὶ ἐπορεύθη εἰς Κοιμέρκιον πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὀλεθρίας βουλήσεώς του. Ἐνταῦθα τὰ κατάλληλότερα μέσα κατεστράφησαν ἐν ἀκχερί, καὶ ὁ Κ. Ρεννεκούρτ ἔβλεπε τὰς Κ. Ραιμόνδην καὶ Λεονίαν ἐξητφαλισμένας ἀορίστως. Ὁταν δὲ τὰ πρὸ αὐτοῦ ἐπεφορτισμένα περὶ ἐρεύνης πρόσωπα ἦλθον νὰ τῷ ἀναγγείλωσιν ὅτι ὁ ἀνεψιός του καὶ τὰ δύο ἄλλα πρόσωπα ἐγένοντο ἄφαντα, ὀφείλει τις νὰ φαντασθῇ ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ὀργή του! Τὸ μῦθός του ἤβζανεν ἔτι μᾶλλον ἐκ τῆς ἀποτυχίας τῶν σχεδίων του, ἅτινα ἐγένοντο οὐχὶ πλέον πρὸς τὸ τοῦ ἀνεψιοῦ του συμφέρον, ὅσον πρὸς θεράπευσιν τοῦ πάθους του.

— Αὐταὶ αἱ γυναῖκες, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Κ. Ρεννεκούρτ, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ εὐρεθῶσιν. Εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν ἐξῆλθον τῆς Γαλλικῆς θέλω προσπαθῆσαι πολὺ πρὸς ἀνακάλυψίν των.

Ἐλεγεν ἀλήθειαν· διότι ὕστερον ἀπὸ δέκα μῆνας μοχθῶν ἀνεκάλυψε τὸ καταφύγιόν των· ὁ δὲ ἄλφόνσος ἔχων μέγα

συμφέρον ἐπηγρύπνη πρὸς ματαίωσιν τῶν σχεδίων του. Ἡμέραν δέ τινα ἄγνωστοι ἄνθρωποι ἐφάνησαν πλησίον τῆς Μονῆς, οἵτινες ἔλεγον ὅτι ἐσκόπουν ν' ἀνακρίνωσι πρόσωπά τινα ξένα, κατοικοῦντα μονίμως ἐνταῦθα πολὺν χρόνον. Αἱ λέξεις αὗται ἐβεβαίωσαν τὰς ὑπονοίας του, διὸ καὶ ἔσπευσεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς πρὸς τὸ Μοναστήριον. ὥστε ἅμα ἐσήμαινον οἱ κώδωνες ἔφθασαν εἰς τὴν Πύλην τῆς Μονῆς, καὶ εἰσελθὼν διὰ τῶν ἀπείρων θύλων αὐτῆς ἐπορεύθη πρὸς τὴν ἡγουμονίδα, πρὸς τὴν ὁποίαν εἶπε περὶ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου, καὶ περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ νυμφρευθῇ τὴν Λεονίαν. Τότε ἡ ἡγουμενὶς οὐ μόνον συνῆνεσεν εἰς τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὴν μητέρα τῆς Λεονίας παρεκίνησεν εἰς τὴν ὅσον οὔπω τάχιον ἔνωσιν τῶν νέων. Ἡ Κ. Ἀμπλεμόντη ἔπεμψε νὰ φέρῃ τὸν ἱερέα, καὶ διέταξε νὰ ἐτοιμασθῶσι τὰ πρὸς τὸν γάμον ἀναγκαῖα. Ἡ Κ. Ραιμόνδη συνεβούλευσε διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν κόρην της, ἥτις μετὰ τοῦ Ἀλφόνσου ἔπεσαν εἰς τὰ γόνατα, καὶ ἠυλογήθησαν παρ' αὐτῆς.

Ὁ γάμος οὗτος ἔμελλε νὰ τελεσθῇ εἰς παρεκκλήσιον, κείμενον μακρὰν τῆς Μονῆς. Καθ' ὁδὸν προηγουῖντο οἱ μελλόνυμφοι, καὶ ἡ ἡγουμενὶς σὺν τῇ Κ. Ραιμόνδῃ εἶπετο αὐτῶν. Τέλος ἔφθασαν εἰς τὸ παρεκκλήσιον, ἔνθα ἦναψν λαμπάδας, τὸ φῶς τῶν ὁποίων διεχέετο ἀμυδρῶς εἰς τὸν εὐρύτατον ναόν. Ἡ μεγαλοπρέπεια καὶ ἡ σκυθρωπότης τοῦ ἱερέως ἐπροξένουν μέγα σέβας. Ἡ Λεονία καὶ ὁ σύζυγός τις ἔκλινον γόνυ ἅμα ἤρξατο ὁ ἱερεὺς τοῦ ὄρκου, ἀφορῶντος τὸ σέβας καὶ τὴν ἀγάπην, καὶ ἐθεώρησαν ἀλλήλους μὲ βλέμματα, χαρακτηρίζοντα τὴν ἀληθῆ ἀγάπην.

Οἱ δὲ πανηγυρικοὶ λόγοι, οἱ παρὰ τοῦ ἱερέως ἀπαγγεληθέντες ἐπροφέρθησαν μυστικῶς.

Συνεζεύχθησαν ἔπανερχονται παρὰ τῆ ἡγουμονίδι, ἥτις ἠσπίασθη τὴν τε Λεονίαν καὶ τὴν μητέρα αὐτῆς, αἵτινες ἔπρεπε νὰ φύγωσιν πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἐπαπειλούντων κινδύνων· ἡ ἅμαξα ἦτο ἕτοιμος· καὶ οἱ τρεῖς εἰσελθόντες ἀνεχώρησαν, τῶν ἵππων καλπαζόντων.

Ἡ ὁδοιπορεία ἐγένετο ἐν σιγῇ, ἀλλ' ἄνευ λύπης πλέον· ἡ Κ. Ραιμόνδη δὲν ἐφοβεῖτο πλέον διωγμούς, ὡς οὔσα ὑπὸ τὴν πτέρυγα τοῦ Ἀλφόνσου. Ἢδὴ ἡ Λεονία ἀπέκτησεν ὄνομα εὐπόληπτον, καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐκσφενδονίσῃ κατ' αὐτῆς λέξεις ὑβριστικάς. Τὸ πᾶν ἐφάνετο εἰς τὸν Ἀλφόνσον ὅτι προήγγειλε μεγάλας καὶ εὐτυχεῖς ἡμέρας.

Τοιαῦται ἦσαν αἱ ἰδέαι, αἵτινες κατέλαβον ἅπαντας καθ' ὁδὸν ἐφθασαν εἰς Παρισίους, καὶ ὁ Κ. Ριμβέργης ἀνήγγειλεν εἰς τὸν θεῖόν του περὶ τοῦ γεγονόντος δι' ἐπιστολῆς ὡς ἑξῆς.

« Κύριε,

Ταύτην τὴν νύκτα ἐνυμφεύθη τὴν Λεονίαν τῆς Κ. Ραιμόνδης· ἐγνώριζον καθόλου τὰ αἰσθήματά σας καὶ τὸ πρὸς ἐμὲ μίσός σας· δὲν ἐδίστασα νὰ πράξω ὅ,τι ἠθέλησα ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς σας, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θέλω μετανοήσῃ· μὴ ἔχων οἰκογένειαν ἐξέλεξα κατ' ἐκλογὴν, οἶκν ἠθέλησα· κάνεις ἄς μὴ τολμήσῃ νὰ καταφερθῇ κατὰ τῆς μητρὸς ἢ τῆς συζύγου μου, διότι θέλω ἀποταθῆ πρὸς τοὺς δημάρχους, θέλω πλησιάσῃ εἰς τὸν θρόνον καὶ ὁ ἡμέτερος μονάρχης Αὐγουστος θέλει μοὶ δικαιώσῃ. Ἄς μὴ πλησιάσῃ κάνεις εἰς τὴν γῆν τῆς Ἐστρεμόντης πρὸς διατάραξιν τῆς ἡσυχίας μου, διότι θέλει λάβῃ τὰ ἐπιχειρᾶ τῆς ἀνοησίας του! »

XI

Ὁ Κ. Ριμβέργης ποσῶς δὲν ἐπεθύμει νὰ ἐνδιατρίβῃ εἰς Παρισίους· διὸ μετ' ἀνάπαυσιν ἡμερῶν τινῶν ἀνεχώρησε διὰ τὴν γῆν τῆς Ἐστρεμόνδης, ἥτις ἦτο ἡ γεννέθλιος γῆ του. Ἡ γῆ αὕτη ἦτο περιεστοιχισμένη ἐκ παντοίων μεγάλων δένδρων. Ἡ Λεονία ὑπῆρξεν εὐτυχῆς εἰς τὴν θέαν ταύτην.

— Εἰς μοναξίαν ἐπίσης βαθεῖαν ἔλεγεν ἡ Κ. Ραιμόνδη, ὁ Κ. Ριμβέργης δὲν θέλει δυνηθῆ νὰ ἐπιθυμήσῃ τὸν βαθμὸν καὶ τὰς ἡδονάς, ἃς εἶναι ἠναγκασμένος νὰ παραιτήσῃ· διότι ἡ χαρὰ τῆς οἰκιακῆς εὐτυχίας εἶναι ἡ μόνη προκριτωτέρα.

Ὁ Κ. Ρεννεκούρτ, ἐν τούτοις δὲν παρέδωκεν εἰς λήθην τὴν

περαιώσιν τῶν ὀλεθρίων σχεδίων του. Ὁ Ἀλφόνσος εὕρισκετο εἰσέτι ὑπὸ κηδεμονίαν τοῦ Θείου του, ὅστις ἐκαρποῦτο τῆς ὕλης περιουσίας του, καὶ ὅστις δὲν εἶχε δώσει λογαριασμὸν τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων εἰς τὸν Ἀλφόνσον, ὅστις διὰ τὰς δαπάνας, ἃς ἔκαμε χάριν τῆς Λεονίας, ἠναγκάσθη νὰ θέσῃ ὡς ὑποθήκην τὴν περιουσίαν του εἰς τοκογλύφους, οἵτινες ὑπὸ τοῦ Θείου του παρκαίνουμένοι ἐξεποιήσαντο αὐτὴν, ἣν ἐμέσως ἠγόρασεν ὁ Κ. Ρεννεκούρτ, ὥστε ὁ Ἀλφόνσος ἔμεινεν ἄνευ περιουσίας. Ἡ πράξις αὕτη τοῦ Θείου ἔφερεν αὐτὸν εἰς βαθυτάτην ἀπελπισίαν, καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ ἀναγγείλῃ τοῦτο εἰς τὴν προσφιλεῖ οἰκογένειάν του, καθότι ἡ ὑγεία τῆς Κ. Ραιμόνδης ἦτο πολὺ ἐξησθενημένη, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὴν δυστυχίαν τοῦ γαμβροῦ τῆς. Μ' ὅλα ταῦτα ὁ Κ. Ριμβέργης ἐξεμυστηρεύθη αὐτῇ τὴν λύπην του.

— Δὲν λυποῦμαι ἐμαυτὸν, ἔλεγεν αὐτῇ, ἀλλὰ σέ, μητέρα μου, καὶ τὴν Λεονίαν· ὦ ὕψιστε Θεέ! ποῖον ἔσεται τὸ τέρμα;

Καὶ ἡ καρδιά του ἔπαλλεν ἀτάκτως.

— Ὅ,τι δὴποτε καὶ ἂν εἶπω κατὰ τοῦ Κ. Ρεννεκούρτ, ἔχω δίκαιον. Ὄχ! μητέρα μου, καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν του ἐὰν θυσίασῃ δὲν θέλω ποσῶς ἀμαρτήσῃ!

— Ἔστε ἡσυχος, λέγει αὐτῷ ἡ Κ. Ραιμόνδη, διότι ὁ Κ. Ρεννεκούρτ οὐκ ἔσεται εὐτυχὴς εἰς τὸ μέλλον, ὡς μοχθηρός.

Ὁ Κ. Ἀλφόνσος, λέγει πρὸς τὴν Κ. Ραιμόνδην ὅτι δὲν θέλει ἐγκαταλείπει τὴν Ἐστρεμόνδην, καὶ ὅτι θέλει ζῆσαι εὐτυχὴς μετὰ τῆς Λεονίας, ἀλλὰ παρακαλεῖ αὐτὴν νὰ μὴ ἀνακαλύψῃ τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο εἰς τὴν Λεονίαν.

Ἡ Λεονία εἶχεν ἤδη τέξῃ κόρην, καλέσασα αὐτὴν Ἄνναν.

Ὁ Ἀλφόνσος κατεπιέζετο ἤδη ὑπὸ ἀπείρων δυστυχῶν. Ὁταν δὲ μάλιστα ἐσκέπτετο περὶ τοῦ θανάτου τῆς Κ. Ραιμόνδης λίαν πολὺ κατετήκετο, δι' ὃ δὲν ἄφινε στιγμὴν χωρὶς νὰ ἀρύεται γενναϊότητος, ὅπερ ἀνήκει εἰς ψυχὰς γενναίας· καὶ τῷ ὄντι μετ' οὗ πολλὰς ἡμέρας ἀπεβίωσεν ἡ Κ. Ραιμόνδη, ἥς τὸ σῶμα ἐγκποτέθη εἰς παρεκκλήσιον τῆς ἐπαύλεως τοῦ Κ.

Ριμβέργου, ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς ὁποίας ἔχυσαν ἀμφότεροι οἱ σύζυγοι ἄπειρα δάκρυα. Ἐκτοτε λοιπὸν ἀμφότεροι ἐγκατέλειψαν τὴν γῆν ταύτην, ὡς μὴ οὔσαν εὐτυχῆ πλέον, καὶ μὴ παρέχουσαν τὰ ἀναγκαῖα.

Τὰ πλούσια κινητὰ σκεύη ὁ Ἀλφόνσος ἐπώλησε καὶ ἔλαβε παρ' αὐτῶν μικρὸν ποσὸν χρημάτων, δι' ὧν ἐσκέπτετο ν' ἀγοράσῃ οἰκίαν κειμένην ἐν τῇ πεδιάδι· ὠδήγησε τὴν σύζυγον καὶ τὴν κόρην του εἰς ὄμορον πόλιν ἵνα ἀναπαυθῶσι χρόνον τινά. Ἄφησεν αὐτάς, καὶ ἐπορεύθη ἵνα ἀγοράσῃ οἰκίαν, ὅπερ μετ' οὐ πολὺ ἔπραξε δηλ. ἠγόρασεν οἰκίαν τερπνὴν καὶ ἐπιτηδείαν, ἧς τὰ διατιμήματα ἦσαν θελκτικὰ καὶ ἄξια ἰχνογραφήσεως. Ὁ ποταμὸς Μοσέλλας ἔρρεεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ κήπου. Τότε λοιπὸν ἀφ' οὗ ἐξετέλεσε τὸν σκοπὸν του ἐπορεύθη πρὸς ζήτησιν τῆς οικογενείας του.

Ὁ Ἀλφόνσος προσεπάθει παντὶ τρόπῳ νὰ διασκεδάσῃ τὴν θλίψιν, ἣν ἠσθάνετο ἡ σύζυγός του, διὰ τὸν θάνατον τῆς μητρὸς τῆς, ἥτις μετ' ὀλίγον χρόνον ἐτελεύτησε καὶ αὕτη ἐγκαταλείψασα κόρην τριετῆ, ἥτις μόλις ἠσθάνετο τὴν στέρησιν τῆς μητρὸς τῆς. Ὁ Ἀλφόνσος τότε παρεδόθη εἰς ἀπαρηγόρητον λύπην (1), ἀλλ' εἶτα σκεφθεὶς κάλλιον ἐμετρίασεν αὐτὴν, διότι ἦτο ἤδη ἀνατρεψιμὴν αὐτῷ ἡ ἀνατροφή τῆς κόρης του, περὶ ἧς ὄχι ὀλίγον ἔπρεπε νὰ μεριμνᾷ. Τὸ τέκνον τοῦτο ἦτο πολλὰ ὠραῖον, εὐπειθὲς καὶ εὐαίσθητον, καὶ ἠγάπα τὸν αὐτοῦ πατέρα μετὰ μεγάλης ζέσεως· ἔζη δὲ πολὺ εὐτυχῶς διὰ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα, ἅτινα συνώδευον αὐτὸ, μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, καθ' ἣν ἠρπάσθη ὑπὸ τοῦ Ἀλφρέδου.

XII

Ἡ ἱστορία τοῦ Κ. Ριμβέργου ἐτελείωσεν· ὁ δὲ Κ. Σορκύας ἤκουσε μετὰ μεγίστης προσοχῆς αὐτήν.

(1) Ὅταν ἔρως εἰς ἀγάπην συντελῆ γιὰ νὰ ἐνώσῃ καὶ ὁ θάνατος θελήσῃ ἐρωμένους νὰ μενώσῃ

Τοῦτο φεῦ! εἶναι σκληρὸν

Καὶ πολὺ ἐδυνάριν. (Ν. Π.)

— Φίλε μου, λέγει σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ Ἀλφόνσου, σκέπτεσθε ὡς τίμιος ἄνθρωπος, διότι οὕτω καὶ ἐγὼ ἤθελον πράξει τὸ αὐτὸ ἐὰν εὐρισκόμην εἰς τὴν θέσιν σας.

Οἱ δύο γονεῖς ἐσκέφθησαν περὶ τῶν νέων, οἵτινες ἠγαπῶντο ἐνθέρμως. Ὁ Ἀλφρέδος ἔτρεχε πάντοτε κατόπιν τῆς νέας καὶ ἤθελε νὰ τιμωρῇ αὐτὴν ὡςάκις δὲν ἐπέτρεπεν αὐτῷ νὰ λάμβανῃ φίλημα. Ἡ Ἄννα πρὸς ἀποφυγὴν τούτου ἐκρύπτετο εἰς τὸ μικρὸν δάσος, ὅπερ ἦτο πλήρες χλόης τρυφεράς, καὶ ἐχλεύαζεν αὐτὸν διὰ τὰς ἀναζητήσεις του. Κατὰ ταύτην τὴν στιγμήν ὁ νέος Σορκύας ἦτο εἰς ἐντελῆ ἀνάρρωσιν.

Ἡ Ἄννα ἐπεθύμει νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ ἐρεῖπια τῆς ἐπαύλεως τοῦ Μουσσὸν, κειμένης πλησίον τῆς οἰκίας των. Τοῦτο δὲ ἀπεφασίσθη διὰ τὴν ἐπαύριον ἐν μηνὶ Ἰουνίῳ, καθ' ἣν οἱ δύο γέροντες καὶ οἱ νέοι ἄφησαν τὴν Κ. Σορκύου. Διήλθον τῆς πόλεως Ποντ-α-Μουσσὸν (Pont-à-Mousson), τοποθετημένης εἰς τὰς ὑπωρείας τοῦ ὄρους Δόνου, ἐφ' ἧς ἡ ἔπαυλις ἦτο ποτὲ ὄκοδομημένη. Τὸ ὄρος τοῦτο εἶναι ἐν τῶν ἐκεῖ ὑψηλοτέρων ὄρεων (vosges), καὶ τοῦ ὁποίου ἡ εἰς τὴν κορυφὴν ἀνάβασις εἶναι λίαν εὐκόλος, ὡς καὶ ἡ θέα του γοητευτικωτάτη, ἕνεκα τῶν ἐκεῖ ἐρεσιπίων. Τὰ λείψανα ταῦτα εἶναι λείψανα ἐπαύλεως, κτισθείσης κατὰ τὸν μεσαιῶνα. Ἐν ταύτῃ τῇ θέσει ὑπῆρξε πάλαι ποτὲ ναὸς τοῦ Διὸς· σήμερον δ' ἐκκλησία καθολικὴ.

Οἱ κατοικήσαντες τὴν ἔπαυλιν ταύτην ἦσαν μεγάλουμοι καὶ λεοντόκαρδοι, καὶ ἐπηγρύπνουσαν πάντοτε ἐκ τῶν τειχῶν τῆς τὰς ἐχθρικής προσβολῆς. Οἱ δὲ ὑποτελεῖς αὐτῶν (τιμαριῶται) ὑπήκουον εἰς τὰς διαταγὰς των.

Ἐκ τοῦ θεάματος τούτου κατειλημμένη ἡ οικογένεια τοῦ Σορκύου, ἤρχισε νὰ βλέπῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον σχηματιζομένην καταϊγίδα, καὶ τὰς χελιδῶνας δικυλαδιζούσας τὰ νέφη καὶ τὸν κερκινὸν μωρμουρίζοντα, καὶ λάμπει ἐκπληκτικῶς. Ἐν γένει ἡ φύσις παρίστατο λίαν ἐξηγηριωμένη κατὰ τῆς γῆς, ἥτις ἤρχισε νὰ τρέμῃ συχνὰ νεφέλαι μᾶς περιεκύκλουν· ὁ οὐρανὸς ἐφάνετο καυόμενος ἐκ τῶν ἀστραπῶν καὶ ἐκ τοῦ κρό-

του κυμαινόμενος ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας. Λίαν πολὺ ἑτερπόμην ὅτε ἔβλεπον τὸ στίλβον φῶς τῶν ἀκαριαίων τοῦ οὐρανοῦ λαμπάδων, ὡς καὶ ὅτε ἔβλεπον τὴν γῆν πληρουμένην μεγάλων ἀναθυμιάσεων, ἧτις πάλαι ποτὲ παρῆξε τόσους ἥρωας.

Τέλος κατέβησαν τοῦ ὄρους καὶ εἰσελθόντες εἰς τὰς ἀμάξας, αἵτινες ἦσαν ἑτοιμαί, ἐπανακάμπτουσιν εἰς τὴν ἑπαυλιν τοῦ Κ. Σορκύου, ὅπου ἀπεφασίσθη ἡ ἔνωσις, ἅμα ὁ Ἀλφρέδος ἠθέλην ἀναλάβει ἐντελῶς. Τὸ πᾶν λοιπὸν ἐφαίνετο εἰς τοὺς ἐρωμένους πλήρες εὐτυχίας· καὶ ὅμως μετ' οὐ πολὺ ὑπερισχύουσιν τὸ δημοκρατικὸν κόμμα ἠνάγκασε τοὺς εὐγενεῖς νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν πατρῶν των γῆν, (τὴν Γαλλίαν), καὶ νὰ καταφύγωσιν εἰς ξένα κράτη. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Σορκύας ἦτο εἷς τῶν τοιούτων, ἐγκατέλιπε τὴν ἑπαυλίν του εἰς τὸν Κ. Ριμβέργην, ὅστις ἦτο ἐγνωσμένος ὡς δημοκράτης. Ἀλλ' ὁ τοιοῦτος χωρισμὸς ἄφησε βαθυτάτην λύπην εἰς τοὺς δύο ἐρωμένους· ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἕρως των ἦτο ἠθικὸς, δὲν ἔμελλε νὰ φέρῃ ἐπικίσινα ἀποτελέσματα ὡς πρὸς τὴν ἔνωσίν των.

Μετὰ τὴν ἐξορίαν ὁ Ἀλφρέδος ἐπεθύμει νὰ ἔχῃ ἀλληλογραφίαν, ἀλλὰ τοῦτο ἦτο πολὺ δύσκολον, καθότι ὁ συλληφθεὶς ἀγγελιοφόρος ἐκαρτομεῖτο. Κατώρθωσεν ὅμως ὁ Ἀλφρέδος νὰ εὔρῃ τοιοῦτον, ὅστις ἦτο ἐκ τῶν πλέον ἐμπίστων τῆς οἰκογενείας του, δι' ὑποσχέσεως μεγάλης ἀμοιβῆς· ὅτε δὲ ἀνεχώρει ἔλεγεν.

— Ὁχ! Ἄννα μου, τίνας ἔνεκεν ν' ἀπομακρυνθῶ τούτων τῶν προφιλεστάτων μοι τόπων; Ὡς ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ θλίψις μου θέλει εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ ἐν ξένῳ τόπῳ; θέλω δυνηθῆ νὰ ὑποφέρω τὴν λύπην, ἣν θέλει μοὶ προξενήσῃ ἡ ἀπόστασις; Εἶμαι ἐντιμὸς Ἄννα μου! σὺ γινώσκεις τὰς ιδέας μου! ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ! μοὶ ὑπόσχου ὅτι θέλεις ἀγαπᾶ πάντοτε τὸν Ἀλφρέδον σου;— ὦ περιπόθητε Ἀλφρέδε μου, σοὶ ὀρκίζομαι ὅτι θέλω ζῆ δι' ἐσέ! Ποία ἡ ἀνάγκη ματαίως ζῆσεως ὅταν σὺ ἡξεύρης πόσον σὲ ἀγαπῶ; Ἐν τούτοις ἐπειδὴ ἴσως δυσπιστῆς ὀμνύω ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὅτι ἔσομαι σύζυγός σου, καὶ ὅτι εἰς οὐδένᾳ ἄλλον θέλω δώσει τὸν ἑρωτά μου.

Φίλημά τι ἐπεσφράγισε ταύτην τὴν ὑπόσχεσιν τῆς Ἄννης, καὶ οἱ ἐρασταὶ πεπεισμένοι περὶ τῆς ἀφεύκτου ἐνώσεώς των ἐπανῆλθον εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἔνθα εἶδον τὰς προπαρρασκευὰς τῆς ἀναχωρήσεως.

Τέλος ἔφθασεν ἡ στιγμή, καθ' ἣν ὁ Κ. Σορκύας μετὰ τῆς συζύγου του εἰσῆλθον εἰς τὴν ἄμαξαν, καὶ μόνος ὁ Ἀλφρέδος ἔμεινεν εἰσέτι ἔξω, ὅστις ἀπηύθυνε τοὺς τελευταίους πρὸς τὴν κόρην τοῦ Ριμβέργου χαιρετισμούς. Βαθυτάτη θλίψις ἦτο ἐξωγραφισμένη ἐπὶ τοῦ προσώπου των, καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ χωρισθῶσιν· ὥστε ὁ πατὴρ τῆς Ἄννης μετὰ πολλοῦ κόπου ἠδυνήθη ν' ἀποσπάσῃ αὐτοὺς, καὶ ὀδηγήσῃ τὸν Ἀλφρέδον εἰς τὴν ἄμαξαν, ἐν ἣ ἦσαν καὶ οἱ γονεῖς του· καὶ οὕτως ἀνεχώρησαν.

Ἡ Ἄννα ἐγκαταλειμμένη ἐθεώρει δακρυροοῦσα τὰς ἀμάξας ἀπομακρυνόμενας, καὶ μετ' ὀλίγον μὴ φαινομένας ἕνεκα τῆς ἀποστάσεως καὶ τῆς κόνεως. Ἐπέσε δὲ τέλος εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ πατρὸς της.

— Δὲν θέλω ἰδεῖ τοῦτον πλέον! λέγει ὀλολύζουσα. Ὁ Ἀλφρέδος μου ἀπώλλυτο δι' ἐμέ.— Ὅχι, κόρη μου, ὄχι, πρᾶυνθητι, καὶ ἐλπίζω ἐντὸς μικροῦ νὰ ἐνωθῆτε· παῦσον τὰ δάκρυά σου, τρυφερά μου κόρη!

Ἄπασαι αὗται αἱ παρηγορίαι κατεπράϋνον τὴν νέαν, ἥτις περιέμενε μετ' ἀνυπομονησίας ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ ἐραστοῦ της. Ὁ Κ. Ριμβέργης πρὸς διασκέδασιν τῆς λύπης, ἣν ἠσθάνετο ἡ θυγάτηρ του περιέτρεχε τοὺς ὠραίους ἀγροὺς τοῦ Κ. Σορκίου, οὓς ἐπεμελεῖτο παρὰ πολύ.

Ἐν τούτοις ὁ καιρὸς τῆς ἀναχωρήσεώς των ἔμελλε νὰ παρκαθῆ, καθότι τὸ δημοκρατικὸν σύστημα κατέστη ἀκαταμάχητον. Ἡ δὲ Ἄννα στενοχωρημένη ἔγραψε πρὸς τὸν Ἀλφρέδον ἐπιστολὴν, ὡς καὶ ὁ πατὴρ της διὰ τοῦ ἐμπίστου, ὅστις διήλθε τοῦ μεθορίου εὐτυχῶς. Ὁ Ἀλφρέδος ἐχάρη μεγάλως ὅτε ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ἄννης, καθότι ἐν αὐτῇ εἶδεν ἐναργέστατα τὰ πρὸς αὐτὸν αἰσθήματά της. Ἡ δὲ

ἐπιστολή τοῦ Ρίμβέργου ἠφόρα τὴν οἰκιακὴν κατάστασιν ἀπλῶς.

Ὁ ἔμπιστος φέρει ἐπιστολὰς πρὸς τὸν Κ. Ρίμβέργην καὶ τὴν κόρην του, τὰς ἀκολουθοῦς.

XIII

« Πάτερ μου,

Ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Βάλην (Bâle), χωρὶς νὰ διατρέξωμεν οὐδένα κίνδυνον· οἱ γονεῖς μου ἀπεφάσισαν νὰ μείνωμεν πλησίον τῆς πόλεως ταύτης· ἅμα δ' ἀφίχθημεν ἐνταῦθα, μᾶς ἐπεσκέφθησαν ἄπειροι φίλοι, οἵτινες μὲ παρεκίνησαν νὰ λάβω τὰ ὄπλα κατὰ τῆς Γαλλίας μετ' ἄλλων εὐγενῶν.

— Ὁχι! ὄχι, ἀπήντησα πρὸς αὐτοὺς, ποτὲ ἀπόγονος τῆς εὐγενοῦς οἰκίας τῶν κομητῶν τοῦ Σορκίου δὲν ἔφερεν ὄπλα κατὰ τῆς Γαλλίας, ἀλλ' ἀπεναντίας ἔχυσαν τὸ αἷμά των πρὸς ὑπεράσπισίν της.

Ὁχι, πάτερ μου, ὀφείλω νὰ σέβωμαι τὴν ἐν τῇ Γαλλίᾳ κυματιζομένην σημαίαν, οὔσαν οἶκν δῆποτε· ἐγεννήθην πολίτης Γάλλος καὶ θ' ἀποθάνω τοιοῦτος. Ὁ δὲ πατήρ μου καὶ ἡ μήτηρ μου μ' ἄφησαν ἐλεύθερον νὰ πράξω ὅ,τι τὸ συνειδὸς μὲ κελεύει.

Ἐπιτρέψατέ μοι, πάτερ νὰ γράψω πρὸς τὴν ἐνώπιον θεοῦ καὶ ἀνθρώπων σύζυγόν μου, ἣν καὶ σὺ αὐτὸς οὕτως καλεῖς. »

Αὕτη ἡ ἐπιστολὴ ἀπηνθύνετο πρὸς τὸν Κ. Ρίμβέργην. ἡ δὲ ἐξῆς πρὸς τὴν Ἄνναν.

« Ἐλπίζω, Ἄννα μου, ὅτι ὁ πατήρ σας θέλει σὰς ἐπιτρέψει τὴν ἀνάγνωσιν ταύτης τῆς ἐπιστολῆς, καὶ εἰς τοῦτο δὲν ἀμφιβάλλω. Ὁχι! διὰ τί οἱ γονεῖς μας δὲν ἔσπευσαν τὴν ἔνωσιν μας πρὸ τοῦ σκληροῦ ἀποχωρισμοῦ; Εἴμεθα πολὺ νέοι, ἔλεγον. Ἐ! καὶ τί σημαίνει;

« Ἰπέφερον πολλὰ, λελατρευμένη μου, ἀπομακρυνθεῖς σοῦ. Ματαίως ὁ πατήρ μου προσεπάθει νὰ μὲ παρηγορήσῃ· ἐάν, φιλ-

τάτη μου, παραταθῆ ἐπὶ πλέον ὁ χωρισμὸς οὗτος, ἀώρως ἐκ τῆς λύπης μου, θέλω μεταβῆ εἰς τὸν Ἄδην. Πίστευσόν με, Ἄννα μου! Ἐάν τι σοὶ συμβῆ, πάντα κίνδυνον θέλω περιφρονῆσαι, καὶ θέλω ἔλθει πρὸς ὑπεράσπισίν σου. Ἔσο ἡσυχος, φίλη μου, καὶ ἐγὼ ἡξεύρω τὰ πρὸς ἐμὲ αἰσθηματά σου.

« Σὺ εἶσαι εὐτυχῆς, Ἄννα μου τρυφερά! σὺ ἀναπνέεις τὸν ἀέρα τῆς πατρίδος· σὺ κάμνεις περιπάτους εἰς ἐκείνους τοὺς τόπους, ἐν οἷς ἐνδιετρίψαμεν ὁμοῦ. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα βλέπω μόνον ἀγνώστους.

« Ἰγίαινε, φίλη μου, ἀνακαλοῦσα τὰς λαβούσας χώραν ἡδυτάτας σκηνάς. »

Ἡ Ἄννα ἀπήντησεν εἰς ταύτην τὴν ἐπιστολήν, ὡς ἑξῆς.

« Εἶμαι εὐτυχῆς, λέγεις Ἀλφρέδε· ἀλλὰ πῶς δύνασαι νὰ πιστεύσης ὅτι ἡ Ἄννα σου εἶναι εὐτυχῆς μακρὰν σοῦ; Τί μ' ἐνδιαφέρει ἡ πατρίς καὶ ὁ ἀὴρ αὐτῆς, ὅταν δὲν βλέπω τὸν λάτρην μου;

« Ὁχ! ὄχι, δὲν εἶμαι ποσῶς εὐτυχῆς· ἀνάγκη νὰ σοὶ διηγηθῶ τὴν ἀδυναμίαν μου. Ναί· δὲν ὀφείλει τις νὰ κρύπτῃ οὐδὲν εἰς τὸν λάτρην του. Ἀλφρέδε, ἐφοβήθην. . . . Σὺ ἐξεπλάγης· δὲν ἔχει οὕτως; ἐγνώριζες δ' ἀρκούντως ὅτι δὲν φοβοῦμαι περὶ τοῦ μέλλοντος.

« Ἰγίαινε, φίλε, ἡ Ἄννα σου σὲ λατρεύει καὶ ἀσπάζεται, ὡς καὶ σὺ αὐτήν.

« Ἐκ τῆς ἐπαύλεως τοῦ Σορκίου, τῆ 20 Ἰουνίου 1790 ». »

Ἡ ἔπαυλις τοῦ Σορκίου δὲν παρεῖχε ἀσφαλὲς καταφύγιον, διότι οἱ περίξ χωρικοὶ πνέοντες ἐκδίκησιν κατὰ τοῦ Σορκίου, ἔστρεψαν αὐτὴν κατὰ τοῦ Ῥιμβέργου, τοῦ ὁποίου ἡ κόρη καὶ τοι προσπαθήσασα διὰ διαφόρων μέσων νὰ καταπραῦνῃ τὸ κατ' αὐτῶν μῖσος, δὲν ἠδυνήθη· ἕνεκα τούτου ἠναγκάσθησαν μετὰ λύπης τῶν μεγάλης νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν ἔπαυλιν καὶ ἀφήσωσιν αὐτὴν εἰς τὴν λυσσῶσαν διάκρισιν τῶν χωρικῶν, καὶ κατοικήσωσιν εἰς ὄμορον πόλιν, ἐν ᾗ τὰ

δημοκρατικά πνεύματα δὲν ἦσαν τόσον ἐξηγριωμένα, ὅσον τὰ εἰς τοὺς ἀγροὺς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα μικρὰ αἰτία ἀπαιτεῖτο νὰ ἐξιώσῃ πρὸς τὰ ἐν τοῖς ἀγροῖς.

Ὅποια ἄρα γε εὐτυχία ἦτο διὰ τὸν Ἀλφρέδον, ὡς καὶ διὰ τὴν Ἄνναν, ὡς αἰετὶ ἐλάμβανον ἐπιστολάς; Ἐν τούτοις πολλὰ πρόσωπα, ἔχοντα ἀλληλογραφίαν μετὰ τῶν ἐξορίστων κατεδικάσθησαν μὲ κεφαλικὴν ποινήν· διὸ ἡ σχέσις αὕτη εἰς τὸ ἐξῆς ἐγίνετο μετὰ τρόμου.

Καὶ ὅμως ἡ ὑγεία τοῦ Ἀλφρέδου ἤρχισε ν' ἀλλοιωταὶ ἕνεκα τῆς ἀποστάσεως καὶ τοῦ χωρισμοῦ αὐτοῦ ἐκ τῆς Ἄννης. Ὁ Κ. Ριμβέργης ἔλαβεν ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ κόμητος, ἀφορῶσαν τὴν ἀσθένειαν τοῦ υἱοῦ του. Ἡ Ἄννα ἀπελπισθεῖσα ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου ἔγραψε τὴν ἐξῆς πρὸς τὸν ἐραστὴν τῆς ἐπιστολὴν.

« Ἦθελες ἀποθάνει, Ἀλφρέδε μου, καὶ ἐγὼ ἤμην ἡσυχος καὶ ἴσως ἐχαμογέλα, διότι οὐδεμίαν προαίσθησις μοὶ ἀνήγγειλε τοῦτο· οὐδέποτε σὲ ἐφανταζόμην ἀπολαμβάνοντα τηλικούτων γοερῶν λυπῶν, ἀλλὰ σὲ ἤλπιζον ἐν ὑγειᾷ καταστάσει. Πόσης τάχα εὐτυχίας ἠθέλομεν ἀπολαμβάνει ἐάν εἴμεθα ἠνωμένοι· ἀλλ' ἡ στιγμή αὕτη φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι πολὺ μακρὰν.

« Ἐνταῦθα οἱ δυστυχεῖς βαθύπλουτοι καταδιώκονται σκληρότατα, καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν διαβαίνοντες ἀπ' ἐδῶ, εὐρίσκουσιν ἄρτον, τοῦ ὁποίου στεροῦνται. Τούτους ὁ πατήρ μου θεωρεῖ μὲ βλέμμα σιωπηλὸν καὶ λυπηρὸν.

« Ὑγίαινε, Ἀλφρέδε μου! »
Ταῦτοχρόνως δ' ἔγραψε καὶ ὁ Κ. Ριμβέργης πρὸς τὸν Ἀλφρέδον, ὡς ἐξῆς.

« Φίλε μου,
Συμεμερίσθην τῆς λύπης τῆς Ἄννης μου ὅτε ἔμαθον περὶ τῆς ἀσθενείας σας, ἧς ὁ κίνδυνος, ὡς μοὶ γράφει ὁ κόμης, παρῆλθε.

« Γνωρίζετε, φίλε, ὅτι ἔχω μικρὰν πείραν τῶν πραγμάτων,

καὶ δύναμαι νὰ σοὶ διηγηθῶ τινὰ περὶ πολιτικῆς καταστάσεως. Πολλὰ ἔθνη κατὰ διαφόρους ἐποχάς, εἰς διάφορα ὑπέκυψαν πολιτεύματα· καὶ πάλιν ταῦτα διεδέχοντο ἄλλα. ὁ χρόνος ὅμως τῆς διαρκείας αὐτῶν εἶναι ἀόριστος.

« Ὑγίαινε Ἀλφρέδε μου καὶ εὐδαιμόνει. » Ἐν τούτοις ἡ Ἄννα ἔμελλε ν' ἀναμιξῆ με δάκρυα τὴν εὐτυχίαν, ἣν ἀπελάμβανεν ἐκ τῶν ἀγγελιῶν περὶ τοῦ Ἀλφρέδου τῆς. Ἐσπέραν δέ τινα ἠγρύπνει, μένουσα σιωπηλὴ καὶ λυπηρὰ πλησίον τοῦ πατρὸς τῆς· θλιβεραὶ προαισθήσεις ἔκαμνον αὐτὴν ν' ἀνασκιρτᾷ αἴφνης ἡ θύρα κτυπᾶται σφοδρῶς, καὶ ἡ Ἄννα ὠχρίασε καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς τῆς.

— Ὡ πάτερ μου! Ἐφώναξε, ποῖος κίνδυνος μᾶς ἀπειλεῖ; Μὴ φοβοῦ, κόρη μου, ἀπήντησεν ὁ Ἀλφόνσος, διότι οὐδεὶς δίκαιος. ὀφείλει νὰ τρέμῃ εἰς τοὺς κινδύνους· Ταῦτα εἰπὼν πρὸς τὴν κόρην του, ἐσηκώθη καὶ ἠνέωξε τὴν θύραν. Μόλις λεπτά τινα περῆλθον, καὶ ὁ πατὴρ τῆς ἐπανῆλθεν ἀκολουθούμενος ὑπὸ πολλῶν στρατιωτῶν, ὧν ὁ ἀρχηγὸς ἔλαβε τὸν λόγον.— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, λέγει, πολίτα, σὰς συλλαμβάνομεν!

Ὁ πατὴρ τῆς Ἄννης ἄνευ τινος ἐνστάσεως καὶ προετοιμασίας διετάχθη νὰ ἀκολουθήσῃ αὐτούς. Ἐν τούτοις ἡ Ἄννα τοὺς ἠρώτα.

— Ποῦ ὀδηγεῖτε τὸν πατέρα μου;—ἔσο ἡσυχος, κυρία, διότι δὲν θέλει διατρέξει οὐδένα κίνδυνον.— Ἄννα μου, λέγει ὁ Κ. Ριμβέργης, μὴ φοβοῦ τίποτε· ὑγίαινε!

Εἶτα στραφεὶς πρὸς τοὺς φύλακας.

— Ἐπιταχύνετε τὰ βήματά σας, λέγει πρὸς αὐτούς. Ἄπαν τὸ πλῆθος ἐξῆλθεν. Ἡ Ἄννα ἠκολούθει μακρόθεν τὸν πατέρα τῆς ἵνα ἴδῃ τὴν οἰκίαν, ἣτις πάραυτα ἐκλείσθη, ἅμα εἰσῆλθεν ὁ Ἀλφόνσος. Ἡ Ἄννα ἐπλησίασεν εἰς τὴν θύραν, ἣτις ἄπαξ ἤθελεν ἀνοίξει, πρὸς ἐκφορὰν τοῦ πατρὸς τῆς.

Τοῦ ἡλίου ἀνατείλαντος, ἡ Ἄννα ἐνεφανίσθη εἰς τὸν πρόεδρον, ὃν παρεκάλεσεν ἵνα τῇ εἴπῃ τὴν αἰτίαν τῆς κρατήσεως τοῦ πατρὸς τῆς.

— Ο πολίτης Ριμβέργης, ἀπήντησεν αὐτῇ, εἶναι ἀνταποκριτὴς τῶν φυγάδων.

Ταῦτα ἀκούσασα ἡ Άννα ἤρχισε νὰ τρέμη.

— Οὐδεὶς, λέγει, καταδικάζεται ἄνευ ἐλέγχου.— Μάλιστα, λέγει ὁ Πρόεδρος, ἂν καὶ τὸ καθήκόν μου ἀπαγορεύῃ νὰ εἶπω τοῦτο, μ' ὅλα ταῦτα πρὸς χάριν σου θέλω σοὶ τὸν εἶπεῖ.

Καὶ ζητήσας ἐπὶ τῆς τραπέζης εὔρε τὴν ἐπιστολὴν.

— Αὕτη δὲ, λέγει αὐτῇ, εὔρεθῃ πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν εἰς ἄνθρωπον, ὃν συνέλαβον περὶ τὸ μεθόριον ἄνευ διαβατηρίου. Οὗτος ἠρνήθη νὰ εἶπῃ τὸ πρόσωπον, πρὸς ὃ ἔμελλε νὰ ἐπιδώσῃ αὐτὴν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἠφόρα τὸν πατέρα ὑμῶν, συνέλαβασμεν αὐτόν· Ὁ δὲ ἀγγελιοφόρος ἐκατατομήθη. Ἐὰν δὲ ὑμεῖς, Κυρία, θέλητε ν' ἀναγνώσω τὴν ἐπιστολὴν, ἰδοὺ ποῖον ἦτο τὸ θέμα αὐτῆς (*).

XIV

« Πάτερ μου,

Ἐλάβον ἀμφοτέρας τὰς ἐπιστολάς, ἐν αἷς εἶδον τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων τῆς Γαλλίας· διὸ καλὸν κρίνω νὰ ἐγκαταλείψῃτε τὴν Γαλλίαν καὶ νὰ ἔλθητε ἐνταῦθα, καθότι ἡ ἐρηγνυομένη θύελλα ἔσεται διαρκέσιμος καὶ βιαία· ἀφήσατε τὴν παροῦσαν διαμονὴν, ἥτις γέμει καταιγίδων, μέχρις οὗ παρέλθῃ ἡ ἐπαναστατικὴ λαίλαψ.

« Αὕτη ἡ ὀχλοκρατικὴ διοίκησις εἶναι ἀδύνατον νὰ στερεωθῇ ἐν Γαλλίᾳ· διότι ἐὰν ἀναγνώσωμεν τὴν ἱστορίαν, θέλομεν ἰδεῖ ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ ἀξιοθαύμαστος Ῥωμαϊκὴ δημοκρατία δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνθέξῃ κατὰ τῆς αὐτοκρατορίας, πολλῶ μᾶλλον αὕτη· ἕνεκα τῆς πάλλης ταύτης τὸ αἶμα ἐν Ῥώμῃ ἔρρευσε ποταμῆδόν· εἶτα ἤλθον αἱ προγραφαὶ τοῦ Σύλλα, τοῦ Μαρίου καὶ

(*) Αὕτη ἐστάλη παρὰ τοῦ Ἀλφρέδου.

τῆς Τριανδρίας. Σύμπαν δὲ τὸ τραγικώτατον τοῦτο θέαμα ἐτελείωσε μετὰ ἐπτακοσίων ἐτῶν γάσεις ὑπὲρ τῆς αὐτοκρατορίας.

« Ὁ πατὴρ μου νομίζω σὰς ἔγραψε περὶ ὕων ἀνωτέρω σὰς ἔγραψα, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θέλετε βραδύνει τὴν ἐνταῦθα ἀφιξίν σας ».

Ὁ Πρόεδρος ἀνέγνωσε ταύτην τὴν ἐπιστολήν.

— Καταλαμβάνετε, Κυρία, λέγει τῇ Ἄννῃ, ὅτι ἡ τοιαύτη πρᾶξις εἶναι ἀσυγχώρητος, καὶ ὅτι οὐδ' ἐγὼ αὐτὸς δύναμαι νὰ τὸν σώσω, καθότι καθίσταμαι ἔνοχος ;

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Πρόεδρος ἔπαυσεν. Ἡ δὲ Ἄννα ἤρχισε νὰ τρέμη, βλέπουσα φανερὸν τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς της.

— Ἐ Κύριε! λέγει κλαίουσα, ἀφήσατέ με νὰ ἴδω τὸν πατέρα μου. — Ἀλλὰ δὲν συλλογίζεσθε, λέγει ὁ δικαστὴς, ὅτι ἀπόλλυται ἡ ζωὴ σου μετ' αὐτοῦ. — Ἐ! τί μ' ἐνδιαφέρει ἡ ὑπαρξις, ἀνέκραξεν ἡ νέα διὰ τελευταίαν φορὰν.

— Ἰπάγετε εἰς τὸν πατέρα σας λέγει ὁ πρόεδρος. — Ὅχ! σὰς εὐχαριστῶ, λέγει ἡ Ἄννα, καὶ ἠκολούθη τοὺς ἀνδρας, οἵτινες ἐμελλον νὰ ὀδηγήσωσιν αὐτὴν εἰς τὸν πατέρα της, ὃν εὔρε λὶαν περίλυπον.

— Πάτερ μου, λέγει πρὸς αὐτὸν ἡ Ἄννα, ῥιφθεῖσα εἰς τοὺς βραχίονας του, ἔρχομαι ν' ἀποθάνω μετὰ σοῦ. — Καταπραῦνθητι ὀλίγον λέγει αὐτῇ, διότι δὲν εὕρισκόμεθα εἰς τοιαύτην κατάστασιν. — Συγχωρήσατέ με, πάτερ, ἐπανάλαβεν ἡ Ἄννα, νὰ εἶπω ὅτι μόνος ὁ θάνατος μᾶς ὑπολείπεται. — Εἶπέ μοι, τέκνον μου, τί ἔμαθες ; Ἡ δυστυχὴς διηγήθη λεπτομερῶς τὴν μετὰ τοῦ προέδρου συνέντευξίν της· καὶ ὁ Κ. Ριμβέργης κατένοησεν ὅτι τὸ πᾶν ἐτελείωσε δι' αὐτόν.

Ὁ Κ. Ριμβέργης ἐξεπλάγη ἐκ τῆς ἀποφάσεως τῆς θυγατρὸς του, καὶ ἐγνώρισεν ἀρκούντως ὅποια ἦτο ἡ πρὸς τὸν πατέρα στοργὴ της, ἀλλὰ δὲν ἐφαντάζετό ποτε ὅτι ἡ ἀφοσίωσίς της ἔφθανε μέχρις ἀπωλείας καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς της.

— Κόρη μου, λέγει τέλος, ἐνόησα περὶ ὕων μοι εἶπες, ἀλλὰ συλλογίσθητι ὅτι ὁ Ἀλφρέδος ἔχει ἀνάγκην τῆς ὑπάρ-

ξεώσ σας.— Πῶς νὰ ζήσω, πάτερ, τυπτομένη ὑπὸ τοῦ συνει-
δότος, καθότι ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία τῆς ἀπωλείας σου! Ὁχι, ὄχι,
δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω τοιαύτην ζωήν.

Ὁ Κ. Ῥιμβέργης κατενόησεν ὅτι ὁ ἐνθουσιασμός τῆς νέας
ἦτο πολὺ μέγας, καὶ ἠύχαριστήθη ὄχι ὀλίγον εἰς ταύτην τὴν
στιγμὴν, ἀλλὰ δὲν ἐπεθύμει καὶ τὴν ἀπώλειάν της.

— Σᾶς ἀπαγορεύω τοῦτο! ἀνέκραξεν, ἐπιθέτων τὴν χεῖρά
του ἐπ' αὐτῆς ἐλαφρῶς.

Ἡ Ἄννα κλίνασα τὴν κεφαλὴν ἔτρεμεν·

— Ὁχι, θύγατερ, λέγει, σφίξας αὐτὴν εἰς τὴν καρδίαν του,
τοῦτο δὲν εἶναι διαταγὴ, ἀλλὰ παράκλησις, τὴν ὁποίαν σοι
κάμνω τελευταῖον ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ σὺ δὲν δύνασαι νὰ ἀπο-
ποιηθῆς τοῦτο. Τὸ ὑπέρτατον ὃν θέλει σὲ ἀποκαταστήσει κό-
μησσαν, ἐὰν τηρήσῃς τοὺς κανόνας τῆς ἀρετῆς.

— Θέλω ζῆσαι, πάτερ; ἀπήντησε· καὶ τὰ δάκρυά της ἔρ-
ρον ὡς ποταμός. Καὶ πάλιν ἠρώτησεν αὐτὴν ἂν θὰ ὑπακούσῃ
εἰς τὴν παράκλησίν του, ἥτις τῷ ὑπεσχέθη μεθ' ὄρκου, καὶ ἐ-
ζήτησε τὴν εὐχὴν παρ' αὐτοῦ, ὅστις ἐξήπλωσε τὴν χεῖρά του
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της καὶ εὐλόγησεν αὐτὴν.

— Ἄννα, λέγει, ἀναμφιβόλως ὀλίγος χρόνος μᾶς μένει ἵνα
εἴμεθα ὁμοῦ, καὶ διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἐξοδεύσωμεν αὐτὸν
εἰς δάκρυα. Κάθησον πλησίον μου καὶ ἄκουσον τὰς τελευταίας
εὐχὰς μου. Ἔσο πάντοτε ἐνάρετος, ἐμπιστος καὶ ἀνωτέρα τῶν
παθῶν σου, καὶ ὁ κύριος θέλει σὲ κατευοδώσει· ἔσο ἀνεξίκα-
κος εἰς τὰ τέκνα σου, καὶ ἀπόδος τὴν μᾶλλον εὐάρεστον ζωήν·
τὰ πρὸς ἐμὲ εὐγενῆ αἰσθημάτά σας μεταβιβάσατε καὶ εἰς τὸν
σύζυγόν σας, διότι οὗτος πλέον σοὶ ὑπολείπεται ἐπὶ τῆς γῆς.
πρόσφερε καὶ εἰς ἐκεῖνον τὴν εὐχὴν μου καὶ εἰπέ αὐτῷ νὰ ἀ-
ναπληρώσῃ τὴν θέσιν μου.

Ἡ ἡμέρα παρῆλθεν· ἡ καταδίκη ἀνηγγέλθη πρὸς τὸν Κ.
Ῥιμβέργην καὶ ἡ ἀπόφασις ἀνεγνώσθη ἐνώπιόν του, τὴν ὁποίαν
ἤκουσε καὶ ἡ κόρη του μετ' ἀτκαζίας.

— Θύγατερ, λέγει ὁ γέρον, χύνε τὰ θερμὰ δάκρυά σου ἐπὶ τῶν στηθῶν μου.

Ἡ νύξ αὕτη ὑπῆρξε φοβερά δι' ἀμφοτέρους, καθότι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν περιεμένετο ἡ μοιραία ὥρα.

Τέλος ἐφάνη ἡ ἡμέρα, καὶ θόρυβος ἠκούσθη ἔξω τῆς θύρας, ἥτις πάραυτα ἠνεώχθη ὑπ' ἀνθρώπων, ἀπαισίων μορφῶν καὶ μελαγχολικῶν. Οὗτοι ἦσαν οἱ δῆμιοι, οἵτινες ἤλθον πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς καταδίκης. Ἡ Ἄννα εἰς τὴν ἐμφάνισιν αὐτῶν ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα τοῦ πατρὸς τῆς.

— Ἀκόμη ἐν βλέμμα, πάτερ, ἀκόμη ἐν φίλημα, δός μοι.

Ὁ γέρον δώσας τοῦτο πρὸς αὐτήν, εἶπε πρὸς τοὺς δημίους, ὅτι εἶναι ἔτοιμος νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ. Τοῦτο ἐγένετο εἰς ὠραίαν πρωΐαν τοῦ μηνὸς Ἰαννουαρίου.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ὁ οὐρανὸς ἦτο αἴθριος, ἡ δὲ γῆ κεκαλυμμένη ὑπὸ χιόνος· τὸ δὲ πλῆθος ἐστενοχωρεῖτο ἵνα φθάσῃ ὅσον τάχιον εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης! Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἦτον ἡμέρα θλίψεως διὰ τὴν Ἄνναν, ἕνεκα τῆς καταδίκης τοῦ πατρὸς τῆς.

Ἐπίσης καὶ ἡ Ἄννα ἔσπευδε πρὸς τὸ μέρος τῆς καταδίκης, ἔνθα φθάσασα, εἶδε τὸ ἡρώμα τῆς λαιμοτόμου ἠτοιμασμένον, καὶ πολλοὺς στρατιώτας πέριξ αὐτῆς ἐν κύκλῳ φροροῦντας.

Ὁ Κ. Ριμβέργης ἐφθασεν, ἀνέβη ἐπὶ τῆς λαιμοτόμου, ἐδέθη ἀταράχως, καὶ παρετήρη νὰ ἴδῃ τὴν κόρην του, ἥτις ἦτο ψυχρὰ καὶ ὠχρὰ ἕνεκα τοῦ τραγικοῦ τούτου θεάματος, τὸ ὁποῖον τὴν ἔκαμε νὰ λειποθυμήσῃ.

Ταῦτα ἰδὼν ὁ Ἀλφόνσος ἠθέλησε νὰ τρέξῃ εἰς βοήθειάν τῆς, μὴ αἰσθανόμενος ὅτι ἦτο ἐπὶ τῆς λαιμοτόμου. Ἀλλ' αἴφνης χεῖρ βρωμαλῆ ἐκράτησεν αὐτόν.

— Ὑπαγε, πολίτα, εἶπεν αὐτῷ, ὕπαγε ἄνευ δισταγμοῦ! Τί τὸν διάβολον! εἶσαι ἄνθρωπος.

Ἀλλ' ὁ γέρον δὲν ἀπήντησε πρὸς αὐτόν.

— Θύγατερ! ανέκραζεν, θέλω νὰ μάθω ἐὰν ζῆ ἀκόμη. Ὄχ! ἀπὸ οἴκτον, χαρίσατέ μοι στιγμὴν τινα.

Μειδίαμα πενθιμώτατον ὑπῆρξεν, ὅπερ ἔλαβεν, ὡς ἀπάντησιν, ὁ Ἀλφόνσος, ἐθεώρησε διὰ τελευταίαν στιγμὴν τὸ πρόσωπον τῆς Ἄννης του, ἣν εἶδεν ἄψυχον καὶ φέρουσαν τὸ χρῶμα τοῦ νεκροῦ.

Ὄχ! Θεέ μου, λέγει εἰς τὸ τέκνον του, ὁ οὐρανὸς ἄς μὲ ἀρπάσῃ ὅσον τάχιον, ἵνα μὴ σὲ ἶδω πρὸ ἐμοῦ ἀποθνήσκον.

Δάκρυον φλογῶδες ἐξήρχετο ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ κατεκάλυπτεν τὰς παρειάς του. Ἡ δὲ κόρη του ἐγονάτισεν ἀπὸ θλίψιν ἔμπροσθεν τοῦ μοιραίου ξύλου· ὁ δὲ ὄξυς πέλεκυς ἔπεσε μετ' ἐπακισίου θορύβου, ὅστις ἔκοψε τὴν κεφαλὴν τοῦ γέροντος, ἥτις αἰμοσταγῆς ἐκύλυσεν εἰς τὸν πόδα τοῦ ἱκρίου τῆς λαιμοτόμου.

XV

Ἡ Ἄννα λοιπὸν δὲν ὤφειλε ν' ἀποθάνῃ χάριν τοῦ Ἀλφρέδου καὶ τοῦ ὄρκου, ὃν ὤμοσεν ἐνώπιον τοῦ πατρὸς τῆς. Ἐπανεφέρων αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς καὶ τὴν παρηγόρουν. Τέλος ἐγκτέλειψαν τὴν Ἄνναν μόνην εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, θεωροῦσαν τὴν εἰς τὴν φαντασίαν τῆς παρουσιαζομένην εἰκόνα τοῦ πατρὸς τῆς, ἥτις ἔρριψεν αὐτὴν εἰς ἀσθένειαν βαρεῖαν καὶ μεγάλην, τὴν ὅποιαν διὰ μεγάλης ἐπιμελείας κατώρθωσαν οἱ οἰκιακοὶ νὰ θεραπεύσωσιν. Ἐκτοτε οὐδὲν ἀπόφθεγμα παρηγορίας ἀπηθύνθη πρὸς αὐτὴν, οὐδεμίᾳ ἐπιστολῇ τοῦ Ἀλφρέδου τῆς ἐλήφθη παρ' αὐτῆς, ὥστε ἔμεινεν ἐγκαταλελειμμένη εἰς τὸ ἀχανές τῆς θλίψεως.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Κ. Σαρκύου ἀνησύχει· πολλάκις ὁ νέος κόμης ἐπορεύθη εἰς προὔπαντησιν τοῦ ἀγγελιοφόρου, ἀλλ' εἰς μάτην.

Ἐν τούτοις εὐγενεῖς τινες ἤρχοντο νὰ διαβῶσι τὸ μεθόριον, παρ' ὧν ἐπληροφορήθη περὶ τῆς εἰμαρμένης τοῦ πατρὸς τῆς Ἄννης. Ὅτε δὲ ἔμαθε καὶ περὶ τῆς ἀσθενείας αὐτῆς ἀπε-

φράσιτε νὰ μεταβῆ εἰς Γαλλίαν, ἵνα συμμερισθῆ μετ' αὐτῆς τοὺς κινδύνους, οὓς ἠδύνατο νὰ διατρέξῃ. Ἠμίλησε περὶ τοῦ σχεδίου τούτου ἐνώπιον τῶν γεννητόρων του, οἵτινες δὲν ἐπέτρεψαν αὐτῷ τὴν ἐκτέλεσιν τούτου.

Ὅτε ἦλθεν ἡ νύξ καὶ εὐρέθη μόνος εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀπεφάσισε νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ σχέδιόν του· διὸ καὶ ἔγραψε μικρὰν ἐπιστολὴν, ὡς ἑξῆς.

« Ἀγαθοί μου γονεῖς·

« Συγχωρήσατέ με, πράττοντά τι ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς σας, διότι δὲν δύναμαι ν' ἀποφύγω τοῦτο. Πορεύομαι εἰς Γαλλίαν ἵνα ἀρπάσω τὴν Ἄνναν ἐξ ἐκείνων τῶν τόπων, οἵτινες δὲν εἶναι εὐμενεῖς εἰς αὐτήν.

» Ἰγίαινε, ἀγαθὴ μου μήτηρ, καὶ ἔσο πεπεισμένη ὅτι δὲν ἤθελον ἀπομακρυνθῆ ὑμῶν, ἐὰν εἶχον βεβαίαν ἀσφάλειαν περὶ τῆς Ἄννης μου. »

Ταῦτα γράψας ὁ Ἀλφρέδος καὶ λαβὼν τὸ ἀναγκάσιον χρηματικὸν ποσὸν ἀνεχώρησε διὰ τοὺς Παρισίους.

Ἡ οἰκία τοῦ Σορκίου ἦτο πλησίον τοῦ μεθορίου. Ὁ νέος, ὅτε ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν, ἔφθασεν εἰς τὸ τελευταῖον προπύργιον, χωρὶς νὰ σχεθῆ περὶ τῶν μελλόντων κινδύνων.

Ἐν τούτοις ἤθελέ τις νομίζει αὐτὸν ἄφρονα, ἐὰν ἀπεφάσιζε νὰ μεταβῆ εἰς Παρισίους μετὰ τῆς πλουσίας ἐκείνης ἐνδυμασίας, ἥτις ἐχαρακτήριζε τὴν εὐγενῆ αὐτοῦ καταγωγὴν. Ὁ Ἀλφρέδος συνησθάνθη τοῦτο καὶ ἐζήτηε μέσον πρὸς μεταμφιάσιν. Ἐν τῷ δὲ περιεπλανᾶτο εἰς δάσος τι, βλέπει καλύβην τινὰ, προχωρεῖ πρὸς αὐτήν, καὶ πλησιάσας εἰς τὴν θύραν βλέπει γυναῖκα ὠραίαν καὶ εὐρρώστου κράσεως, ἥτις ἐγαλοῦχε πιχιδίον, καὶ ἥς ὁ ἀνὴρ ἠργάζετο εἰς πλησιόχωρον δάσος.

— Κυρία, λέγει ὁ Ἀλφρέδος πλησιάσας αὐτήν, κκτεπεῖ-
γουσαι περιστάσεις μ' ἀνγκάζουσι νὰ εἰσέλθω εἰς Γαλλίαν, τὰς ὁποίας δὲν δύναμαι νὰ ἐκτελέσω διὰ τῶν ἐνδυμάτων τούτων, ὥστε ἀνάγκη νὰ μοὶ δώσης μίαν ἐκ τῶν ἐνδυμασιῶν, ἃς φέρουσιν οἱ ἄνδρες σας. Αὕτη κατ' ἀρχὰς ἐδίστασεν, εἶτα ὅμως

συνήνεσε λαβοῦσα ἰκανὴν ἀμοιβήν, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ ὠραίαν χωρικὴν ἐνδυμασίαν, ἣν ἐνεδύθη.

— Αὕτη σὰς μεταβάλλει λέγει ἡ γυνή.— μάλιστα, ἀποκρίνεται ὁ νέος.— νομίζω ὅτι βλέπω ἄνθρωπον γινώριμόν μου, λέγει ἡ χωρική.

Ὁ Ἀλφρέδος ἄφησε τὴν καλύβην ταύτην καὶ ἔσπευσε εἰς τὸ σύνορον, πλησίον τοῦ ὁποίου ἦτο δάσος, ἐν ᾧ εἰσῆλθε καὶ διήλθε τὴν ὀροθετικὴν γραμμὴν. Ἡ ἐπιτυχία αὕτη ἐνεθάρρυνεν αὐτὸν νὰ διαβῆ καὶ τὴν δευτέραν γραμμὴν, ὅπου αἴφνης ἀκούει πυροβολισμοὺς κατ' αὐτοῦ, πρὸς οὓς ἔδειξε μεγάλην καρτεροφυχίαν, καὶ συνεπλάκει μετὰ πολλῶν φυλάκων. Τέλος ἀποκαμῶν ἕνεκα τοῦ μεγάλου ἀγῶνος ἀπεσύρθη εἰς πυκνὸν ἐκ δένδρων μέρος, ὅπου ἤκουε τὰς ἐχθρικὰς ἀναζητήσεις.

— Δὲν εἶναι ἀπομεμακρυσμένος, ἔλεγεν ὁ μὲν, διότι καταδιώκομεν αὐτὸν κατὰ πόδα· ὁ δὲ ἔλεγεν, ὅτι εἶναι πληγωμένος. Τρίτος δὲ τις ἔλεγεν, ὅτι οὗτος εἶναι ἐκ τῶν μεταναστατῶν.

Ὁ Ἀλφρέδος ἐφοβήθη λίαν πολὺ, καὶ προσεπάθει νὰ κρατήσῃ καὶ αὐτὴν τὴν ἀναπνοὴν του. Εἰς ταύτην τὴν κατάστασιν εὐρισκόμενος ἐσυλλογίσθη τὴν κόμμησαν.

— Μῆτερ μου, ποῖαι εἰσὶν αἱ ἀνησυχίαι σας, καὶ ποῖα τὰ ὄνειροπολήματά σας;

Εἶτα ἐσκέπτετο περὶ τῆς Ἄννης. Αὕτη οὐδὲ κἄν φαντάζεται, ἔλεγεν, ὅτι νῦν ἐγὼ εἶμαι ἐκτεθειμένος εἰς τὸν κίνδυνον, ἐπειδὴ κατέστην ἡ αἰτία τῆς ἀπωλείας τοῦ πατρός της, τὸν ὁποῖον παρακαλῶ νὰ μὲ παρατηρῆ ἐκ τοῦ κυανοβαφοῦς θόλου τοῦ οὐρανοῦ μὲ βλέμμα εὐμενές, διότι τοῦτο ἐγένετο ἀκουσίως, καὶ ὅτι μόνος ὁ σφοδρὸς μου ἔρωσ, καὶ ἡ αὐταπάρνησίς μου ἦτο ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς του.

XVI

Ἡ ἡμέρα ἦτο ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, καθ' ἣν, ἀκόντως τοῦ Ἀλφρέδου, ὁ γλυκὺς ὕπνος κατέλαβεν αὐτόν. Ὅτε δ' ἐξύπνησε

τὸ σκότος περιεκάλυψε τὸν ὀρίζοντα, ὥστε ἠδύνατο πλέον νὰ βαδίζη ἄνευ ὑποψίας ἐντὸς τοῦ δάσους. Μετὰ περιπλάνησιν μακροῦ χρόνου κατελείφθη ὑπὸ τῆς πείνης, τὴν ὁποίαν διὰ νὰ θεραπεύσῃ ἦτο ἀνάγκη νὰ εὔρη κατοικίαν ἀνθρώπων· εἶδε φῶς, καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἔνθα εὔρε χωρικόν τινα, πρὸς ὃν διηγήθη ἅπαν τὸ γεγονός, καὶ ἐζήτησεν ἄρτον καὶ ἐφάπλωμα διὰ τὸν ὕπνον, ὅπερ δὲν ἐβράδυνε νὰ χωρηγήσῃ. Ἐτι δὲ ἐζήτησε λεπτομέρειαν περὶ τῶν ὁδῶν, ἣν ἔλαβε παρ' αὐτοῦ. Ἐπεσε τέλος ν' ἀναπαυθῆ, εἰς δωμάτιόν τι καὶ αἴφνης ἀνοίγει τὸ παρακείμενον δωμάτιον μετὰ θορύβου. Τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἤνοιξαν αὐτὸ, ἦσαν ἐξ ἐκείνων, ἅτινα τὸν κατεδίωκον. Οὗτος ἐνόησεν καὶ ἐξελθὼν ἐκ τοῦ παραθύρου ἀνεχώρησεν, οἱ δὲ καταδιώκοντες αὐτὸν εἰσελθόντες εἰς τὸ δωμάτιον ἐν ᾧ κατέλυεν ὁ Ἀλφρέδος, εὔρον αὐτὸ κενόν, καθότι ὁ Ἀλφρέδος κατενόησε τὰ σχέδιά των καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ παραθύρου καὶ οὕτως ἐσώθη, ὠφεληθεὶς πολὺ καὶ ἐκ τοῦ σκότους.

Ἰσπερ ἀπὸ μακρὰν πορείαν ἐπλησίασεν εἰς τὴν πόλιν, ἐν ἣ κατόκει ἡ Ἄννα· ἐστάθη ὀλίγον καὶ ἐθεώρει τὰ τείχη αὐτῆς τῆς πόλεως.

— Ἰδοὺ λοιπὸν, λέγει καθ' ἑαυτὸν, ὁ τόπος, ἐν ᾧ εἶναι ἡ φίλη μου· ὦ Ἄννα μου! στενάξας εἶπεν, τίνος ἕνεκεν νὰ μὴ συμμερισθῶ τῶν δακρύων σου; Ἢδὴ ὅμως μόνος ὁ θάνατος θέλει δυνηθῆ νὰ μᾶς ἀποχωρίσει.

Ὅσον ἐπλησίαζεν ὁ Ἀλφρέδος εἰς τὴν πόλιν, τόσον οἱ καρδιακοὶ παλμοὶ ἠϋξάνον καὶ ἐγένετο ἄλλος ἐξ ἄλλου ἐκ τῆς εὐτυχίας ὅταν εἶδεν πληροφορηθεὶς τὴν κατοικίαν τῆς φίλης του· ἔκρουσε τὴν θύραν μὲ τρέμουσαν χεῖρα, καὶ αἴφνης ἀγνωστον πρόσωπον ἀνοῖξαν ἠρώτησεν αὐτὸν, τί ζητεῖ.

— Ἐπιθυμῶ, εἶπε νὰ ὁμιλήσω μὲ τὴν κόρην τοῦ Ἀλφόνσου. — Αὕτη ἤδη δὲν κατοικεῖ ἐνταῦθα, ἀπήντησε. — Θέλετε δυνηθῆ νὰ μοὶ δεῖξητε τὴν οἰκίαν τῆς; — Δὲν δύναμαι λέγει, καθότι ἀγνοῶ. — Τοῦλάχιστον εἰμπορεῖτε νὰ μοὶ δεῖξητε τοὺς

υπηρέτας αὐτῆς;— Ἰδοὺ ποῦ κατοικεῖ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον
υπηρετεῖ αὐτήν.

Ὁ Ἀλφρέδος ἀπεχαιρέτισεν αὐτήν και ἐπορεύθη πρὸς τὴν
θεραπαινίδα τῆς Ἄννης του, τὴν ὁποῖαν ἠρώτησε περὶ αὐτῆς.

— Ἀλλοίμονον ἰ κύριε, ἀπήντησε, δὲν γνωρίζω ποῦ εἶναι·
υπάρχουσιν ἤδη εἴκοσιν ἡμέραι, ἀφ' ὅτου μὲ ἄφησε μόνην, και
ἐγένετο ἄφαντος.

Ἐκ ταύτης τῆς ἀπαντήσεως ὁ Ἀλφρέδος ἀπελπίσθη μὴ γνω-
ρίζων τι νὰ πράξῃ πρὸς ἀνεύρεσίν της. Τὸ ἔμπιστον πρόσω-
πον τῆς Ἄννης του, ἕνεκα τῆς ἀγάπης, τὴν ὁποῖαν εἶχε πρὸς
αὐτήν, ἔδωκεν ἄσυλον εἰς τὸν Ἀλφρέδον και προσεπάθει νὰ
μάθῃ ποῦ ἐπῆγεν ἡ Ἄννα. Ὁ Ἀλφρέδος κατηῤῥατο τὴν τύχην
του διὰ τοὺς κινδύνους και τὴν ἀποτυχίαν του, και ἐλυπεῖτο
πολὺ διὰ τοὺς γονεῖς του· ἀπεφάσισε τέλος ν' ἀναχωρήσῃ, δι-
ὅτι ἔβλεπεν ὅτι ἔμελλε νὰ ἐκθέσῃ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἔ-
δωκεν αὐτῷ ἄσυλον· ἄφησε σημεῖον τῆς ἀγάπης και τῆς γεν-
ναϊότητός του, και ἀνεχώρησεν εἰς τὴν πορείαν ταύτην ὡφειλεν
ἀναμφιβόλως νὰ ὑποστῇ τοὺς προτέρους κινδύνους, ἀλλὰ περιε-
φρόνησεν αὐτούς.

XVII

Ἐν τούτοις ἡ διαμονὴ τῆς κόρης τοῦ Ριμβέργου παρουσία-
ζεν αὐτῇ φρικώδη θεάματα· διὸ και ἀπεφάσισε νὰ ἐνωθῇ
μετὰ τῆς οἰκογενείας τοῦ Κ. Σορκίου.

Ἄμα δὲ ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ ἔγραψεν εἰς τὴν Κ. Σορ-
κίου τὴν ἐφεξῆς ἐπιστολήν.

« Κυρία κόρησσα,

« Ἐγκαταλείπω ἤδη τὴν Γαλλίαν και μετὰ τινὰς ἡμέρας
θέλω εἶσθαι πλησίον ὑμῶν· οὐδόλως φοβοῦμαι τοὺς καθ' ὕδον
κινδύνους, διότι ἡ ὑπαρξίς μου εἶναι ἀφόρητος ἐπιθυμῶ τὸν
θάνατον.

« Εἶμαι βεβαία ὅτι ἐκπλήττεσθε, και τοῦτο διότι δὲν γνω-
ρίζετε τὴν αἰτίαν τῆς ἀπελπισίας μου. Ὁ πατήρ μου συνελή-

φθη, ἐκρίθη, κατεδικάσθη, καὶ παρέδωκε τὸ πνεῦμα ἐπὶ τοῦ
ικριώματος τῆς λαιμοτόμου . . . !

« Συνμερίσθην τῆς φυλακῆς του, ἔλαβον τὸν τελευταῖον
ἀσπασμόν, καὶ συνώδευσα αὐτὸν εἰς τὴν φορικώδη ἐκφορὰν του·
τὸ σῶμά του ἠκροτηριασμένον ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας μου.
Φεῦ οὐρανέ ! καὶ ζῶ εἰσέτι ἡ τάλαινα . . ! Ζῶ, διότι ὠρκίσθην
εἰς τὸν πατέρα μου.

« Θέλω φθάσει ὅσον οὐπῶ εἰς Βάβηλ, καὶ ἐὰν εὐαρεστῆσθε,
ἐξέλθετε εἰς προὔπαντησίν μου.

Ἡ κόμησσα ἔλαβε ταύτην τὴν ἐπιστολὴν ὀλίγας ὥρας πρὸ
τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ υἱοῦ της, καὶ ἐχάρη ὅχι ὀλίγον.

— Πόσῃν χαρὰν θέλει αἰσθανθῆ ὁ Ἀλφρέδος, ἔλεγεν ἡ κό-
μησσα, ὅταν μάθῃ ὅτι ἡ Ἄννα μετ' ὀλίγας ἡμέρας θέλει εἶναι
ἐνταῦθα ;

Ἐπεμψεν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Ἀλφρέδου τινὰ, ὅστις ἐπανελ-
θὼν εἶπεν ὅτι δὲν εἶναι εἰς τὸ δωμάτιόν του. Τοῦτο ὅμως δὲν
ἀνησύχησε τὴν κόμησσαν, διότι ἐνόμισεν ὅτι ἐξῆλθεν εἰς πε-
ρίπατον.

Ἦλθεν ἡ νύξ καὶ ἀκόμη ὁ Ἀλφρέδος δὲν φαίνεται· διὸ ἡ
κόμησσα ἤρχισε νὰ ἀνισυχῇ, ἐπειδὴ ποτὲ δὲν εἶχε βραδύνει
ποσοῦτον, καὶ μάλιστα ἄνευ τῆς ἀδείας τῶν γονέων του. Εἰσ-
ῆλθεν ἡ ἰδίᾳ εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ παρετήρει μήπως εὔρη
κανὲν σημεῖον τῆς ἀργοπορείας του. Εἶδε λοιπὸν ἐπιστολὴν
ἐπὶ τοῦ τραπεζίου του, ὅπερ ἐφάνέρωσε τὴν αἰτίαν τῆς ἀπου-
σίας του· αἴφνης κατελήφθη ὑπὸ ἀδημονίας καὶ ἔτρεμε, σκε-
πτομένη τοὺς κινδύνους, οὓς ἤθελεν ὑποστῆ καθ' ὁδόν. Τοῦτο
δὲ μαθὼν καὶ ὁ πατήρ του ἐδοκίμασε τὰς αὐτὰς θλίψεις, τὰς
ὁποίας καὶ ἡ γυνὴ του, ἥτις ἔλεγεν, τίνι τρόπῳ θέλομεν παρη-
γορήσει τὴν Ἄνναν, ὅταν πληροφορηθῇ τοῦτο, ἐνῶ θερμολα-
τρεύει αὐτόν ;

Ὁ Κόμης καὶ ἡ Κόμησσα ἐξέρχονται εἰς προὔπαντησιν τῆς
Ἄννης, ἥτις εἰς τὴν ἐμφάνισίν των ἔχασε τὴν λύπην της. Οὗ-
τοι ἠσπάσθησαν αὐτὴν γλυκύτατα, καὶ τὴν ὠδήγησαν εἰς τὸν

οϊκόν των, ὅστις πρὸ τῆς αἰθούσης εἶχε κληματίδα μεγάλην καὶ ὠραίαν· προσέτι δενδρόφυτον ὄδον ἐκ παναρχαίων δρυῶν, καὶ περίβολον ἐκ διαφόρων ἀνθέων, τὰ ὅποια ἐμετρίαζον τὰ αἰσθήματα τοῦ Ἀλφρέδου· εἶχε δὲ ἀκόμη καὶ ἰτέαν τινὰ πολὺ ὠραίαν, τὴν ὁποίαν περιεποιεῖτο μετὰ πλείστης ἐπιμελείας ὁ Ἀλφρέδος, καθότι ἐγνώριζεν ὅτι τὸ δένδρον τοῦτο ἤρρεσκεν εἰς τὴν Ἄνναν του.

Ὅλα ταῦτα δὲν παρέσυρον αὐτὴν ἀπὸ τοῦ νὰ θεωρῇ ὅπως ἴδῃ τὸν Ἀλφρέδον τῆς, ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ.

— Εἴσθε ἐκπεπληγμένη, λέγει ἡ κόμησσα, Ἄννα μου, μὴ βλέπουσα τὸν Ἀλφρέδον μας, ἀλλὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀνησυχῇ, καθότι οὗτος ἐξῆλθεν εἰς κυνήγιον, καὶ περιμένομεν αὐτὸν ἡμέραν παρ' ἡμέραν.

Ἡ Ἄννα παρετήρησεν ὅτι ἡ κόμησσα ἐπρόφερε ταύτας τὰς λέξεις μὲ δακρυροοῦντας ὀφθαλμούς.

— Ἄχ! ἀνέκραξε, μὴ μοῦ κρύπτητε τίποτε, σᾶς παρακαλῶ, κυρία κόμησσα. Εἶπετέ μοι ἐὰν ὁ Ἀλφρέδος ζῇ, διὰ νὰ ὑπάγω πρὸς ἀντάμωσίν του.

Ἡ Κ. Σορκίου ἐπεσφράγισε τὰ ὅσα ἀνωτέρω εἶπε, καὶ ἐξῆλθον εἰς συνάντησιν μετὰ τῆς Ἄννης.

— Πάτερ μου, λέγει, πληροφορήσατέ με ποῦ εἶναι ὁ υἱός σας, διότι δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω τὸ ἀβέβαιον τῆς διαμονῆς του.

Ὁ γέρον ἀπεφάσισε καὶ εἶπε πρὸς τὴν νέαν ὅτι ὁ Ἀλφρέδος εἶναι ἐν Γαλλίᾳ.

Ἐκ τούτου τοῦ λόγου ἤρχισε νὰ τρέμῃ ἡ Ἄννα.— Ὄχ, θεέ μου! στενάξασα ἐκ βαθέων εἶπε· διὰ τί ἐπορεύθη εἰς τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον τόπον; — Ὁ ἀσύνετος ἀνεχώρησεν ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς μας, μαθὼν ὅτι ἠσθένεις. Γνωρίζομεν δὲ τοῦτο ἐξ ἐπιστολῆς, ἣν ἄφησεν ἀναχωρήσας ἐπὶ τῆς τραπέζης του· ἀλλὰ μὴ φοβοῦ, καθότι ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν εἶναι ἐνταῦθα.

— Ὡ θεέ μου! πῶς θέλει δυνηθῆ νὰ νικήσῃ τόσους κινδύνους! Φεῦ ἡ τάλαινα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός μου γίνομαι

αἰτία καὶ τῆς ἀπολείας τοῦ Ἀλφρέδου μου! Ἄχ! λέγει, συγ-
χωρήσατε τὰς θυέλλας, τὰς ὁποίας σὰς προξενῶ.— Παῦσον
κόρη μου, εἶπεν ἡ κόμησσα, καὶ ὁ οὐρανὸς δὲν θέλει σὰς ἐγ-
καταλείψει.

Ἡ κόμησσα καὶ τοὶ πεπεισμένη ὅτι ὁ υἱὸς τῆς διέτρεχε τὸν
ἔσχατον κίνδυνον, μ' ὅλα ταῦτα ἐδείκνυε γενναιότητα εἰς τὴν
κόρην.

— Ὁ Ἀλφρέδος θέλει εἶναι ἀναμφιβόλως ἐδῶ σήμερον, λέγει
ἡ κόμησσα, καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ Ρίμβέργου ἔστρεψε τοὺς ὀφ-
θαλμοὺς τῆς, οἵτινες ἦσαν μεστοὶ δακρῶν ἕνεκα τῆς λύπης,
ἢ ἠσθάνετο διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Ἀλφρέδου.

XVIII

Ἐσπέραν τινα ἡ κόμησσα καὶ ἡ Ἄννα ἐξελοῦσαι εἰς
περίπατον πρὸς τὴν πλησιόχωρον πεδιάδα, αἴφνης βλέπουσι
χωρικὸν τινα βακενδύτην, καὶ βαδίζοντα πρὸς αὐτάς, ὅστις
κλίνας τὸ γόνυ εἰς τὴν κόμησσαν ἔλαβε καὶ ἠσπάσθη τὴν δεξιάν
τῆς. Τοῦτο ἔκαμε κακὴν ἐντύπωσιν εἰς αὐτήν.

— Τί ἀπαιτεῖτε; λέγει αὐτῷ ἡ κόμησσα

Ἡ Ἄννα ὅμως ἐγνώρισε τὸν νέον κόμητα, καὶ ἐνεπλήσθη
χαρᾶς,

— Φίλε μου, λέγει, μετέβαλες τὴν τεθλιμμένην καρδίαν
μου εἰς εὐφρόσυνον.

Ἡ Κ. Σορκίου ἔμεινεν ἀκίνητος, ἐκπληχθεῖσα ἐκ τοῦ θεά-
ματος τούτου.

— Μῆτερ μου, λέγει ὁ Ἀλφρέδος, δὲν εἶμαι ἐγὼ τὸ τέκνον
σας, τὸ ὁποῖον δὲν θέλετε ν' ἀσπασθῆτε;

Ἐκ τῆς προφορᾶς αὐτῆς ἐγνώρισεν ὅτι ἡ φωνὴ αὕτη ἦτο
φωνὴ τοῦ υἱοῦ τῆς, καὶ ἐσκίρτησεν ἀπὸ χαρᾶν.

— Ἄχ! Θεέ μου, λέγει ἡ κόμησσα, σὺ εἶσαι Ἀλφρέδε μου;

Ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν αὕτη ἡ σκηνή, ὁ Ἀλφρέδος ἐπορεύθη ἵνα
ἀπεκδυθῆ τὴν χωρικὴν ἐνδυμασίαν, καὶ ἐνδυθῆς ἄλλην πλου-

σίαν ἐξήλθε τοῦ δωματίου του, καὶ ἐξέφρασεν εἰς τὴν Ἄνναν τὴν χαρὰν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη ἐκ τῆς παρουσίας της.

Ὁ Ἀλφρέδος δὲν ἔβλεπε τὴν νέαν ἐπιθυμοῦσαν, ὡς καὶ πρότερον, τὰ παιγνίδια, ὅπερ ἤρρεσκεν εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Κ. Σορκίου.

Ὁ Ἀλφρέδος ἐπεθύμει μετ' ἀνυπομονησίας τὴν μετὰ τῆς ἐρασμίας του ἔνωσιν, καὶ εἰς τοῦτο παρεκάλεσε τὴν μητέρα του λίαν πολὺ, ἥτις ἐπειδὴ ἠγάπα αὐτὸν, δὲν ἔχασε καιρὸν νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τούτου τὴν νέαν, ἥτις εὐθὺς ἔδωκε τὴν συγκατάθεσίν της. Πάραυτα ἡ κόμησσα ἀνήγγειλε τοῦτο εἰς τὸν υἱὸν της, ὅστις ἐκυριεύθη ὑπὸ μεγάλης χαρᾶς.

Τέλος ἀπεφασίσθη ἡ ἡμέρα τῆς τελετῆς τοῦ γάμου, τὸν ὁποῖον ἐπεκύρωσεν ἡ παρουσία τοῦ Κόμητος καὶ τῆς Κομήσσης.

Ἐκτοτε ἡ Ἄννα ἐξήρχετο εἰς περίπατον μετὰ τοῦ Ἀλφρέδου της, ὅστις πάντοτε τῇ ὠμίλει λίαν περιπαθῶς καὶ εὐγενῶς· ἀλλὰ καὶ αὕτη δὲν ἐφαίνετο κατωτέρα ὡς πρὸς τοῦτο, ὅπερ εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ ἐρωμένου καὶ ἐρωμένης.

Ἐν τούτοις φρικῶδες συμβᾶν ἤρχετο νὰ ἐνσχύψῃ ἐν Γαλλίᾳ. Λουδοβίκος ὁ ΙΣΤ καὶ Μάριος-Ἀντωνάνετος κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον ὑπὸ τῆς καλουμένης Ἑθνικῆς Συρρέλευσεως, ἥτις ἀπανθρώπους ἀποφάσεις κατὰ τῶν εὐγενῶν ἐξέδιδεν· ὥστε ἡ τότε κατάστασις τῆς Γαλλίας ἦτο τὸ τραγικώτατον θέαμα τοῦ κόσμου. Αὕτη ἡ Συρέλευσις προσεκάλεσεν τοὺς πρόσφυγας ἵνα ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν πατρίδα των ἐντὸς τριῶν μηνῶν, καὶ ὅστις τούτων, ἔλεγεν, δὲν συμμορφωθῆ μετὰ τὴν διαταγὴν ταύτην θέλει δημευθῆ ἡ περιουσία του. Ἄλλ' εἰς ταύτην τὴν πρόσκλησιν οὐδεὶς τῶν εὐγενῶν ὑπήκουσε, διότι ἔβλεπον ὅτι ὁ λαὸς ἔπνεε φρικτότατον μῖσος κατ' αὐτῶν.

XIX

Ὁ Κόμης Σορκίος ἀποχαιρετήσας τὴν λαμπρὰν ἑπαυλίαν του, μετὰ μεγίστης λύπης ἐξήλθε τῆς Γαλλίας ἐλπίζων, ὅτι θέλει ἐπανίδει αὐτὴν, ἥτις μετ' οὐ πολὺ, μετὰ τὸν θάνατον

τοῦ Ἀλφόνσου ἐδημεύθη, ἀλλ' εἰς τοῦτο ἠπατήθη. Τὸ δὲ χρηματικὸν ποσὸν, ὕπερ μεθ' ἑαυτοῦ ἔφερεν ὁ κόμη, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξηντλείτο, καὶ μάλιστα ἀφ' οὗ διὰ τοῦ γάμου τοῦ υἱοῦ ἡ οἰκογενεὶά του πύξθη. Ἀκόμη ἔμαθεν ὅτι ὁ νόμος τῆς Ἐθρικῆς Συγκελεύσεως κατήργει τὸ φεουδαλικὸν δικαίωμα, καὶ τοῦτο δὲ πολὺ ἀνησύχησεν αὐτόν. Ἔτι δὲ περισσοτέρην ἐδοκίμασε λύπην, ὅτε ἀνηγγέλθη αὐτῷ ὅτι ἐκάησαν αἰμεμβράναι, ἐν αἷς ἐδεικνύετο ἡ γεννεαλογία τῆς εὐγενείας του, καὶ ὅτι ἀπέθανε Λουδοβίκος ὁ ΙΣΤ. Ταῦτα πάντα λοιπὸν ἔσπευδον τὸν γέροντα κόμητα πρὸς τὸν θάνατον, ὅστις μετ' οὐ πολὺ ἔφθασεν· διὸ ἐνοήσας ὁ γέρον κλεῖ τὸν υἱὸν ἔμπροσθέν του καὶ δίδει αὐτῷ τὰς τελευταίας συμβουλὰς του. — Ἀλφρέδε! ἐπειδὴ σὺ αὐτὸς ὑπῆρξες ἡ αἰτία τῆς ἀπωλείας τοῦ πατρὸς τῆς συζύγου σας, πρέπει νὰ σέβῃσαι καὶ παρηγορῆς αὐτὴν πάντοτε. Γιέ μου, ὁμοσὸν μοι ὅτι θέλεις σεβασθῆ τὴν τελευταίαν μου θέλησιν.

Ὁ νέος κόμης ὑπεσχέθη τοῦτο μεθ' ὄρκου εἰς τὸν θνήσκοντα πατέρα του.

Μετά τινος στιγμῆς ὁ γέρον παρέδωκε τὸ πνεῦμα μετὰ μεγίστης ἀταραξίας, καὶ ἡ κηδεὶα του ἐγένετο μετὰ λαμπρᾶς παρκατάξεως. Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ κόμητος ἡ Ἄννα ἐγέννησε κόρην, ὀνομάσασα αὐτὴν Ἰοσεφίνην, ἥτις ὅπως δῆποτε κατεπράυνε τὴν λύπην, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμαζον ἕνεκα τοῦ θανάτου. Τὸ νεογνὸν τοῦτο ἠγαπᾶτο λίαν πολὺ ὑφ' ὅλης τῆς οἰκογενείας.

Ἡ κόμησσα ἐλυπεῖτο παρὰ πολὺ διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ συζύγου καὶ τῶν μεγαλείων τῆς διὸ ἡμέραν παρ' ἡμέραν αἱ σωματικαὶ δυνάμεις τῆς ἐξηντλοῦντο, ὥστε, καὶ τοὶ βλέπουσα τὰ τέκνα τῆς καταγινόμενα πρὸς αὔξησιν τῆς περιουσίας των, μετὰ μηνῶν τινῶν ἀσθένειαν ἀπεβίωσεν.

Ὁ θάνατος τῆς κομήσσης ἔφερε τὴν Ἄνναν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀπελπισίαν, διότι ἐν ὅσῳ αὕτη ἔζη προσεπάθει ὁ νέος κόμης νὰ καταστήσῃ αὐτὴν εὐτυχῆ.

Μετὰ τὰ ἐν Γαλιᾷ συμβάντα, ὁ Ναπολέον Βονοπάρτης ὠνομάσθη πρῶτος ὑπατος. Τότε φίλος τις τοῦ Ἀλφρέδου γενόμενος ἀπὸ στρατηγοῦ ἀρχηγὸς ἐζήτησε παρὰ τοῦ Ναπολέοντος τὴν ἐπάνοδον τοῦ Ἀλφρέδου, ὅστις ἐπέτυχε νὰ λάβῃ οὐ μόνον αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ κτήματά τινα μὴ εἰσέτι πωληθέντα. Ἐπανερχόμενος ὁ Ἀλφρέδος μετὰ τῆς Ἄννης του καὶ ἰδόντες μακρόθεν τὴν ἑπαυλὶν τῶν συνεκινήθησαν καὶ ἤρχισαν νὰ κλαίωσιν.

Ἐν τούτοις ὁ Σορκύας ἐστενοχωρεῖτο καὶ ἐπεθύμει νὰ ὑπάγῃ εἰς Παρισίους· ἀλλ' ἐσιώπα· τέλος ὅμως ἐξέφρασε τοῦτο εἰς τὴν ἀθῶαν σύζυγόν του, ἥτις μὴ ἐπιθυμοῦσα τὸν χωρισμὸν του, ἠναγκάσθη νὰ συγκατατεθῆ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν του, ἐπειδὴ τὸν ἠγάπα πολὺ.

— Εἶμαι ἕτοιμος νὰ σᾶς ἀκολουθήσω, ὅπου θέλετε, λέγει πρὸς τὸν Ἀλφρέδον, ἀλλὰ δὲν σᾶς κρύπτω ὅτι μετὰ λύπης μου ἀφίνω τὸ Σορκύ. Σὺ δὲ Ἀλφρέδε μου, μοὶ ὑπόσχεσαι ὅτι θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς Λορραίνην;

Καὶ βλέπουσα τὸν κόμητα, διστάζοντα εἰς τὴν αἴτησίν της.— Ὅχι λέγει, μὴ φοβῆσαι ὅτι θέλω ἐπιθυμήσει ν' ἀφήσω τοὺς Παρισίους πάραυτα· θέλω σὲ ἀφήσει νὰ θαυμάσῃς τὰς ὠραίας τέχνας τῆς πρωτευούσης, καὶ τὰς Αἰθούσας, ὅπου ἐνοῦνται τὰ ἄνθη τῆς Παρισιανῆς κοινωνίας, καὶ τὰς θελκτικὰς γυναῖκας, κοσμουμέναις μὲ διαφόρους τῆς φύσεως ἐξαισίας χάριτας· ἀλλ' ἔχε ὑπ' ὄψιν σου ὅτι τὸ πολὺ συνεχῶς ὑπομειδιάμα αὐτῶν ὑποκρύπτει τὴν κακίαν τῆς καρδίας αὐτῶν, αἵτινες, καὶ τοὶ προσποιούμεναι φίλιαν, εἰσὶ ζηλότυποι καὶ φθονεραί. Ἀλλὰ πέπεισμαι ὅτι σὺ ἀκούων με τοιαῦτα λαλοῦσαν, ἐκπλήττεσαι· μὴ ἐπλήττεσαι ὅμως, καθότι τὰ τοιαῦτα ἐδιδάχθην παρὰ τοῦ πολλὰ παθόντος ἐκείνου γηραιοῦ πατρός μου, καὶ εἰσὶν ἀληθῆ.

XX

Ἡ κελὴ ἀνατροφή τῆς Ἄννης ἐμετρίασε τὴν λύπην της, ἢ ἠσθάνετο ἕνεκα τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς ἐπαύλεως τοῦ Σορκύ.

Αὕτη ἐφρόντιζε παρὰ πολλὸν περὶ τῆς Ἰοσεφίνης, καὶ ἔλεγεν, ὅτι οὐσα ἐν Παρισίοις, θέλει ἀναπτύξει τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καὶ κοσμήσει αὐτὴν μὲ διάφορα ἰδιάζοντα ἠθικὰ προτερήματα.

Ὁ Ἀλφρέδος τέλος ἐνεπιστεύθη τὴν ἐπιστασίαν τῶν κτημάτων εἰς τινα γνωστὸν ἐπὶ τιμιότητι, καὶ ἀνεχώρησε μετὰ τῆς οἰκογενείας του διὰ τοὺς Παρισίους. Ἡ Ἄννα στρέψασα τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν ἔγκυλιν ἤρχισε νὰ χύνη ποταμηδὸν δάκρυα, ἅτινα εἰς μίτην προσεπάθει νὰ κρούῃ ἐκ τοῦ συζύγου της.

— Φίλη μου, λέγει, πρὸς τί ἡ πικρὰ λύπη; Παντοῖαι ἡδοναὶ μᾶς περιμένουσιν εἰς Παρισίους, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι σὺ πρώτη θέλεις λησμονῆσαι τὴν Λορραίνην καὶ θὰ ζητήσης νὰ μείνωμεν ἐκεῖ ἐπὶ πολὺν χρόνον.

— Ἀλφρέδε μου! παρέδωκας εἰς λήθην τοὺς λόγους, οὓς πρότερον εἶπον, δηλ. ὅτι οὐδαμοῦ εὐρίσκω τόσην τέρψιν ὅσον εἰς τὸ Σορκύ;— Τί; Φοβεῖσαι μήπως ἢ εἰς Παρισίους διαμονὴ μας μεταβάλλη τὰς ἐξεις μας; λέγει οὗτος.— Ναί, φοβοῦμαι, φοβοῦμαι πολὺ ἄχ! Ἀλφρέδε μου, σὲ ἀγαπῶ ἐξ ὅλης ψυχῆς.

Καὶ βλέπουσα ὅτι ὁ σύζυγός της ἤθελε νὰ τῇ ἀπαντήσῃ:— Ἄχ! ἤξεύρω ὅτι μὲ ἀγαπᾶς εἰλικρινῶς, καὶ ὅτι μοι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπιζήσω μετὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἔρωτός σου. Φοβοῦμαι, φοβοῦμαι μήπως! . . . Τὸ πνεῦμα καὶ τὸ λογικὸν μου θορυβεῖται!

Εἰς τὴν ἀπαγγελίαν ταύτην ὁ κόμης δὲν ἔπαυε νὰ καταφιλῇ τὴν χεῖρα τῆς Ἄννης, ἥτις ἔνεκα τῶν διαθεβαιώσεών του ἔπαυσε μὲν τοῦ νὰ χύνη δάκρυα, ἀλλ' ἐξηκολούθη νὰ μένη μελαγχολικὴ, μέχρις οὗ διάφοροι ὠραῖοι τόποι ἀπῆρσαν τὴν μελαγχολίαν της. Ὅτε δὲ ἔφθασαν εἰς τὸν ποταμὸν Μάρνην καὶ διέβησαν τὴν πικρίδα τοῦ Λαφονταίνου, ἔδειξαν μέγας σέβας εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦ ποιητοῦ τούτου, καὶ ἐθαύμασον τὰ ὠραῖα τῆς Καμπανίας μέρη.

Ἡ κόμησσις ὠδηγήθη εἰς μεγαλοπρεπὲς ξενοδοχεῖον, πέραξ τοῦ ὁποίου ἄπειροι κῆποι ἀπετέλουν τὸν ὠραῖον περίπατον,

τὸν ὁποῖον ἠδύνατό τις νὰ ὀνομάσῃ περίπατον τῶν Ἡλυσίων Πεδίων. Τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο εἶχε δωμάτια πλουσιώως καὶ μεγαλοπρεπῶς κεκοσμημένα, ὥστε ἐγοήτευσεν τὴν φαντασίαν τῆς Ἄννης.

— Σὰς εὐχαριστῶ, λέγει αὐτῷ, μετ' ἐρωτικοῦ αἰσθημα-
ματος. Ἡ Ἄννα σου γνωρίζει πόσῃς ἀγάπῃς εἶσαι ἄξιος.

Ἡ Ἄννα δὲν ἐσκέπτετο ποσῶς ὅτι ὁ οὐρανὸς ἠτοίμαζε νὰ ῥίψῃ κεραυνοὺς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της καὶ ὅτι δὲν ἦτο μακρὰν τοῦ νὰ προσβληθῇ ὑπὸ τοῦ συζύγου της.

Φθάσας ὁ Ἀλφρέδος εἰς Παρισίους ἐδόθη ἀκράτως εἰς τὰς ἡδονάς, ὅπερ πολὺ κατελύπησε τὴν Ἄνναν, ἥτις ἠναγκάσθη νὰ μένῃ μετὰ τῆς θυγατρὸς της εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μόνη καὶ σπανίως ἐπεσκέπτετο τὸ ξενοδοχεῖον, διότι δὲν ἐδίδετο εὐκαιρος χρόνος ἕνεκα τῶν ἐπισκέψεων, ἃς ἔκαμνεν πρὸς ἐκεῖνας τὰς γυναικάς, αἵτινες ἤλκυσαν αὐτὸν ἕνεκα τῶν δώρων τῆς φύσεως, μεθ' ὧν ἦσαν περιβεβλημένοι.

XXI

Ἐσπέραν δέ τινα ὁ Ἀλφρέδος ἐνδεδυμένος νυκτικὸν πλούσιον ἔνδυμα εὐρίσκετο εἰς αἶθουσαν, ἔνθα πολλάι γυναικῆς ὠραῖαι ἐπικρίζον διάφορα ὄργανα, καὶ ἔνθα προσκληθεὶς καὶ αὐτὸς νὰ λάβῃ μέρος ἀπεποιήθη διὸ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀρμονίας παρεκάλεσαν νέαν τινά, ἥτις ἐν πρώτοις ἐδίστασεν, εἶτα δ' ἐξ ἀνάγκης, ἐδέχθη τὴν πρότασιν. Ὁ Ἀλφρέδος προσήλωσε τὰ βλεμματά του ἐπὶ τῆς νέας ταύτης, ἥτις ἔκαμνεν αὐτῷ ζωηρὰν ἐντύπωσιν, καὶ ἥτις εἶχε τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος πλησίον της ἐκάθητο νέος τις, ὅστις ὠμίλει μετ' αὐτῆς καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ παιγνιδίου. Ἡ νέα ἀπεμακρύνθη τοῦ νεοῦ, μεθ' οὗ συνὼμίλει καὶ ἐκάθησε μακρὰν, ὁ δὲ Ἀλφρέδος λαβὼν εὐκαιρίαν ἐπλησί-ασεν αὐτήν, μεθ' ἧς μόλις ἤρχισαν νὰ ὀμιλῶσι καὶ πάρχυτα ὑπηρέτης ἀνήγγειλεν αὐτῇ ὅτι εἶναι καιρὸς ν' ἀναχωρήσωσιν. Ἀφ' οὗ ἀνεχώρησεν ἡ νέα, ὁ Ἀλφρέδος ἠρώτα διαφόρους, παρ' ὧν ἔμαθεν ὅτι ἦτο γυνὴ τοῦ Κ. Τουρβιλλίου, ὅστις πρὸ ὀλίγου ἀ-

περίωσεν ἀφήσας αὐτὴν μετὰ μιᾶς κόρης, ἀποβιωσάσης καὶ αὐτῆς μετ' ὀλίγον. Ὁ Ἀλφρέδος δὲν ἔπαυε τοῦ ν' ἀκολουθῆ αὐτὴν εἰς τὰς διαφόρους συναναστροφὰς καὶ θέατρα ἕνεκα τῆς κλίσεως, ἣν πρὸς αὐτὴν ἔλαβε. Τέλος ἐνόησε καὶ αὕτη καὶ ἤρ-
χισε ν' ἀνταποκρίνηται εἰς τὰ ἐρωτικά αἰσθήματά του.

Ὅτε ἤρχετο τὸ ἔαρ οἱ πλούσιοι ἐξήρχοντο εἰς τὰς ἐξοχὰς καὶ διένυον αὐτὸ ἐκεῖ. Καὶ ἡ Κ. Ἀμελία οὕσα πλουσία, καὶ ἔχουσα μεγάλω πρεπῆ οἰκίαν, ἐξῆλθεν εἰς αὐτὴν, καὶ οὕτω παρήρ-
χετο ὁ χρόνος ἐν πλήρει ἀπολαύσει μετὰ τοῦ Ἀλφρέδου, ὅ-
στις δὲν ἄφινεν οὐδὲ στιγμὴν νὰ μὴ εἶναι πλησίον τῆς.
Ἡ Ἀμελία δὲν ἔμεινε τέλος ἀναίσθητος εἰς τοὺς ἐρωτικούς λό-
γους τοῦ Ἀλφρέδου, οἵτινες ἦσαν περιτετυλιγμένοι μὲ φλογῶ-
δες πῦρ, ἀλλ' ἐνέδωκεν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις του.

Ἡ Κ. Τουρβιλλίου ἔζη διασκεδάζουσα εἰς τὴν ἑπαυλὴν τῆς, ἔμπροσθεν τῆς ὁποίας ἔρρεε ποταμὸς προξενῶν πολὺ ἡδονικὴν ἀλιεῖαν. Ἐνταῦθα οἱ ἄνθρωποι παραιτοῦντες τὴν ἀλιεῖαν ἐδί-
δοντο εἰς εὐωχίαν, καὶ εἶτα διηγοῦντο περὶ τῶν διαφόρων ἐ-
κείνων γιγαντιαίων μαχῶν, αἵτινες ἔλαβον χώραν ἐκεῖ. Καὶ
πρὸς τούτοις ἐγένοντο αἱ περιγραφαὶ τῶν Ἄλπεων τῆς Ἰταλίας,
τῆς Ῥώμης, τοῦ Καπιτολίου, τοῦ Πανθέου, τοῦ Κολοσσοῦ κτλ.
Ἄλλοτε δὲ ἰππεύοντες ἔτρεχον τὰ πλησιόχωρα δάση, τὰ ὁποῖα
ἐκόσμουσαν τὰ θελκτικὰ ἐκεῖνα μέρη.

XXII

Τοῦ θέρους παρελθόντος, πάντες οἱ ἐν τῇ ἐξοχῇ ἐπανῆλθον εἰς τὴν πόλιν, καὶ μόνη ἡ Ἀμελία καὶ ὁ Ἀλφρέδος ἔμεινον, οἵ-
τινες τέλος περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ φθινοπώρου ἠναγκάσθησαν
νὰ εἰσέλθωσι καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν πόλιν. Τὸ ἔχημα ἐπέτα ἐπὶ
τῆς κόνεως. Ἡ Ἀμελία δακρυροοῦσα παρετήρει τὴν ἐξο-
χὴν ὃ δὲ Σορκύας λαβὼν αὐτὴν ἐκ τῆς χειρός. — Ἀμελία,
λέγει.

Ἡ λέξις αὕτη ἐπροξένησε κλονισμόν εἰς αὐτὴν, ὥστε δὲν

ἀπήντησεν. — Ἀμελία, ἐπανέλαθεν. — Ὅχ! σὲ παρακκλώ μὴ λαλῆς πλέον· καὶ οὕτως, ὁ μὲν ἀμηχανῶν, ἡ δὲ ἀναχετιζουσα τὰ δάκρυά της ἔφθασαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Τουρβιλίου, ἔνθα ἡ μὲν Ἀμελία ὠχρὰ καὶ τεθλιμμένη κατεκλίνθη, ὁ δὲ Ἀλφρέδος εἰπὼν ὀλίγας λέξεις πρὸς αὐτὴν ἀπεμακρόνθη. Τότε ἡ Ἀμελία νύχαισθήθη, διότι ἠδύνατο νὰ κλαίῃ ἐλευθέρως καὶ προσεπάθει νὰ καταδαμάσῃ τὸ πάθος της, ὅπερ πολὺ ἐξέπληξε τὸν Ἀλφρέδον μαθὼν. Ἐκτοτε λοιπὸν ἀπέφευγε τὰς συναντήσεις τοῦ Ἀλφρέδου, ἀλλ' ἐταράσσετο ἕνεκα τῶν ἀπουσιῶν του, καὶ τὸ πᾶν ἐφαίνετο αὐτῇ θάμβος, μονοτονία. . . .

Ἐν τούτοις ἡ μοναξία καὶ ἡ ἐνθύμησις τοῦ Ἀλφρέδου ἠνόηλον αὐτὴν, ὥστε ἔκρινε καλὸν ν' ἀρχίσῃ νὰ διάγῃ ὡς καὶ πρότερον. Τέλος ὁ Ἀλφρέδος ἐν ἐορτῇ τιμῇ κατώρθωσε νὰ πλησιάσῃ αὐτὴν καὶ νὰ τὴν περιποιηθῇ οὕτως, ὥστε νὰ λάβῃ μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς καρδίας της καὶ νὰ ἀγαπᾷ αὐτὸν εἰς τὸ μέλλον ἔτι μᾶλλον.

XXIII

Τὸ ξενοδοχεῖον ἐν ᾧ ἔμενον ὁ Κ. Σορκύας ἦτο μεγαλοπρεπές· ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον δὲν νύχαισται τὴν καρδίαν τῆς Ἄννης, ὥστε ἐσκέπτετο ν' ἀναχωρήσῃ. Ὁ Ἀλφρέδος πρὸ τίνος χρόνου ἐγνώρισε νέον τινα καλούμενον Σαιντ-Ἀλβίνον (Saint-Albin), ὅστις διέπρεπεν ἐπ' ἀνδρῖα ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, καὶ ὅστις ἐγένετο ἀρχηγὸς ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Οὗτος ποτὲ ἀπήντησε τὸν Ἀλφρέδον καθ' ὁδὸν, μεθ' οὗ συνασχέτισθη καὶ ἤρχισαν τὰς πρὸς ἀλλήλους ἐπισκέψεις των.

Φίλος τις ἐν συναναστροφῇ ἀπηύθυνε πρὸς τὴν κυρίαν τοῦ Κ. Σορκύου τὸν ἐξῆς λόγον.

— Ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίσω, Κυρία, τὸν ὑμέτερον τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι, καθόσον ἀφορᾷ τὰ φυσικὰ θέλητρα, τὰ ὅποια δύνανται ν' ἀποτελέσωσι πρόσωπον ἐν πλήρει τελειότητι.

Κύριε, ἀπήντησεν αὐτῷ ἡ κόμησσις, ἰδοὺ τί δοξάζω. Τὸ πρῶτον συστατικὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον εἶναι τὸ πνεῦμα καὶ τὸ

δεύτερον ἢ ώραίότης. Τὸ πνεῦμα, ὡς πνεῦμα, καὶ αὐτὴν τὴν δυσμορφίαν καλλωπίζει. Ὁ ἀνὴρ πρέπει πάντοτε ν' ἀρέσκηται εἰς πνευματώδη γυναῖκα καὶ οὐχὶ εἰς ώραϊκὴν, διότι ἡ μὲν ώραϊότης ἐξαφανίζεται προϊόντος τοῦ χρόνου, τὸ δὲ πνεῦμα μᾶλλον ἀναπτύσσεται καὶ συντελεῖ εἰς τὴν αὐξήσιν καὶ εὐμερίαν τῆς ὅλης οἰκογενείας.

Πάντες ἔκρινον ὡς ὀρθοτάτην τὴν ιδέαν ταύτην τῆς Ἄννης.

Ὁ Ἀλφρέδος παρουσίασε τὸν Σαιντ-Ἀλβίνον εἰς τὴν Ἄνναν, ἣτις ὑπεδέχθη αὐτὸν πρεπόντως, καὶ ὅστις νύχαριστήθη παρὰ πολὺ ἐκ συναναστροφῆς τινος, ἧς πρόεδρευεν αὐτῇ, οὕσα ώραία καὶ πνευματώδης· ὥστε εὐκόλως ἠδύνατο νὰ λάβωσι χώραν πολλὰ σκηναὶ ἐρωτικῶν ἀποτελεσμάτων.

Ὁ Σαιντ-Ἀλβίνος ἔνεκα τῶν συνεχῶν ἐπισκέψεων, ἐκυριεύθη ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τῆς Ἄννης, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ ὑπάρξωσι μεγάλαὶ συνέπειαι.

Ἡ κόμησσα οὐδόλως εἶχεν ἐννοήσει τὸν φλογώδη πρὸς αὐτὴν ἔρωτα τοῦ Σαιτ-Ἀλβίνου, ὅστις ἀκούων τὴν φωνὴν τῆς συνεινείτο καὶ ἔτρεμε. Τέλος ἡ εἰκὼν τῆς Ἄννης ἐξήσκει μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ψυχῆς του ἣτις ἔμελλε νὰ συνεπιφέρει οὐχὶ βεβαίως εὐαρέστους ἐκβάσεις.

XXIV

Ἐφθασε δὲ ὁ Μάϊος καὶ ἡ χλόη ἐκάλυψε τὴν ὑπὸ τοῦ χειμῶνος γυμνωθεῖσαν γῆν. Ὁ δὲ Ἀλφρέδος περιεπάτει μετὰ τῆς Ἀμελίας εἰς τὸν κῆπον τοῦ ξενοδοχείου Τουρβιλλίου.

— Κυρία, λέγει, ἡ καλλονὴ τῆς ἀρχομένης καλοκαιρίας ὀφείλει νὰ μᾶς ἀναγκάσῃ νὰ μεταβῶμεν εἰς τὰς ἐξοχάς, ἐνθα πέρυσιν ἀπελαμβάνομεν τὰς τερπνοτάτας τῶν εὐχαριστήσεων.— Ὅχι, λέγει ἡ Ἀμιλία, ἣτις ἐγνώρισε τέλος, ὅτι ὁ πρὸς τὸν Ἀλφρέδον ἔρωσ τῆς ἦτο μέγας, καὶ ὡς τοιοῦτος βεβαίως δὲν ἤθελεν ἐπιφέρει αἴσια ἀποτελέσματα· διὸ ἐγκατέλειψε τοὺς Παρισίους καὶ μετέβη εἰς ἄγνωστον αὐτῇ τόπον, ἵνα λησμονήσῃ αὐτόν.

Ὁ τόπος δὲ, ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ κατοικήσῃ, ἦτο ἡ Ἰταλία· διέβη τὰς Ἄλπεις, ὧν αἱ κορυφαὶ ἀενάως καλύπτονται ὑπὸ τῆς χιόνος, ἧς ποτε μέρος κριμιζόμενον ἀποτελεῖ μέγαν θόρυβον, ὥστε ὁ διαβάτης ἐκπλήσσεται καὶ νομίζει ἐαυτὸν τρέχοντα τὸν ἔσχατον κίνδυνον. Ἄν καὶ τὰ ὄρη ταῦτα εἶναι τόσον ἀγρία, μ' ὅλα ταῦτα δώδεκα τολμηταὶ μοναχοὶ, ὑπὸ τῆς θείας χάριτος ἐμψυχωθέντες κατοικοῦσι τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ ὄρους Ἁγίου Βερνάρδου μακρὰν τῶν ἀνθρώπων καὶ παρέχουσι μεγάλας συνδρομὰς εἰς τοὺς ἐκεῖ διαβαίνοντας.

Ἡ Κ. Τουρβιλλίου ἅμα ἔφθασεν εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Ἄλπεων καὶ ἐθεώρησε τὰ κολοσσαῖα ἐκεῖνα ὄρη, κατεπλήχθη καὶ ἐστάθη· ἀλλ' ἐπιθυμοῦσα νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ν' ἀπομακρυνθῇ τοῦ Κ. Σορκίου, κατεφρόνησε πάντα κίνδυνον ἀνέβη εἰς τὰς Ἄλπεις καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου, ἔνθα ἔλαβε πολλὰς δεξιώσεις παρὰ τῶν μοναχῶν· ἐντεῦθεν ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν τῆς, καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ μεθόριον τοῦ Πιεμοντίου, πρὸς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ ὀπίου διευθύνθη· ἔμεινεν ὀλίγας ἡμέρας εἰς Τουρῖνον, ἐπεσκέφθη τὸ ἀρχαῖον παλάτιον τῶν Δουκῶν τῆς Σαβοΐας, καὶ διέτρεξε τὴν ὡραίαν ὁδὸν τοῦ Πῶ (Pò), ὅπερ εἶναι περιβόητον. Ἄλλ' ὅλα ταῦτα οὐδὲν θέλητρον τῇ ἐπροξένουν· ὅθεν μετέβη ἐκεῖθεν εἰς Γέννουαν, εἶτα εἰς Ρώμην, ἔνθα ἐσκόπευε νὰ μὲνη.

XXIV

Ἡ Ἀμελία διῆλθε τὴν ἔρημον πεδιάδα τῆς Ρώμης μετ' ἐκπλήξεως, ἐν ἧ ἄλλοτε μέγας κρότος ἤκούετο μακρόθεν ἐκ τῶν αὐτοκρατικῶν ἀρότρων, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ρώμην ἐν ἑσπέρα τινὶ τοῦ μηνὸς Ἰουνίου, καθ' ἣν ὁ ἥλιος δύνων ἐχρύσωνε διὰ τῶν ἀκτίνων του τοὺς ἀξιοθαυμάστους ἐκείνους θόλους τοῦ ἁγίου Πέτρου, περίξ τοῦ ὁποίου εἶναι ὁ ἀξιοθαύμαστος περίπατος τοῦ Πινκίου (Pincio), ὁ ὑπὸ τοῦ Λυγούστου ἐξ Αἰγύπτου μεταφερθεὶς Ὀβελίσκος καὶ αἱ δύο ὑπερήφανα κρῆνα

των κολοσσίων ἀγαλμάτων τοῦ Νίλου (Nil) καὶ Τίβρου (Tibre).

Ἡ Κυρία Τουρβιλλίου ἠγόρασεν ἐν Ῥώμῃ ἐξοχήν τινα, ἐν ἣ προσεκάλει συνεχῶς πολλοὺς νέους Πατρικίους καὶ συνευθύμει μετ' αὐτῶν, ἀλλ' εἰς μάτην, διότι ὁ ἔρωσ τοῦ Ἀλφρέδου εἶχε μέγα κράτος ἐπ' αὐτῆς, καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ λησμονήσῃ αὐτὸν ἢ δ' ἐνθούμησις τῆς Γαλλίας ἠϋξανε τὰς θλίψεις της.

Λοιπὸν ἐν Ἰταλίᾳ ἀντὶ νὰ ἡσυχάσῃ, ἐστενοχωρεῖτο περισσότερον ἔπιπτεν εἰς τὴν κλίνην της νὰ ἀναπαυθῇ καὶ αἴφνης ἐνεφανίζετο αὐτῇ ἡ εἰκὼν τοῦ Ἀλφρέδου, ἥτις τῇ ἔκαμνε νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸ δωμάτιόν της καὶ νὰ πλανᾶται εἰς τὸν κήπὸν της, ἵνα δροσίξῃ τὸ φλογερὸν μέτωπόν της. Ὅταν ἀνεπώλει εἰς τὴνμνήμην της τὰς τρυφεράς ἐκεῖνας προσρήσεις τοῦ Ἀλφρέδου καὶ τὰ χαιδεύματα, κατήντα ἄλλη ἐξ ἄλλης. Τότε τὸ πᾶν ἐλάβανεν ἄλλην μορφήν, καὶ ἐτάραττεν αὐτὴν (1).

— Τί θὰ γείνη ὑφίστε Θεέ! ἔλεγεν. Αὕτη ἡ ἐνθούμησις δὲν θὰ μὲ ἀφήσῃ;

Τὸ τόσον ἠδὺ καὶ τερπνὸν τῆς Ἰταλίας κλῆμα οὐδεμίαν ἐξήσκει ἐπ' αὐτῆς ἐπιρροήν. Πάντα τὰ ἐν Ῥώμῃ θαύματα οὐδὲν θέλγητρον παρεῖχον αὐτῇ, ἐνθουμουμένη τὰς παρελθούσας ἐκεῖνας εὐτυχεῖς στιγμὰς πλησίον τοῦ Ἀλφρέδου. Ἄχ! ἔλεγεν σκληρὸν Ἀλφρέδε, τί !

(1) « Μετὰ καιρὸν μαραίνονται τὰ ῥόδα καὶ τὰ ἴα.

» Ἀλλ' ὅμως μένει ἀφθαρτος ἡ ἀληθὴς φιλία. » (N. Π)

B.

XVXI

Ἡ ἐξοχή τῆς Ἀμελίας ἔκειτο ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Νέρα πλησίον τῶν Παρισίων. Ἐνταῦθα κατὰ τὰς ἐορτὰς τῆς Ἀμελίας πολυάριθμοι μὲν μουσικοὶ ἔδιδον τὸση μείον τῆς ἀναχωρήσεως, καὶ τὰ πλοιάρια ἐγλίστρουν βραδέως ἐπὶ τῶν διαυγῶν ὑδάτων· ἤλυκεῖα δὲ ἁρμονία τῶν ὀργάνων ἐπαναλαμβανομένη ὑπὸ τῆς παραποταμίου ἠχοῦς ἔφερον εἰς μελαγχολίαν. Ἐνταῦθα ἡ Ἀμελία ἠκολουθεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἀλφρέδου καὶ περιεκυκλοῦτο ὑπὸ τῶν γνωρίμων, οὓς βλέπουσα ἐλυπεῖτο δι' ὅσας εἶχεν ἀφήσει. Ἐνίοτε, ἐμβαίνουσα εἰς πλοιάριον μεμονωμένον, διέτρεχε τὸν ποταμὸν, καὶ τότε ἄσφα ναύτου τινος ὑφ' οὗτο ἐπὶ τῶν ὑδάτων, καὶ ἔφθανεν εἰς τὸ προσεκτικὸν οὓς τῆς Ἀμελίας, θελγουμένης νὰ ἀκούῃ. Τὸ ἄσμα τοῦτο ὅτε μὲν ἦτο Βενετικὸν βαρκαρόλ (1), ὅτε δὲ τὰ ἐρωτικά ἄσματα, ἅπερ ποτὲ ὁ Πιτράκ ἀπέσθινε πρὸς Λώραν τὴν ἐρασίμην του, ἢ καλλήτερον ἀκόμη, οἱ στίχοι τοῦ Τάσσου, ἐκεῖνοι οἱ ἀθάνατοι στίχοι τῆς ἐλευθερωμένης Ἰερουσαλήμ, οἱ ἀδόμητοι δι' Ἰταλικῆς φωνῆς μετὰ ψυχῆς κατακυριευμένης ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

Δὲν πρέπει νὰ υπάγῃ τις εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐὰν θέλῃ ν' ἀποφύγῃ τὸν ἔρωτα· δὲν υπάρχει ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ἡδύτερος τόπος, ὅπου τὸ πᾶν νὰ διατίθεται εἰς ἡδονὰς καὶ τέρψεις, καὶ ὅπου ν' ἀναπνέῃ τις, οὕτως εἰπεῖν, τὸ πάθος εἰς τὸν περικυκλοῦντα ἡμᾶς ἀέρα. Τῷ ὄντι, τὸ ταξείδιον τῆς Κ. Τουρβιλλίου ἀντὶ νὰ κάμῃ αὐτὴν νὰ λησμονήσῃ τὸν Ἀλφρέδον, τὴν ἔκαμε μόνον νὰ πεισθῇ ὅτι τῇ ἦτον ἀδύνατον νὰ τὸν ξεχάσῃ.

Ἐντούτοις ἡ τῶν Ἰταλικῶν πρὸς τὰ Γαλλικὰ ἤθη ἀντίθεσις τῇ ἐπροξένει λύπην, ἢ δὲ ἐπιθυμία τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐπα-

(1) Τραγοῦδι τῶν πορθιῶν τῆς Βενετίας.

νόδου δὲν ἐβράδυνε νὰ τὴν κάμῃ νὰ αἰσθάνηται αὐτήν. Αὐτὴ ἐξηπάτησεν αὐτὴν εἰς τὸν κίνδυνον, ὃν ὤφειλε νὰ ὑποστῆ, ἴνα ἴδῃ τὰ βλέμματά του, καὶ ἀκούσῃ τὴν ὁμιλίαν του. Ἐν-
τούτοις ἡ Ἀμιλία ἐσκίρτα ἀπὸ εὐτυχίαν διότι μετ' οὐ πολὺ
ἤθελε δυνηθῆ νὰ ἴδῃ καὶ νὰ ἀκούσῃ αὐτὸν ἢ ἐνθουμήσις τῶν
εἰς Παρισίους διασκεδάσεων τῆ ἐπροξένει μεθυστικὴν ἀνησυ-
χίαν. Ἄνευ φόβου ἐπεθύμει νὰ ἐπανίδῃ τὴν Γαλλίαν, καὶ δὲν
ἐγνωρίζεν ὅτι ἐμελλε νὰ κινδυνεύσῃ ὅπως ἴδῃ πρόσωπον προ-
σφιλές, μετὰ χωρισμὸν, καὶ ὅτι πολλὰ ὀλίγην ἐντύπωσιν
προξενουῶσιν αὐτῷ αἱ παρακλήσεις της, ὅταν παρῆλθε πολὺς
καιρὸς ἀφ' ὅτου δὲν τὰς ἤκουσεν. Ἡ ἀπουσία μὲν ἐλαττώνει
ἢ ἐξαφανίζει κοῦφον αἶσθημα, χρησιμεύει ὅμως εἰς τὸ νὰ
ἐνδυναμώη ἀληθῆ ἔρωτα· καὶ ταύτην τὴν ἀλήθειαν ὤφειλεν
ἡ Ἀμιλία νὰ δοκιμάσῃ, καταφρονήσασα πάντα φόβον περὶ
τοῦ πάθους καὶ τῆς ἀδυναμίας τοῦ κράτους τοῦ Ἀλφρέδου, ἐνώ-
πιον τῆς εὐτυχίας τοῦ νὰ ἐπανίδῃ ὃν λατρευτὸν.

Ἡ Κυρία Τουρβιλλίου ἀποφασίσασα τὴν ἀναχώρησιν βιαίως
καὶ ἄνευ λύπης ἐγκατέλειψε τὴν Ρώμην. Διῆλθε τὰς ὥρας πε-
διάδας τῆς Ἰταλίας, χωρὶς οὐδὲ βλέμμα νὰ ρίψῃ ἐπ' αὐτῶν,
ἐνθυμουμένη μόνον τὴν Γαλλίαν ἢ φαντασίαν της τῆ ἐνεθύ-
μιζε τὰς ζωγραφιστὰς θέσεις, αἵτινες ἐκαλλώπιζον τὰ περι-
χωρα τῶν Παρισίων, καὶ τοὺς τόπους, ὅπου εἶχε περάσει τό-
σον τερπνὰς ἡμέρας.

Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐσυλλογίζετο ἡ Ἀμελία, τὸ ὄχημα εἶχε φθά-
σει τοὺς πρόποδας τῶν Ἄλπεων, προχωροῦν βραδέως εἰς ταύ-
την τὴν χιονοσκεπαστὸν ὁδόν. Ἡ Ἀμελία δὲν ἐβλεπε τοὺς πέ-
ριξ βράχους, καθότι ἦσαν κεκαλυμμένοι ὑπὸ κρυστάλλων καὶ
πάγων, καὶ ἠγγόει ὅτι διέτρεχε κινδύνους, διαπερῶσα ταῦτα
τὰ ἐπίφοβα ὄρη.

Ἄλλ' αἴφνης θόρυβος τρομερὸς ἠκούσθη, καὶ ἡ Ἀμελία τρέ-
μουσα καὶ ἐπιθυμουσα νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τούτου, ἔθεσε τὴν
κεφαλὴν της ἐκτὸς τοῦ καθίσματος εἰς τὸν κομιστὴν. Ἄλλ' ὡ-
χρίασεν ἀπὸ φρίκην βλέπουσα ὑπερμεγέθη σωρὸν λίθων ἀπο-

σπώμενος ἄνωθεν, καὶ ἀπὸ βράχου εἰς βράχον ἀναπηδῶν, νὰ κατακρημνίζεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἣν αὕτη ἠκολούθει. Ὁ σωρὸς οὗτος, αὐξάνων τὸν ὄγκον καὶ τὴν ταχύτητα, καὶ παρὰ τῶν εἰς τὴν πτώσιν του τὸν θόρυβον τῶν βράχων καὶ τὰς στιβάδας τῆς χιόνος ἐφαίνετο ὅτι ἐμελλε νὰ θάψῃ ὑπὸ τὸ βάρος αὐτῶν τὸν ἀνόητον ὁδοιπόρον, ὃς ἐτόλμα νὰ καταφρονῇ τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους ταῦτα τὰ γιγαντιαία ὄρη παρουσιάζουσιν ἐν καιρῷ χειμῶνος. Καὶ τότε δὲ οὐ μόνον ἡ Ἀμελία ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ κομισταί, καὶ τοὶ εἰωθότες εἰς τοιαῦτα, συνεμερίζοντο τῆς φρίκης αὐτῆς.

Καὶ τοὶ δὲ ταῦτα ἐγίνοντο, καὶ ἡ Ἀμελία βλέπουσα τὴν στιβάδα τῆς χιόνος ἐπικρεμαμένην, περιέμενε τὸν θάνατον, ὅμως παραδόξως ἐσώθη. Ἡ στιβάς τῆς χιόνος τιναχθεῖσα ὡς ἐκ τοῦ μεγάλου ὄγκου κατεθραύσθη ὡς ὕελλος κατὰ βράχου ὀγκώδους, ὃς ὑψοῦτο ἄνωθεν τῆς ὁδοῦ, ἣν ἡ Ἀμελία τότε διέβαινε. Τὰ τρίμματα αὐτῆς ἐπescαν πέραξ τῆς Ἀμελίας, καὶ ἐκάλυψαν χιόνος τὸ κάθισμα, ἐφ' οὗ αὕτη καὶ οἱ κομισταὶ ἐκάθηντο.

Ὁ κίνδυνος οὗτος τῇ ἐπληξῆσε τὴν θλίψιν, ἣν ἐπροξένει αὐτῇ ἡ Ἰταλία, καὶ τὴν ἔκαμε νὰ ἰσχυρῶς ἐπιθυμῇ ὅτι δὲν θ' ἀπομακρυνθῇ πλέον τῆς πατρίδος τῆς. Ἐχάρη μεγάλως ἅμα ἐπάτησε τὸ ἔδαφος τῆς Γαλλίας, καὶ ἐλησμονήσῃ πλέον τὰ παρελθόντα, καὶ διατρέχουσα τὴν ὑπὸ τιτανόχρου ἄμμου κεκαλυμμένην ὁδὸν, ἐσυλλογίζετο ὅτι μετὰ τινος ὥρας ἐμελλε νὰ ἴδῃ τοὺς Παρισίους. Ὅπερ καὶ ἐγένετο, διότι μετ' οὐ πολὺ εἶδε τὸν οἶκον τῶν ἀπομάχων.

Ἰψίστε Θεε! λέγει παρατηροῦσα αὐτὸν προσεκτικῶς, ἔφθασα λοιπὸν εἰς τὴν πατρίδα μου, καὶ μετ' ὀλίγον θὰ εἶμαι εἰς τὸν οἶκόν μου! Καὶ τῷ ὄντι μετ' οὐ πολὺ φθάσασα ἀπελάμβανεν ἡσυχῶς τὸ θέλητρον τῆς ἀφίξεώς τῆς, καὶ ἡ χαρὰ τῆς ἐξισώθη πρὸς τὸν πόνον, ὃν ἠσθάνετο ὅτε ἐγκατέλειπε τὴν Γαλλίαν.

Ὁ Κ. Σορκῦας ἐξεπλάγη μεγάλως, ὅτε ἔμαθε τὴν αἰφνίδιον ἀναχώρησιν τῆς Ἀμελίας, καὶ ἀμνηχανῶν περὶ τούτου, ἐπορεύθη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Τουρβιλίου, καὶ ἠρώτησε τοὺς οἰκοδε-

σπότης τίνα ὁδὸν εἶχε λάβει ἡ ἔρωμένη του, ἵνα πορευθῆ
πρὸς εὐρέσιν τῆς. Ἄλλ' εἰς Παρισίους οὐδεὶς ἐγνώριζε τὰ σχέδια
τῆς Ἀμελίας. Μόνος δ' ὁ ἐπιστάτης αὐτῆς ἐγνώριζε πῶθεν
αὕτη διευθύνθη, καθότι εἰς αὐτὸν μόνον εἶχεν ἐκφράσει τοῦτο
διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ὑπόληψίν τῆς.

Εἰς μάτην ὁ Κ. Σορκύας προσεπάθησε νὰ τὸν ἀπατήσῃ· τὰ
δῶρά του ἀπερρίφθησαν μετ' ἀγανακτήσεως, καὶ ἡ Ἀμελία ἔ-
μαθε παρ' αὐτοῦ τὰ διαβήματα τοῦ Ἀλφρέδου, ἐπιχειρήσαντος
ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν τόπον, ἀφ' οὗ αὕτη ἀνεχώρησεν.

XXVII

Ἡ Ἀμελία ἐπιστρέψασα εἰς Παρισίους, διέτρεχε τὰ δωμάτια
τοῦ ξενοδοχείου τῆς, καὶ περιεπάτει μετὰ χαρᾶς εἰς τοὺς κή-
πους τῆς, τοὺς μάρτυρας τῆς παρελθούσης εὐτυχίας τῆς. Αὕτη
εὐχαριστεῖτο πολὺ, ἐλπίζουσα ὅτι τίποτε δὲν ἤθελε τὴν ἀ-
ναγκάσει ν' ἐγκαταλείψῃ τὴν Γαλλίαν. . . Εἶναι πολὺ τερπνὸν,
ἔλεγε, νὰ ἐπανέλθῃ τις εἰς τὴν πατρίδα του μετὰ μικρὰν ἀπου-
σίαν, καθότι ἕκαστον ἀντικείμενον, ὅπερ βλέπει πάλιν τὸν
εὐχαριστεῖ. Ἄλλ' ἐν ᾧ ταῦτα ἔλεγε, εἶδε μακρόθεν τὸν Ἀλ-
φρέδον.

Ὁ Κόμης μαθὼν τὴν ἀφίξίν τῆς ἔσπευσε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ.
Ἡ Ἀμελία τὸν ἤκουσεν ἐρχόμενον, καὶ μὲ τὸν εἶχον τῆς φω-
νῆς του κατεκλίνθη ἐπὶ καθίσματός τινος πάλλουσα· εἶτα δ' ἀ-
ναλαβοῦσα ἐσηκώθη καὶ ἔκαμε βήματά τινα εἰς συνάντησίν
του. Ἄλλ' ὅταν ὁ Ἀλφρέδος πλησιάσας ἐφίλησε τὴν χεῖρα
αὐτῆς, καὶ ὅταν αὕτη ἠσθάνθη τὴν συνάφειαν τῶν φλογερῶν
χειλέων ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς, ῥίγος ὡς ἠλεκτρικὸς σπινθῆρ, διέ-
τρεξε τὸ σῶμά τῆς· ὥστε ἐκάθησεν ὠχρὰ καὶ τρέμουσα ἐπὶ τοῦ
καθίσματός τῆς. Ὁ Κ. Σορκύας παρατηρήσας τοῦτο, πίπτει
εἰς τὰ γόνατα τῆς Ἀμελίας, (1) καὶ προσηλώνει τὸ βλέμμα
του εἰς τοὺς γλυκεῖς ὀφθαλμούς τῆς.

(1) Δὲν ἤξεύρει τί νὰ εἴπῃ, τοῦ δεσμεύει ἡ φωνή,

Ἡ καρδιά του ἤδη πάλλει, καὶ τὰ σπλάγγνα του κινεῖ. (Θ. Δ. Χ.)

Μὲ ἀγαπᾷς Ἀμελία, λέγει εἰς αὐτήν· εἶμαι βέβαιος ἤδη περὶ τούτου· σὺ μὲν ἠθέλησες νὰ φύγῃς ἐγκαταλείπουσα τὴν πατρίδα σου, ἀλλ' ἐγὼ πάλιν σὲ ἀνεῦρον· ὅθεν τίποτε τοῦ λοιποῦ δὲν δύναται νὰ μὲ ἀποχωρίσῃ σου ».

Ἡ Ἀμελία δὲν ἀπήντησεν εἰς ταῦτα, ἀλλ' ἔθεσε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῆς ξανθῆς κόμης τοῦ ἔραστοῦ της· ἔπειτα αἰφνης ἄφησε τὸ κάθισμά της, καὶ ἠνάγκασε τὸν Ἀλφρέδον νὰ μεταβάλλῃ θέσιν, λέγουσα » Ἀλφρέδε, μὴ μὲ κάμητε νὰ μετανοῶ διὰ τὴν εὐπιστίαν μου » Οὗτος ὅμως ὤμοσε πίστιν καὶ τότε ἡ Ἀμελία ἠσύχασεν.

Ὅτε ἡ Ἀμιλία εἶχε φθάσει εἰς Παρισίους ἐγίνοντο συχναὶ πανηγύρεις, διὸ καὶ προσεκλήθη εἰς χορὸν προσωπιδοφόρων· ἀλλ' αὕτη ἀγνοοῦσα τὰ τοιαῦτα ἀπεποιήθη, βιασθεῖσα ὅμως ὑπὸ τοῦ Ἀλφρέδου συγκατετέθη, καὶ ἀμφότεροι μεταμφιασθέντες ἐπορεύθησαν περὶ τὸ μεσονύκτιον, ὅτε πολυάριθμος ὄχλος ἐστενοχωρεῖτο περὶξ αὐτῶν. Ἡ Ἀμελία κατ' ἀρχὰς μὲν ἐθέλγη παρατηροῦσα τὰς ἀλλοκότους ἐνδυμασίας τῶν κωμικῶν, ἀλλὰ ἐνοχληθεῖσα ἕνεκα τῶν θορυβοδῶν φωνῶν καὶ τῆς πλήξεως τοῦ κυζάνοντος πλήθους, ἠνάγκασε τὸν Ἀλφρέδον νὰ τὴν ὀδηγήσῃ ἔξω· οὗτος δ' ἔτρεξεν εὐθὺς νὰ τὴν εὐχαρηστήσῃ, καὶ ἀμφότεροι ἐγκατέλιπον τὴν αἴθουσαν, εἰς ἣν καὶ μετ' ὀλίγον ἐπανῆλθον.

Εἰς τὸν χορὸν δὲ τοῦτον εὐρίσκετο καὶ ἡ Ἄννα, ἥτις ἠγνοεῖ εἰσέτι τὸ πάθος, ὅπερ ὁ σύζυγός της Ἀλφρέδος ἠσθάνετο διὰ τὴν Ἀμελίαν, καὶ ἀθῶα οὔσα δὲν ἐφαντάζετό ποτε ὅτι ὁ κόμης ἠδύνατο ν' ἀγαπᾷ ἑτέραν γυναῖκα, ἢ ἐκείνην εἰς ἣν εἶχεν ὁμόσει ἐνώπιον τοῦ βωμοῦ προστασίαν καὶ πίστιν. Ὅθεν ἀμέριμος καὶ γελῶσα καὶ ἐστηριγμένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Σαιντ-Ἀλβίνου ἔκχενε πολλάκις τὴν στροφὴν τοῦ χοροῦ, βαδίζουσα διὰ μέσου τοῦ πλήθους, κάρτηροῦσα μετ' ἀκριβείας τὰς ἀλλοκότους ἐκεῖνας μεταμφιάσεις. Οὔτε φαιδρὸς προσωπιδοφόρος παρηνόγλει τὴν νέαν. Ἀλλ' ἀφ' οὗ πλέον ὁ μὲν κονωρτὸς κατσακόνισε τὴν αἴθουσαν, τὰ δ' ἐνδύματα παρατρι-

βέντα εἰς τὴν ἀταξίαν τοῦ χοροῦ ἀπώλεσαν τὴν προτέραν των καλλονὴν, ὃ δὲ χορὸς κατήντησεν εἰς στιγμὴν καθ' ἣν οἱ χορευταὶ εἶχον ἀπαυδήσει, αἱ δὲ γυναῖκες ἤρχιζον ν' ἀποσύρωνται, αἴφνης φωνὴ λίαν γνωστὴ ἀντήχησεν εἰς τὸ οὖς τῆς Ἄννης· ὑποψία τρομερὰ ἀνέτρεψε τὴν φαντασίαν, αὐτῆς ἥτις ἀφῆσασα τὸν Σαιντ-Ἀλβῖνον ἐκπεπληγμένον, ἐχώθη εἰς τὸ πλῆθος ζητοῦσα τὸν προσωπιδοφόρον. Ἀλλὰ πῶς νὰ ἀνεύρη τότε ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους πρόσωπον, οὐτινος ὁ μεταμφιασμὸς ἠδύνατο νὰ ὁμοιάζῃ πρὸς πολλούς;

Ἡ Ἄνα παρετήρει προσέτι τὸν ἐξέχοντα πῆλον τοῦ Κ. Σορκίου, ἀναστηματίου ὄντος· ἀλλὰ καὶ τοῦτο τὸ σημεῖον ἤρχισε νὰ χάνηται· διασχίζουσα ὅμως τὸ πλῆθος, ἔφθασε τέλος ὠχρὰ, κατάψυχρος καὶ πάλλουσα πλησίον τοῦ προσωπιδοφόρου, καὶ μετὰ πολλὰς ἐρεύνας ἐπέισθη τέλος ἡ δυστυχὴς ὅτι δὲν ἦτον ἠπατημένη. Ἦτον ἐκεῖνος! Ἦτον ὁ Ἀλφρέδος! Ἡ Ἄνα τὸν ἐνόμιζε μακρὰν αὐτῆς, καὶ ὅμως ἦτον ἐκεῖ, τὸν ἔβλεπε, τὸν ἤκουεν· εἰς τὸν βραχίονα τοῦ συζύγου τῆς ἦτο γυνὴ, τῆς ὁποίας ἡ λιγυρὰ καὶ ζωηρὰ φωνὴ ἐδόμβιζεν εἰς τὸ οὖς τῆς Ἄννης, τῆς φρικιώσης ἀπὸ θλίψιν.

Οἱ δύο προσωπιδοφόροι ἐξῆλθον τῆς αἰθούσης, καὶ βιαίως βαδίζοντες ἔφθασαν τοὺς κήπους τοῦ ξενοδοχείου. Ἡ Ἄνα τοὺς ἠκολούθει κατὰ πόδας, ἀλλ' ἅμα οὗτοι εἰσῆλθον εἰς δασιδιὸν τι κατάφυτον, αὕτη ἀνεχετίσθη· ἔθεσε δὲ τὸ ὠτίον τῆς ἐπὶ μικροῦ τειχίσματος, ὅπερ διεχώριζεν αὐτὴν ἀπ' αὐτῶν καὶ ἤκουε τὰ γινόμενα· καὶ ἀφ' οὗ ἀρκοῦντως ἐπληροφορήθη, θλίψιν ἀφόρητον ἠσθάνθη εἰς τὴν κατασπαραχθεῖσαν καρδίαν τῆς, καὶ ἔπασεν ἐκπνέουσα ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἐν ᾧ ὁ Ἀλφρέδος ὠρρίζετο εἰς τὴν Ἀμελίαν ὅτι θέλει τὴν ἀγαπᾶ διὰ παντός.

III V XX

Ἡ Ἄνα ἐπανελθοῦσα εἰς ἐαυτὴν εἶδε τὸν κῆπον ἔρημον καὶ σκοτεινὸν, καὶ μόνον φλόγας τινὰς, ῥιπτοῦσας πένθιμόν τι φῶς ἐπ' αὐτοῦ.

Ὁχ Θεέ μου! λέγει, εἰς ποῖον φρικῶδες ὄνειρον εὐρίσκομαι!

Και ἡ δυστυχῆς σηκωθείσα, ἔριψεν ὀλόγυρά της βλέμμα σιωπηλόν.

Ποῦ εὐρίσκομαι; ἐψυθύρισε.

Και τὸ βλέμμα της ἔστρεψε πρὸς τὸν ἀνθοστόλιστον κήπον, ὃν ἀναγνώρισασα. Ὅχι! δὲν εἶναι ὄνειρον, ἔλεγε, τὸν εἶδα, ὁ Ἄλφρέδος ἦτον ἐνταῦθα, καὶ γυνή τις τὸν συνώδευεν· ὦ! θεέ μου, πρὸς τί νὰ ὑποφέρω ταύτην τὴν πικρὰν θλίψιν; Καὶ ἡ δυστυχῆς ἔσφιγγε διὰ τῶν χειρῶν τὸ φλογερὸν μέτωπόν της.

— Ἀλλὰ, λέγει ὑψώνουσα τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐπερωτῶσα τὰς ἀναμνήσεις της, τίς λοιπὸν εἶναι αὕτη ἡ γυνή;

Τότε ἐνεθυμήθη τὰς πράξεις, τὸν τρόπον, τὰς φωνὰς, ἃς εἶχεν ἀκροασθῆ. Αἱ λίαν συνεχεῖς ἀπουσίαι τοῦ κόμητος ἐνεχαράχθησαν ἐκ νέου εἰς τὴν φαντασίαν της, καὶ ἡ ἐνθύμησις του τῇ ἀνέμνησε τὴν ἐξοχὴν τῆς Ἀμελίας, καὶ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀνεπαισθήτως ἐξῆλθε τῶν χειλέων της.

— Ὅχι λέγει, εἶναι ἀδύνατον, καθότι αὕτη ἡ γυνή εἶναι λίαν ἐνάρετος. Ἀλλὰ τίς λοιπὸν πάλιν μοῦ ἀναρπάζει τὴν καρδίαν τοῦ συζύγου μου; Ἄχι! θά τὸν γνωρίσω, θά ἀνακαλύψω τὴν ἀντεραστὴν μου.

Ἡ Κόμησσα ἐκ τῶν κήπων ἐπανελθοῦσα βιαίως εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν της, ἐκάθησε πλησίον τῆς κλίνης, ἐφ' ἧς ἐκοιμᾶτο τὸ θυγάτριόν της· τὰ δὲ δάκρυά της ἔρρευσαν ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸ ἐξύπνησαν.

— Τί ἔχεις λοιπὸν; ἔλεγε τὸ τέκνον ἐκπλαγὲν, καὶ αἱ μικραὶ χεῖρες του ἔσφιγγον τὴν κεφαλὴν τῆς μητρὸς του ἐπὶ τοῦ τρυφεροῦ του προσώπου.

Ἡ Ἄννα ὑποφέρουσα πολὺ εἰς τὰ φιλήματα τῆς θυγατρὸς, ἤρχισε νὰ μισῇ τὴν ζωὴν της καὶ νὰ γογγύζῃ κατὰ τοῦ θεοῦ, διότι κατέστησε τὴν ζωὴν της ὀχληράν. Τὸ δὲ τέκνον, ἂν καὶ μωρὸν, ἐνόησε τέλος ὅτι μεγάλη δυστυχία ἐπεβάρυνε τὴν μητέρα του· διὸ καὶ ὅταν τὴν ἤκουσεν ἐπικαλουμένην τὸν θάνατον, διατί λοιπὸν, λέγει εἰς αὐτὴν ὀλολύζον, θέλεις νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν Ἰοσεφίνην σου; Ταῦτα δ' ἀκούσασα ἡ Ἄννα ἐ-

νόησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑποφέρῃ τὴν ὑπαρξίν της χάριν τοῦ τέκνου της, ἂν καὶ μακρὰ καὶ ἐπικίνδυνος ἀσθένεια τὴν ἐπεβάρυνεν.

Ὁ Ἄλφρέδος μετὰ τινὰς ἡμέρας τῆς ἀπουσίας του ἔφθασεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν του, καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἄννης, καὶ πλησιάσας αὐτὴν, ἠρώτα μετ' ἀνησυχίας τὴν αἰτίαν τοῦ πάθους της.

— Ὁχ! ἀπεκρίθη ἡ Ἄννα, μόνον ἀδιαθεσίαν ἔχω, καὶ ἔχω ἀνάγκην ὀλίγης ἡσυχίας.

Αὕτη παρεκάλεσε τὸν Ἄλφρέδον ν' ἀπομακρυνθῇ, διότι ἄμα εἶδεν αὐτὸν λυγμὸς ἰσχυρὸς τὴν κατέλαβε καὶ τὴν ἐστενοχώρει. Ὁ Ἄλφρέδος πάραυτα ἀπεμακρύνθη, καὶ ἡ Ἄννα ἐγεύθη ὀλίγον τῆς ἠδύτητος τοῦ νὰ διασκεδάσῃ τὰ καταθλίβοντα αὐτὴν δάκρυα.

Ἡ κόμησσα εἶχεν ἀποφασίσει νὰ τηρήσῃ μυστικὸν ὅτι εἶχεν ἀνακαλύψει· ὅθεν ὅταν ὁ σύζυγός της ἐπανῆλθε πλησίον της, καὶ τὴν ἠρώτα περὶ τῆς υἰγείας της μὲ φιλικωτάτας ἐρωτήσεις, ἡ Ἄννα δὲν τὸν ἐμέμθη παντάπασι· οὐδὲν παράπονον ἐξέφραζε κατὰ τοῦ τολμήσαντος τσαῦτα κατ' αὐτῆς ἀλλ' ὀδηγηθεῖσα ὑπ' ὀλεθρίας εἰμαρμένης ἐξηκολούθει νὰ διάγῃ μετ' αὐτοῦ ὡς ἄλλοτε. Αἱ χάριτες καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Ἄννης, νέας καὶ ὠραίας ἔτι οὔσης, καθίστανον αὐτὴν ἀνωτέραν τῆς Ἀμελίας.

Ἦδη μ' ὄλην τὴν δυσπιστίαν, ἧς ἐλογίζετο ἔνοχος ὁ Ἄλφρέδος ἠγάπα παραπολὺ τὴν Ἄνναν, τὴν ἐσέβετο ὡς μητέραν τοῦ τέκνου της, καὶ ὡς σύζυγον, ἦν τῷ εἶχον δόσει οἱ γονεῖς του· καὶ ἀφ' ἧς ἡμέρας ἠνώθησαν οὐδέποτε ἡ ἐλαχίστη ἔρις διηγήθη μεταξὺ τῶν δύο συζύγων.

Ἐντοσοῦτω ὁ Σκιαντ-Ἀλθίνος εἶχεν ἀνησυχίσει πολὺ εἰς τὸν χορὸν, διότι ἔλειπεν ἡ Ἄννα. Αὕτη ἐγκατέλειψεν αὐτὸν μὴ εἰπούσα τίποτε εἰς τε τὸν ἀκολουθοῦντα αὐτὴν, καὶ εἰς τοὺς ὑπηρέτας αὐτῆς· εἰς μάτην οὗτος εἶχε δοκιμάσει νὰ ἐνωθῇ πάλιν μετ' αὐτῆς, διότι μέγιστος ἀριθμὸς προσώπων τοὺς διεχώ-

ριζε. Πολλὰς προσπαθείας ἀμέσους καὶ ἐμμέσους καταβαλὼν καὶ μὴ ἐπιτυχὼν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐπέρασε τὴν νύκτα ἐν μεγίστῃ ἀνησυχίᾳ, καὶ ἀφοῦ ἐξημέρωσε, διέβη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Σορκύου, ἀλλὰ καὶ τότε δὲν εὔρε τὴν Ἄνναν. Ὄθεν ἀναχωρήσας καὶ πολλὰ κοπιήσας ἔμαθε τέλος τὰ καθέκαστα, καὶ μὴ γνωρίζων ποῦ ν' ἀποδώσῃ τὸν παράδοξον ἀφανισμόν τῆς, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἔνθα εἶχε δοθεὶ χρορὸς. Εἶπον λοιπὸν αὐτῷ ὅτι κυρία τῆς ὁμοία μὲ ἐκείνην, ἣν ἐζητεῖ, ἐξῆλθε μόνη πρό τινων στιγμῶν, καὶ ὅτι καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας εἶχε διανυκτερεύσει ἐκεῖ.

Ὁ Σαιντ-Ἀλβίνος ἐπιστρέψας ἔμαθε τὴν ἐπάνοδον τῆς κομῆσσης, ἥτις ἀπαυδήσασα ἐπορεύετο ἵνα κατακλιθῆ, καὶ πεπεισμένος ὅτι ἡ Ἄννα ἤθελε τῷ ὁμολογήσει τὴν αἰτίαν, ἥτις τὴν ἠνάγκασε νὰ πράξῃ τόσον παραδόξως, περιέμενε ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸ ἐρώτημά του. Ἀλλὰ δυστυχῶς οὔτε παραδεκτὸς ἐγένετο παρ' αὐτῆς, καὶ τοὶ πολλάκις παρουσιασθεὶς, καθότι ἡ ἀσθενεία τῆς παρεῖχε πρόφασιν, ὥστε ν' ἀπαλάττηται τῶν ὀχληρῶν ἐπισκέψεων. Καὶ μολογτοῦτο ὁ Σαιντ-Ἀλβίνος εἶχε τὴν μεγίστην ἀνυπομονησίαν τοῦ νὰ εἶναι παραδεκτὸς παρὰ τῆ κομῆσσης, καὶ ν' ἀκούῃ ὅ,τι ἠδύνατο νὰ τῷ λέγῃ πρὸς ἐξήγησιν συμβάντος, ὅπερ τῷ συνέβη ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τῆς.

Μετὰ τινα χρόνον ἡ Ἄννα ἀναλαβοῦσα ἐδέχετο συναναστροφὰς, τότε ὁ ἀξιωματικὸς δὲν ἤργησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ φθάσας μετὰ τινας στιγμὰς παρετήρει τὴν Ἄνναν μετὰ μεγάλης προσοχῆς. Αὕτη ἦτον ὠχρὰ καὶ ἐξησθημένη ἕνεκα τῆς ἀσθενείας, ἀλλὰ προσεπάθει νὰ ὑποδέχεται μὲ τὸ πρότερον εὐχάριστον μειδίαμα τὰ πρόσωπα, ἅτινα τὴν ἐπλησίαζον. Ἦτον προφανὲς ὅτι τρομερόν τι συνέβη εἰς αὐτήν. Ὁ Σαιντ-Ἀλβίνος δηλ. ἐπορεύθη πλησίον τῆς Ἄννης.

— Κυρία, τῆ λέγει, ὅτε ἔσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ σᾶς συνοδέω, ἡ αἰφνίδιος ἀναχώρησίς σας μοὶ ἄφησε μεγάλην ἀνησυχίαν.—Κύριε, ἀπήντησεν αὐτῷ ἡ κόμησσα ὑψώνουσα τὴν φωνὴν ὥστε ν' ἀκούωσι πάντες, ὑπάρχουσι καὶ τινα ἀπόρρητα μὴ ἀ-

φορῶντα εἰς ἡμᾶς μόνους, καὶ περὶ ὧν ἐπομένως μᾶς ἀπαγορεύεται νὰ εἴπωμέν τι, καὶ ἐκ τούτων εἶναι καὶ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος· ὥστε ἄς ἀρκῆ εἰς ὑμᾶς νὰ γνωρίζητε ὅτι ὁ κίνδυνος, ἔν διέτρεξα ἦτον φανταστικός, καὶ ὅτι ἡ ἀσθένειά μου εἶναι συμβάν, μὴ ἔχον ἀνάγκην ἐξηγήσεως. Καὶ μετὰ ταύτας τὰς ὀλίγας λέξεις ἔστρεψε τὸν λόγον εἰς ἄλλας ὑποθέσεις· ὁ δὲ Σαιντ-Ἀλβίνος παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν του δὲν ἐτόλμησε πλέον νὰ παρατείνῃ ἐπὶ μᾶλλον τὴν περιέργειάν του, καθότι ἐγνώριζε τὸν τοῖς πᾶσι γνωστὸν χαρακτῆρα τῆς Ἄνης.

XXIX

Ὁ Κ. Σορκύας προσποιηθεὶς εἰς τοὺς εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν του μικρὸν ταξείδιον ἐξῆλθε τῶν Παρισίων μετὰ τῆς Ἀμελίας, μὴ δυναμένης ν' ἀντείπῃ, καὶ ἂν οὐ διέτριψαν ἡμέρας τινὰς εἰς τὴν παραφορὰν τοῦ μακροχρονίου πάθους των, οὗτος ἐγκατέλειπε τέλος αὐτήν. Αἱ στιγμαὶ αὗται ὑπῆρξαν θελκτικώταται μὲν διὰ τὸν Ἀλφρέδον, οὐχὶ ὅμως καὶ διὰ τὴν Ἀμελίαν, ἥτις, θεωροῦσα τὴν καρδίαν του ὡς τὴν ἰδικήν της, ἐπίστευε τοὺς λόγους τοῦ ἔρκστου της, καὶ ἐθυσίαζεν ἀντ' αὐτοῦ τὴν ὑπαρξίν της, θυσιάζουσα τὴν ὑπόληψίν της. Πῶς ἠδύνατο νὰ πιστεῦῃ αὕτη ὅτι ὁ ἔρκος ὁ τόσον σφοδρὸς δι' αὐτήν δὲν ἦτον ὁ αὐτὸς καὶ διὰ τὸν Ἀλφρέδον; Οἱ περὶ σταθερότητος ὅρκοι, οὓς ἐπαδάφιλευν αὐτῇ ὁ κόμης τῇ ἐφαίνοντο ἀνωφελεῖς· δὲν ἐφάνταζετο ποσῶς ὅτι πάθος τόσον σφοδρὸν ὠφειλέ ποτε νὰ παύσῃ.

Ἐν τούτοις ὅταν ὁ Κ. Σορκύας τὴν ἐγκατέλειψε, καὶ αὕτη ἀφέθη μὲ μόνην τὴν ἐνθύμησιν ἐκείνου, ὅπερ ἀρτίως τῇ εἶχε συμβῆ, ἔφριξε συλλογιζομένη τὴν θυσίαν τὴν ὁποίαν εἶχε κάμει, καὶ ἔκτοτε περιεκλείσθη εἰς τὸ ἀπόκρυφον δωμάτιόν της ἔνθα ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ. Ἀλλὰ τέλος βαρυνθεῖσα τὴν μοναξίαν, ἐξῆλθεν εἰς τὴν συναναστροφὴν, ἔνθα πάλιν ἔμενε δυσηρεστημένη, καθότι τὸ πᾶν ἦτον δι' αὐτήν ἀνησυχία καὶ βάσανον, ἐν ᾧ ἄλλοτε διεσκέδαζεν εὐτυχῶς μεθ' ὄλων ἐκείνων τῶν μηδαμινῶν πραγ-

μάτων, δι' ὧν ὁ βίος ἀστάτου γυναικὸς παρέρχεται ἡδέως. Ἦδη αἱ μάταιαι συνομιλίας, ἃς ἤκουεν, οὐδόλως ἔθελγον αὐτήν, καὶ ὅτι ἕως τότε εἶχεν ἐλκύσει τὴν προσοχὴν της, ἥδη περιφρονεῖτο ὑπ' αὐτῆς. Ἡ Ἀμελία παρουσιάζετο εἰς τὸν κόσμον μόνον διὰ νὰ ἴδῃ τὸν Ἀλφρέδον, καὶ ὅταν μὲν ἀπήντα αὐτὸν τὸ πᾶν ἐλησμόνει, ὅταν ὅμως οὗτος τὴν ἀπέφευγε πλησιάζων ἐτέρας γυναῖκας, αὐτὴ τὸν ἠκολούθει, χωρὶς νὰ δεικνύῃ μελαγχολικὸν πρόσωπον. Ὅτε ἡ Ἀμελία ἐφαίνετο εἰς τὸν κόσμον, ἐνόμιζεν ὅτι πάντες παρετήρουν αὐτήν, καὶ ὅτι ἕκαστος ἀνεγίνωσκεν ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτῆς τὸ αἶσχος, ὅπερ ὄφειλε ν' ἀπεικονίζεται ἐκεῖ. Ἐάν τις ἠγνόει τὸν ἔρωτα, ὅστις τὴν ἐξουσίαζεν, τὸν ἐνόει ἀπὸ τὸν θόρυβον, ὃν αὐτὴ ἔκαμνεν, ὅτε ἤκουε τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλφρέδου, ἢ ὅταν οὗτος εἰσῆρχετο εἰς αἵθουσαν, ἐν ἣ αὐτὴ εὕρισκετο. Ἐνίοτε ἡ Ἀμελία ἔβλεπε τὸν Ἀλφρέδον παρατηροῦντα προσεκτικῶς τὴν Ἄνναν τὴν εἰς συναναστροφὴν καὶ ἐφθόνει, χωρὶς ὅμως καὶ ν' ἀποδεικνύῃ τι, ἂν καὶ εἶχεν ἀρκούντως διδαχθῆ ἐκ τῆς διαγωγῆς του.

Μίαν ἡμέραν ὅτε ἡ Ἀμελία ἦτον εἰς τὴν αἵθουσαν μιᾶς τῶν γνωρίμων της, ἡ κυρία Σορκίου ἀναλαβοῦσα καὶ ὁ κόμης ἐπορεύθησαν πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς οἰκίας. Σοπὸς δὲ τῆς Ἄννης ἦτον τὸ ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ἀντεραστὴν της. Ὅταν αὐτὴ εἰσῆλθεν, ἕκαστος ἐσπευδε καὶ τὴν ἠρώτα τὰ περὶ τῆς ὑγείας της. Ἀλλὰ μετὰ τὰς δεξιώσεις ταύτας ἡ Ἄννα παρετήρει τὴν αἵθουσαν, καὶ ἰδοῦσα τὴν Κ. Τουρβιλλίου, προσήλωσεν ἐπ' αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμούς της περιέργως. Τοῦτο τὸ ὀλέθριον βλέμμα δὲν ἀφῆσε πλέον τὴν νέαν, ἐκαιροφυλάκει καὶ τὰ ἐλάχιστα κινήματά της, καὶ ἐφαίνετο εἰσχωροῦν εἰς τὴν ψυχὴν της, ἵνα ἀνακαλύψῃ τὰς μυστικωτάτας ἐννοίας της. Τῷ ὄντι ἡ Ἄννα θέλουσα νὰ γνωρίσῃ τίς συνώδευε τὸν Ἀλφρέδον εἰς τὸν χορὸν τῶν προσωπιδοφόρων, παρετήρει τὸν τρόπον, μεθ' οὗ αὐτὸς ἀπετείνετο πρὸς τὰς νέας, ἀλλὰ μὴ δυνηθεῖσα νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τούτου τι, παρετήρησε τὸν τρόπον μεθ' οὗ αὐτὴ ἀπετείνοντο πρὸς αὐτὸν, καὶ οὕτως ἐγνώρισε τὸν ἔνοχον.

Ἡ Ἀμελία τρέμουσα δὲν ἠδύνατο νὰ τηρήσῃ πλησίον ἐραστοῦ ἀταραξίαν καὶ ἐτοιμότητα πνεύματος, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀναγκαῖα, ἵνα ἀνατρέψῃ τὴν δραστήριον ἔρουναν τῆς κομῆσης· ἐνοχλουμένη δ' ὑπὸ τοῦ βλέμματος, ὅπερ δὲν τὴν ἄφινε, καὶ ταρραττομένη ἔνεκα τοῦ πάθους τῆς, ἐρυθρία καὶ ὠχρία, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπαντᾷ ἀσυστόλως ὁσάκις ὁ Ἀλφρέδος τῇ ὠμίλει ἐνώπιον ἄλλων. Ἡ Ἄννα δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐνοήσῃ ὅτι αἱ ὑποψίαι τῆς ἦσαν εὐλογοί, καὶ ὅτι ἡ Ἀμελία ἦτον ἡ ἀντερρασμία αὐτῆς.

— Πῶς γίνεται, λέγει νὰ εἶναι αὕτη ἐνάρετος, οὕτω ἀναξίως τὸ πᾶν διεξάγουσα ;

Ἡ Ἄννα δὲν ἐγνώριζεν ὅτι ἡ Ἀμελία ἠγάπα τὸν Ἀλφρέδον μεθ' ὅλης τῆς ἀφοσιώσεως, ἣν καρδία γυναικὸς δύναται νὰ ἔχῃ ὅταν παραδοθῇ ἀπερισκέπτως. Ἐνόμιζε δηλ. τὴν Κ. Τουρβιλίου κοῦφον καὶ φυλάρεσκον. Ἡ δὲ Ἀμελία, ἥς τὸ μῖσος εἶχε φθάσει εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν κατ' ἐκείνην τὴν ὀλεθρίαν ἐσπέραν καθ' ἣν ἡ Ἄννα παρετήρησεν αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτι, ἀπεφάσισε πρὸς ἀποφυγὴν τούτων τῶν ὀχληρῶν συναντήσεων νὰ μὴν ἐγκαταλείψῃ πλέον τὸ ξενοδοχεῖόν τῆς. Οὕτω αὕτη ἡ γυνὴ συνειθίσασα ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας εἰς τὰς ἡδονὰς τῆς συναναστροφῆς περιωρίσθη εἰς τὸν οἶκόν τῆς, προσμένουσα ὡς εὐτύχημα τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ὁ Ἀλφρέδος ἐφθάνεν ὅτε μὲν πεζός, ὅτε δὲ ἐφ' ἀμάξης, ἥς τὸ βᾶδισμα εἶχε σπουδάσει ἡ Ἀμελία καὶ ἐνόει τὸν Ἀλφρέδον ἐρχόμενον. Ἡ Κ. Τουρβιλίου ἐγνώριζεν ἐν τούτοις ὅτι πράττουσα τοῦτο ἔχανε τὴν ὑπόληψίν τῆς, ἀλλ' ἀδιαφόρει διὰ τὸν κόσμον· κόσμος εἰς αὐτὴν ἦτον ὁ Ἀλφρέδος, καὶ τὸ πᾶν ἐμπεριείχετο εἰς τὸν ἔρωτά του· ἐγνώριζε καλῶς ὅτι δὲν ἤθελεν ἐπιζῆσει, ἐάν ποτε συνέβαινε νὰ στερηθῇ αὐτοῦ.

Τοιοῦτον εἶναι τὸ πάθος ἡμῶν νομιζόμεν δηλ. ὅτι ταῦτα θέλουσι διαρκέσει διὰ παντός, καὶ ὅτι ἅπαντα ἡ ὑπαρξὶς ἡμῶν ὀφείλει νὰ ἐξαρτᾶται ἐξ αὐτῶν· ἀλλ' ὅταν φθάσῃ ἡ ὥρα νὰ ἐξέλθωμεν τῆς μαγείας λυπούμεθα πικρῶς διὰ τὰς ἀφρε-

συνας μας. Τότε αὶ μεταμέλειαι εἰσὶν ἀνωφελεῖς, καὶ αὶ μέγισται τύψεις τοῦ συνειδότος δὲν ἀναπληροῦσι ποτὲ τὰ ἐλάχιστα σφάλματα τῶν ἀνθρώπων.

XXX

Ἀφ' οὗτου ἡ κόμησσα ἐβεβαιώθη περὶ τῆς ἀπιτιτίας τοῦ συζύγου της, ἡ υἷεῖα της ἐξησθένησε, καὶ ὁ ὕπνος της ἤβησε. Τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου ἐβλεπε πρὸς τὸν κῆπον τοῦ ξενοδοχείου εἰς ἐλεύθερον ὀρίζοντα. Ἡ Ἄννα ἤνοιγε συνεχῶς τὸ παράθυρόν της, καὶ ἀκουμβημένη ἐπὶ τῶν καγγέλων τοῦ παραθύρου, ἐπέρνα τὰς μακρὰς ὥρας τῆς νυκτὸς εἰς θλιβερωτάτους παραλογισμούς.

Τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Σορκύου ἦτον σκοτεινὸν καὶ ἥσυχον, ἀλλ' αἶφνης ἡ μεγάλη θύρα ἠνοιγέτο μετὰ κρότου, ὄχημά τι ἐφέρετο ἐντὸς, καὶ ὁ κόμης εἰσῆρχετο, διότι ἡ νύξ εἶχεν ἤδη προχωρήσει. Διέβηκε δὲ διὰ τοῦ δωματίου τῆς Ἄννης εἰς τὸ ἰδικόν του.

— Ὁ Κ. Σορκύας ἐγκατέλειπε τὴν Κ. Τουρβιλλίου, λέγει καθ' ἑαυτὴν ἡ κόμησσα.

Τὴν πρωτῶν ὁ Κ. Σορκύας ἐπορεύετο πλησίον τῆς κομῆσσης, καὶ ἠρώτα αὐτὴν πῶς διῆλθε τὴν νύκτα.

— Καλὰ ἔλεγεν αὐτὴ.

Ἀφ' οὗ δὲ ἀντήλλαζον λόγους τινὰς ἀσημάντους ὁ κόμης ἐξήρχετο, καὶ ἐπορεύετο πρὸς τὴν κυρίαν Τουρβιλλίου.

Οὕτω ἡ δυστυχὴς Ἄννα διῆγε μετ' ἀνησυχίας καὶ μόχθου, καὶ ὁσάκις κατεκυριεύετο ὑπὸ τῆς λύπης, ἐπορεύετο νὰ μάθῃ τι παρὰ τῆς θυγατρὸς της, τῆς ὁποίας αἱ χαροποὶαὶ φωναὶ καὶ φιλοστοργίαι εὐχαρίστουν τὴν μητέρα της.

— Πρέπει νὰ ζήσω θύγατερ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ κόμησσα· τὸ δυστυχὲς τέκνον μου δὲν ἔχει ἄλλο στήριγμα ἢ ἐμέ. Τί θὰ γείνη αὕτη ἐάν ἐγὼ δὲν ὑπάρχω πλέον; Καὶ οὕτω ἡ δυστυχὴς ἐνεθαρρύνετο μόνη.

Ἐν νυκτὶ τινὶ σκοτεινῇ, ἡ Ἄννα ἦτο κρυμμένη εἰς τὸ σκοτεινὸν δωμάτιόν της ἐντὸς τῶν μακρῶν πτυχοειδῶν παραπε-

τασμάτων (περτέδων) τοῦ παραθύρου καὶ δὲν ἐφαίνετο. Βε-
βουθισμένη δὲ εἰς τοὺς συνήθεις συλλογισμούς της τὸ μὲν διεσκε-
δάσθη ὑπὸ θορύβου ὃν ἤκουσεν ἄνωθέν της, καὶ ὡς ὁμοίᾳζε πρὸς
βάδισμα περιπατοῦντος τινὸς ἐπὶ τῆς ἄμμου τῶν ὁδῶν. Εἶτα
δὲ σκιά τις τῇ ἐφανερώθη, καὶ παρευθὺς ἐξέλιπεν· ἀλλὰ τὸ σκό-
τος ἦτον μέγιστον, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξακριβώσῃ τὰς ὑπο-
ψίας της. Κατ' ἀρχὰς ἡ Ἄννα ἠθέλησε νὰ προσκαλέσῃ τοὺς ὑ-
πηρέτας, ἀλλ' ἐσκέφθη ὅτι ἐκεῖνος ἤθελε φύγει ἕνεκα τοῦ θορύβου,
ὡς ἐμελλε νὰ γείνη. Ὁ ἄγνωστος μείνας ἀκίνητος ἀπεμακρύνθη,
εἶτα δ' ἐπανῆλθε καὶ ἐστάθη· ἀλλὰ θόρυβος ἠκούσθη, ὁ κόμη-
ς εἰσήρχετο, διὸ πάλιν ἀπεμακρύνθη, καὶ ἀφ' οὗ κατέστη σιωπὴ
ἐπανῆλθε, μένων ἐντελῶς ἀκίνητος. Ἀλλ' ἀφ' οὗ πλέον παρελ-
θούσης τῆς νυκτὸς τὰ ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ Ἀλφρέδου φῶτα ἐ-
σβέσθησαν, ὁ ἄγνωστος ἀπεμακρύνθη. Ἡ κόμησσα ἦτον τρόπον
τινὰ ὑποχρεωμένη ν' ἀκούῃ τὰ κινήματα τοῦ προσώπου τούτου,
ὅπερ οὐδόλως ἐδοκίμασε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον· εἶχεν
ὅμως βεβιαστικότητα, ὅτι ὁσάκις ὁ ἄγνωστος ἐγκατέλειπε τὴν θέ-
σιν του ἐπορεύετο εἰς τὸν κῆπον, ἵνα εἶναι μακράν.

Ἡ Ἄννα περιέμενε τὴν ἡμέραν ν' ἀνακαλύψῃ τι, ἀλλὰ δὲν
ἐβράδυνε νὰ ἐξημερώσῃ, καὶ ὅμως ἡ ἐλπίς της δὲν ἐπληρώθη,
καθότι οὐδεὶς πλέον ὑπῆρχεν εἰς τὸν κῆπον, ἀλλ' ἄκρα σιωπὴ
ἐπεκράτει· ἀλλ' ὅταν ἐπῆλθεν ἡ νύξ, ἠκούσθη πάλιν ὁ θόρυβος,
καὶ τοῦτο ἐξηκολούθει ἐπὶ πολλὰς νύκτας. Ἡ Ἄννα ἠθέλησε νὰ
ἐρωτήσῃ τοὺς ὑπηρέτας τοῦ ξενοδοχείου περὶ τούτου, ἀλλὰ
καὶ αὐτοὶ ἠγνόνουν ὅθεν ἀνησύχει πολὺ, βλέπουσα τὸν ἄγνω-
στον μὴ ἔχοντα σκοπὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ξενοδοχεῖον. Ἀπε-
φάσισε λοιπὸν ν' ἀκούῃ, καὶ, ἐὰν τὸ τοιοῦτον ἐξηκολούθει, νὰ
εἰδοποιήσῃ περὶ τούτου καὶ τὸν κόμητα, ὅπερ ἐδοκίμασε νὰ
κάμῃ, διὸ ἀκούσασα τὸν θόρυβον ἤναψεν πολυάριθμα κηρία ἐπὶ
τῶν παραθύρων της, καὶ ἀφαιρέσασα τὰ παραπετάσματα, μό-
λις εἶδε ἐνδύματά τινος, ὡς ἐγένετο ἄφαντος εἰς τὴν σκιάν.
Ἀλλ' ἦτον συνετὸν νὰ δηλώσῃ τοῦτο εἰς τὸν σύζυγόν της; ἀ-
ναμφιβόλως τοῦτο ἤθελε συνεπιφέρει ῥῆξιν, καὶ ὁ Ἀλφρέδος

ἤθελεν ὑποστῆ κινδύνους. Ἡ Ἄννα ἐκλήσεται· θά τὸν γνωρίσω, λέγει· ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὁ θόρυβος δὲν ἤκούετο, καὶ ἡ περιέργεια τῆς κομήσεως ἠλαττοῦτο.

Ἦδη ἐπερχομένου τοῦ χειμῶνος, αἱ συναναστροφαὶ ὀλιγώστευον, καὶ ἡ Ἄννα μείνασα ἐσπέραν τινα μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἤκουσε τὸν πρωτῆτερινὸν θόρυβον, καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὸν ἐξώστην· ὑπηρετίς δέ τις ἔχων ἀνά χειρὸς λαμπάδα, ἰδὼν τὴν θύραν ἀνοικτὴν τρέχει ἵνα κλείσῃ αὐτήν, ἀλλὰ τὸ φῶς ἐφώτισε τὸ σιωπηλὸν βάδισμα τοῦ ἀγνώστου, καὶ ἡ Ἄννα τὸν ἐγνώρισεν. Οὗτος ἦτον ὁ Σαιντ-Ἀλβίνος.

Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην τοῦ Σαιν-Ἀλβίνου ἡ ἐμφάνισιν ἡ Ἄννα ἐσκίρτησεν ἀπὸ χαρὰν, καθότι ἠγάπα αὐτὸν τρυφερῶς, ὡς καὶ οὗτος ἠσθάνετο δι' αὐτὴν σφοδρότατον ἔρωτα, διὸ καὶ ἐκαιροφυλάκτει πρὸ μικροῦ τὰς συναντεύσεις τῶν δύο συζύγων, μέχρις οὗ γνωσθεὶς ὑπὸ τῆς Ἄννης, ἦτις κατεφρόνησε πάντα κίνδυνον πρὸς ἀναγνώρισίν του, ἐπλησίασεν αὐτήν.

XXXI

Ὁ λαμπρὸς καιρὸς ἤρχισε ν' ἀναγεννᾶται, ὁ δὲ κόμης ἐπέθυμει νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν· διὸ ἐπρότεινε τοῦτο καὶ εἰς τὴν Ἀμελίαν, ἣτις ἀσμένως τὸ ἐδέχθη, καὶ ἀμφότεροι ἀνεχώρησαν εὐχαριστημένοι νὰ ζῶσιν εἰς τὴν ἐξοχὴν μακρὰν τοῦ κόσμου, μετὰ μόνου τοῦ ἔρωτός των. Ὅτε δ' ἔφθασαν ἐκεῖ, ἐμβαίνοντες εἰς ἐλαφροκίνητον ὄχημα ὑπὸ τοῦ ἰδίου Ἀλφρέδου διευθυνόμενον ἐπορεύοντο μακρὰν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἔνθα ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν δασῶν καθήμενοι, ὅπου τὸ γεῦμα ἦτον προητοιμασμένον, οἱ δύο ἔρωμένοι ἐπέρνουσαν τὰς μακρὰς ὥρας εἰς τερπνὰς συνομιλίαις, ὑπηρετοῦντες ἀλλήλους· καὶ ὅτε ἐπῆρχετο ἡ νύξ ἐπέστρεφον εἰς τὴν ἑπαυλίαν. Ὀλίγον ὅμως μακρὰν ὑπῆρχε παρεκκλήσιόν τι, εἰς ὃ κατ' ἔτος ἐτελεῖτο ἑορτὴ, καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἐποχὴ ἦτον αὕτη, ὁ δὲ Ἀλφρέδος θέλων νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν Ἀμελίαν ὠδήγησεν αὐτὴν ἐκεῖ.

Τὸ παρεκκλήσιον τοῦτο ἦτον ὀικοδομημένον ἐπὶ τῆς ἄκρας

πεδιάδος, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας εὕρισκετο ὁ λαὸς συνθηροισ-
 μένος. Τὸ κωδωνοστάσιόν του, διηρημένον εἰς εὐαρέστους πε-
 ριοχάς, καὶ ἀκουσθημένον ἐπὶ τινος βράχου κεκαλυμμένου ὑπὸ
 κληματιδῶν καὶ χαμοδένδρων, ἀνυψοῦτο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ οἰ-
 κοδομήματος, τοῦ ὁποίου οἱ νεωστὶ λευκαθέντες τοῖχοι ἰχνο-
 γραφοῦντο ἐπὶ τῆς φαιᾶς γῆς καὶ ἐπὶ τῆς χλόης τῆς περικυ-
 κλούσης αὐτό.

Ἐνταῦθα τὸ βαρὺ καὶ δυσκίνητον τύμπανον, ὁ καθαρὸφωνος
 καὶ διαπεραστικὸς πλαγίαυλος (φλάουτον) ἀντήχουν εἰς τὰ
 δάση καὶ προσεκάλουν τοὺς νέους εἰς τὸν χορὸν. Συγχρόνως
 δ' ὁ κώδων τοῦ ναοῦ, κτυπώμενος ὑπὸ τῆς στιβαρᾶς χειρὸς
 τοῦ σκευοφύλακος, ἀνέδιδε βροντώδη ἤχον καὶ προσεκάλει
 τοὺς εὐσεβεῖς εἰς προσευχὴν.

Ἡ Κ. Τουρβιλλίου καὶ ὁ Κ. Σορκιάς εἰσήλθον εἰς τὴν ἐκ-
 κλησίαν, καὶ ἐθεώρουν μετὰ σεβασμοῦ τοὺς ἐκεῖ παρόντας.
 Ἐκεῖ γέρον ὀλόλευκος ἕνεκα τῶν ἐτῶν, κεκυφὼς ἕνεκα τῆς ἡλι-
 κίας, καὶ ἐπὶ ῥάβδου στηριζόμενος ἤρχετο εἰς τὸν οὐρανὸν μὲ
 ἰκετικὴν φωνὴν καὶ ἐσταυρωμένας χεῖρας ὑπὲρ τῆς πολυα-
 ρίθμου οἰκογενείας του. Ἀπώτερον δὲ νέεα καὶ εὐσεβῆ κο-
 ράσια ἰκέτευον τὴν θεότητα ἵνα ἐνισχύσῃ τὴν ἀδυναμίαν αὐτῶν
 καὶ κατευδῶσῃ τὰ ἔργα των. Ἄλλ', ἡ Ἀμελία ἀντὶ νὰ εὐ-
 χαριστηθῇ ἐκ τῆς θέας ταύτης, δυσηρεστήθη, καθότι λυπηραὶ
 καὶ μελαγχολικαὶ ιδέαι κατέλαβον τὴν φαντασίαν της, ὅπερ
 ἐννοήσας ὁ Ἀλφρέδος ἔσπευσε νὰ ἐξέλθωσιν αὐτοῦ, καὶ ὠδήγη-
 σεν αὐτὴν πλησίον τῶν χορῶν, ἔνθα εὐμορφοὶ καὶ εὐγενεῖς νέοι
 καὶ ὠραῖαι καὶ σεμναὶ παρθένοι ἐχόρευον.

Ἐντεῦθεν ἔβλεπέ τις ἀθροίσματα ἀνθρώπων παραδιδομένων
 εἰς παντοίας διασκεδάσεις. Ἐνταῦθα ἄλλοι μὲν ἔπαιζον τὴν
 σφαῖραν, καὶ πολλάκις ἤριζον πρὸς ἀλλήλους, ἄλλοι δὲ καθή-
 μενοι πέριξ τραπεζῶν εὐθύμουν, καὶ ἔκαμνον σπονδὰς εἰς τὸν
 Βάκχον. Ὅτε δὲ ὁ γλυκὺς οἶνος τοὺς ἐνεψύχωνε, τότε τὰ ἄσμα-
 τα τῶν εὐωχούντων, αἱ φωναὶ τῶν ὀργάνων, καὶ ὁ θόρυβος
 τῶν χορευτῶν, μηγνυόμενα, ἀνέβαινον ἐν τριπλῇ ἀρμονίᾳ πρὸς

τοὺς οὐρανοὺς. Ἄλλὰ ταῦτα ἀπετέλουν ὅλον τι συγκεχυμένον καὶ δυσάρεστον, διότι ἐδῶ μὲν ἤκουέ τις ἄσματα καὶ ἔβλεπε χοροὺς, ἐκεῖ δὲ δεήσεις καὶ μετανοίας. Διὸ καὶ ἡ Ἄμελία δυσχερستهῖσα οὐδύλως προσεῖχεν εἰς αὐτὰ, ὅπερ ἰδὼν ὁ Ἄλφρεδὸς ἠνάγκασεν αὐτὴν ν' ἀφήσῃσι τὸν τόπον ἐκεῖνον, καὶ ἀποσυρθέντες ἐκάθησαν ἐπὶ τινος μεμονωμένου καθίσματος.

— Διατί, λέγει προσηλώνων ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ μετώπου τῆς νέας τὸ βλέμμα του, διατί Ἄμελία μου λυπεῖσαι; Ὡ λελαι-
τρευμένη ἐρωμένη μου, προσέθεσεν ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρα
της, θέλεις μεταμεληθῆ διὰ τὴν εὐτυχίαν, ἣν μοι ἔδωκας;
θέλει γείνει ἀνάγκη νὰ πληρώσω διὰ δακρῶν καὶ τύψεων
τὰς πρὸ ὀλίγου εὐφροσύνας στιγμάς; καὶ ἤθελον ἔχει ἐξη-
γορασμένον τὸ αἶμά μου ἐὰν ἐγίνετο ἀνάγκη νὰ τὰς ἀπο-
λαύσω ἐπὶ ταύτῃ τῇ τιμῇ. Ὁχι! Ὁχι, δὲν εἶσαι δυστυχῆς ἢ
εὐδαιμονία σου εἶναι ἴση πρὸς τὴν ἰδικὴν μου. Ἄλλ' ἀποκρίθητι
Ἄμελία μου ἢ ἀποκρίθητι, ἢ δὲν θέλω πλέον εὐτυχίαν μὴ ὑ-
πάρχουσαν ἐξ ἴσου εἰς ἀμφοτέρους.

Ἡ Ἄμελία ἀναγκασθεῖσα, « Ναι εὐτυχῆς εἶμαι Ἄλφρεδε μου
εἶπεν », καὶ προσεπάθει νὰ ὑποκρύπτῃ τὰ δάκρυά της ἐνώπιον
τοῦ ἔραστοῦ της.

Ὡ Θεέ μου! ἔλεγε παρατηροῦσα μὲ δακρύβρεκτον βλέμμα
τὸν οὐρανὸν, ἐὰν ἡ μήτηρ μου μὲ ἴδῃ κατὰ ταύτην τὴν στιγ-
μὴν, τί τάχα θὰ σκεφθῆ περὶ τῆς θυγατρὸς της;

» Οἱ φίλοι τοῦ Κ. Σορκίου, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, γνωρίζουσιν
ὅτι εἴμεθα μόνον εἰς τὴν ἐξοχὴν μου. Πῶς λοιπὸν ν' ἀναφα-
νώμεν ἐνώπιον αὐτῶν!

Εἶτα ἐνεθυμήθη τὴν ὀλεθρίαν νύκτα, καθ' ἣν ἡ Ἄννα παρε-
τήρει αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτί, καὶ τῇ ἐφαίνετο ὅτι καὶ τότε
εἰσέτι ἡ κόμησσις παρετήρει αὐτὴν.

Ἡ κόμησσις, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, γνωρίζει ὅτι τῆς ἀφαιρῶ
τὴν καρδίαν τοῦ συζύγου της. Τίνα λοιπὸν κακολογίαν ὀφείλει
αὕτη νὰ προσφέρῃ ἐναντίον μου;

Καὶ ἡδυστυχῆς ἐσυλλογιζέτο τὰ βάσανα, ἅπερ ἤθελεν ὑπο-

στη ἐὰν ὁ ἐραστὴς τῆς τὴν ἐγκατέλειπε, ἀλλ' ἀκούουσα τοὺς περὶ πίστεως ὄρκους του ἐνεπιστεύετο εἰς αὐτὸν, ὅς κατώρτυτε τὸν λάκκον τῆς. Ἐβλεπεν ὅμως τὴν Ἄνναν πολὺ ὠραιότεραν ἑαυτῆς· καὶ ὅταν συνέκρινε τὴν χάριν, ἣτις ἦτον διανεμημένη εἰς τὰ ζωηρὰ θέλητρα τῆς κομῆσεως· « ὁ Κ. Σορκύας, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ἐφάνη ἄπιστος εἰς γυναῖκα, δυναμένην ν' ἀρέσκη πολὺ πλειότερον ἐμοῦ, καὶ εἶναι δυνατὸν ν' ἀγαπᾷ ἐπὶ πολὺ γυναῖκα πολὺ κατωτέραν τῆς κομῆσεως »! Καὶ ὁ φόβος οὗτος τῇ ἐπροξένει ἀνησυχίαν, καὶ συνετέλει νὰ ἐξαφανίσῃ τὸν πρὸς τὸν κόμητα ἔρωτά τῆς.

XXXII

Ἦδη μέρος τοῦ θέρους παρῆλθεν, ὁ δὲ κόμης ἐπιθυμήσας τὴν εἰς Παρισίους ἐπάνοδον, ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν Ἀμελίαν νὰ ἐννοήσῃ τοῦτο, εἰς ὃ πάραυτα συγκατετέθη καὶ αὐτῇ, ἂν καὶ ὑπωπτεύετο ὅτι ὁ Ἀλφρέδος ἔμελλε νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ. Ἐβλεπεν ἤδη αὐτῇ ὅτι ἔπρεπε νὰ παραιτήσῃ τὰς ἡδονὰς καὶ διασκεδάσεις, ὅς μέχρι τοῦδε ἀπελάμβανεν, ν' ἀποχαιρετήσῃ τὰς χαροποιὰς συναναστροφὰς, καὶ νὰ περιορισθῇ ἐντὸς τοῦ οἴκου τῆς βυθισμένη εἰς τὰ ζοφώδη ὄνειροπολήματά τῆς· ἀλλὰ τὸ πρὸς τὸν Ἀλφρέδον αἴσθημα τῆς ἀπεκάλυπτεν ὅλα ταῦτα, καὶ αὐτῇ ἐλησμόνει πάντα, ὅσας ἤκουε τοὺς ἐρωτικὸς λόγους, οὓς ὁ κόμης τῇ ἀπέτεινεν.

Οἱ δύο ἐρωμένοι ἐπέστρεφον εἰς Παρισίους διαφόρως σκεπτόμενοι. Ὁ μὲν Ἀλφρέδος ἐμελέτα νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν οἶκόν του πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς κομῆσεως, καὶ νὰ ἐξαλείψῃ τὰς ὑποψίας τῆς, χωρὶς νὰ παραιτηθῇ καὶ τῆς συναναστροφῆς τῆς Ἀμελίας· ἡ δὲ Κ. Τουρβιλλίου συλλογιζομένη τὸν πρότερον βίον, ἐσκέπτετο περὶ ἐκείνου, ὃν τοῦ λοιποῦ ἔμελλε νὰ διάγῃ, καὶ ἐφοβεῖτο μήπως γυνὴ τις ὠραιότερα αὐτῆς τῆς ἀφαιρέσῃ τὰ δῶρα, διὰ τὰ ὅποια εἶχε κάμει μεγίστας θυσίας, καὶ στερηθῇ πλέον τοῦ ἐραστοῦ τῆς. Ὅθεν καὶ τρέμουσα ἔρριπτεν ἱκετικὸν βλέμμα εἰς τὸν Ἀλφρέδον, καὶ ἐφαίνετο ἐπιθυμοῦσα νὰ τὸν πα-

ρακαλέση, ἵνα φεισθῆ αὐτῆς καὶ βοηθήσῃ τὴν ἀδυναμίαν της. Ὁ κόμης ὅμως ἀναγινώσκων ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τῆς Ἀμελίας τὴν λύπην, καὶ μὴ θέλων νὰ τὴν ἀφήσῃ λυπημένην, ἔσφιξε μίαν τῶν χειρῶν τῆς Ἀμελίας ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του.

« Ἐ πῶς ! Ἀμελία μου, λέγει πρὸς αὐτὴν μὲ συγκινητικὴν φωνὴν, ἀνησυχεῖς ; Δὲν γνωρίζεις ὅτι ὁ Ἀλφρέδος ἔσεται εἰς αἰὲ ἔμπιστος ἐραστὴς καὶ λίαν ἀφοσιωμένος φίλος σου ; Θέλεις φοβηθῆ λοιπὸν ὅτι στιγμιαῖος χωρισμὸς ἐλαττώσῃ ἢ πρὸς σὲ τρέφω ἀγάπην ; Ἡ μικρὰ αὕτη ἀπουσία θέλει σὲ καταστήσει ἔτι ἀγαπητὴν εἰς ἐμέ. Φίλη μου, δὲν σὲ ἀφίνω νὰ καταβληθῆς ὑπὸ τῆς λύπης ; δὲν πρέπει οὐδεμίαν λυπηρὰ καὶ σκοτεινὴ μελαγχολία νὰ καταβαρύνῃ τὴν φαντασίαν σου ».

Καὶ οὕτω πῶς ὁ Ἀλφρέδος προσεπάθει νὰ παρηγορήσῃ τὴν Ἀμελίαν· ἀλλὰ βλέπων αὐτὴν ἀπαρηγόρητον ὠργισθῆ ἐπιτέλους, παρατηρῶν ὅτι οἱ λόγοι του ἀπέβαινον εἰς μάττην· καὶ ἅμα ἔφθασεν εἰς τὴν ὑψηλὴν πύλην τοῦ Τουρβιλλεῖου ξενοδοχείου, μὴ ὑποφέρων νὰ βλέπῃ τὰ δάκρυά της, ἠναγκάσθη νὰ ταύτης τὴν παραιτήσῃ· καὶ ὕπερ ἔτρεξεν νὰ πράξῃ, ἀσμένως ἐξεληθὼν τῆς οἰκίας καὶ διευθυνθεὶς πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Σορκίου.

Ἄχ ! ἔλεγε ἡ Ἀμελία, ἔπρεπε νὰ φανῶ πολὺ ψυχρὰ εἰς τὸν Ἀλφρέδον, διότι πρὸ πολλοῦ τὸν ἠνόησα καθότι καὶ ἄλλοτε, συνέβη τὸ τοιοῦτον. Ἀλλὰ τότε μὲν τὰ δάκρυα ἄτινα ἔνεκα τοῦ φόβου ἔχουνον ἦσαν ἀθῶα, ἤδη δὲ δὲ θέλω μείνει καταπεφρονημένη χωρὶς νὰ δύναμαι νὰ ἐκμυστηρευθῶ εἰς τινὰ τὰς λύπας αἰτινες θέλουσι μὲ ἐπιβαρύνει. Καὶ ἡ δυστυχὴς ἔσφιγγε διὰ τῶν χειρῶν τὸ μέτωπόν της, ὕπερ ἤδη ἐρυτιδοῦτο ἔνεκα τῶν παθῶν, (ἂν καὶ ἡ Ἀμελία ἦτον νέα ἀκόμη), γνωρίσασα ἤδη πόσον ἄστατος εἶναι ὁ βίος, καὶ πόσον ἐν μιᾷ στιγμῇ ἐπισωρεύονται εὐτυχία ὅσας δύναται νὰ παράξῃ ὁ χρόνος, καὶ πῶς ἐν ἀκαρεῖ καταστρέφονται.

XXXIII

Ὁ κόμης διευθυνόμενος πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Σορκίου ἐ-

σκέπτετο πῶς ν' ἀπολογηθῆ εἰς τὰς κατηγορίας τῆς κομήσης· ἀλλ' ἄμα, φθάσας μετ' ὀλίγον, προσέφερε τῇ Ἄννῃ τὰς συνήθεις προσρήσεις, ἐξεπλάγη μεγάλως ἰδὼν τὴν κόμησσαν ὑποδεχομένην αὐτὸν ὡς καὶ πρότερον ἄνευ οὐδενὸς ἐλέγχου ἢ ἐρωτήσεως. Ἄρα γε, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ κόμηης, θέλει νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀπιστίαν μου; καὶ πάντοτε ἀνησύχως παρετῆρει τὴν φυσιογνωμίαν τῆς Ἄννης, ἥτις προσεπάθει ματαίως ν' ἀποφύγῃ τὴν μελαγχολίαν, καὶ ἥτις διὰ τοῦ ὑπομειδιάματός της κατέπεισε τὸν Ἀλφρέδον νὰ πιστεύσῃ ὅτι αὕτη δὲν ἐγνώριζε τὴν ἀπιστίαν του.

Κατ' ἀρχάς, ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πόλιν ὁ Ἀλφρέδος, ἐπεσκέφη καὶ τὴν Ἀμελίαν, ἥτις λυπηρὰ καὶ μελαγχολικὴ διῆγε μονῆρι βίον, ἀλλὰ μετέπειτα ἤρχισε νὰ χάνῃ τὸ πρὸς αὐτὴν αἴσθημά του, καὶ οἱ λόγοι τῆς ἐρωμένης του δὲν ἐπροξένουν εἰς αὐτὸν ἐτύπωσιν ὡς πρότερον, διὸ καὶ ὀλίγον προσεῖχεν εἰς αὐτοὺς, τὸ ὁποῖον παρατηρήσασα ἡ Ἀμελία, ἤρχισε καὶ αὕτη ἡμέραν παρ' ἡμέραν νὰ χάνῃ τὸ θάρρος της, καὶ εἶτα ἡ δυστυχὴς ἐνθυμουμένη τὴν προτέραν εὐτυχίαν, συνέκρινε αὐτὴν μετὰ ἀπαίσια ἀποτελέσματα τοῦ μονήρους βίου.

» Ἴδου λοιπὸν, ἔλεγε, ἰδου ἡ εἰμαρμένη, εἰς ἣν ὁ ἔρωσ τοῦ κόμητος μὲ ὠδήγησεν· ἐὰν ὁ ἔρωσ τοῦ κόμητος δὲν ἐκλείπη, ἤθελον παρακαλέσει· τὸν μονῆρι βίον ἵνα μοὶ χάρισῃ στιγμὰς τινὰς εὐφροσύνους· θέλει μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑποφέρω τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ κόμητος. Ὡ θεέ μου! ἔλεγεν ὑφώνουσα τὰ βλέμματά της, δὲν θέλεις καταδικάσει ὃν ἀδύνατον νὰ συναισθάνηται σκληρὰς στενοχωρίας; Τὰ σφάλματά μου δὲν εἶναι ἀρκετὰ μεγάλα ὥστε νὰ κατασταθῶ ἀξία ὁμοίας τιμωρίας. Ἀλλὰ, ὑψίστε, θὰ ὑποφέρω ἀγογγύστως ὅλας τὰς δυστυχίας, δι' ὧν οὗτος μὲ ἐπιβαρύνει, ἐπικαλουμένη τὴν σὴν βοήθειαν καὶ προστασίαν ». Καὶ οὕτως ἡ δυστυχὴς εἶχε θυσιάσει τὴν ζωὴν της εἰς τὸ πάθος ἀγνοῦσα ὅτι οἱ ἄνθρωποι μέχρις ὅτου μὲν ἀποκτήσωσι τι τὸ τιμῶσι, ἄμα δὲ τὸ ἀπολαύσωσι, τότε τοῦτο χάνει τὸ θέληματόν του, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀδια-

φορουῖσιν. Ἦδὺ λοιπὸν καὶ ἀφελὲς πλάσμα οὔσα, δὲν ἐγνώριζε τὰς περιπετείας τοῦ ἔρωτος, ἀλλὰ μόνον εἰξευρε ν' ἀφοσιῶται· δὲν ἐγνώριζεν ὅτι ὁ ἐραστής της ἔχων τὴν ιδέαν ὅτι πάντοτε ἠγαπάτο ἤθελε φανῆ ἄστατος. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἠγνῶει τὰ καταφύγια, ἅπερ ἡ τέχνη τῆς φιλαρεσκείας ἔμαθε νὰ ἐφευρίσκη

Ὁ Ἀλφρέδος ὑποληπτόμενος τὴν Ἀμελίαν ἐπεσκέπτετο αὐτὴν σπανίως, ἀλλ' ἠναγκασμένος νὰ εὐρίσκη λόγους τρυφεροὺς πρὸς παρηγορίαν της ἀπηύδησε πλέον ἀπὸ ταῦτα τὰς ἐπισκέψεις, ὡς ἡ πολιτικὴ του τὸν ἠνάγκαζε νὰ κάμνη, καὶ ἔπαυσε τοῦ νὰ ἐπισκέπτηται αὐτὴν ἐφ' ἱκανὰς ἡμέρας. Ὅτε δ' ἐπανῆλθεν εὔρε τὴν Ἀμελίαν τεθλιμμένην, καὶ προσεπάθησε διὰ προφάσεων τινῶν νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀπουσίαν του, ἀλλ' αὕτη ὀλίγον προσεῖχεν εἰς τὰ διαβεβαιώσεις του.

» Κύριε κόμη, λέγει αὐτῷ μετ' ἀταραξίας καὶ λύπης, δὲν ἀγαπάτε πλέον τὴν δυστυχῆ εκείνην, ἥτις ἔχει θυσιάσει δι' ὑμᾶς ὅτι ἔχει προσφιλέστατον. Δὲν δύναμαι νὰ κατηγορήσω τὴν ἀπιστίαν σας, ὀφείλω ὅμως νὰ λυπῶμαι, διότι δὲν κατέχω ἀρκετὰ θέλγητρα, ὥστε νὰ προσελκύσω τὴν καρδίαν σας. Ἐὰν ὁ οἶκτος μόνος σᾶς ἀναγκάζει ἤδη νὰ ἐπισκέπτησθε γυναικα, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐφαίνεσθε τρέφοντες ζωηρότατον ἔρωτα, τοῦτο φεῦ! εἶναι πολὺ ὀχληρὸν εἰς ἐμὲ, ἥτις ἤμην συνειθισμένη νὰ σᾶς ἐμπνέω ἐρωτικώτατον αἶσθημα ». Οἱ λόγοι οὗτοι ἐπροξένησαν ζωηρὰν συγκίνησιν εἰς τὸν Ἀλφρέδον, ὃς ἀπήντησεν ὡς ἐξῆς.

» Ἀμελία μου, λέγει προσηλώνων τὸ βλέμμα του ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ της προσώπου, πιστεύεις λοιπὸν ὅτι ὁ ἐραστής σου εἶναι σκληρός; νομίζεις ὅτι ἡ τόσον ἔνθερμος καρδιά του δύναται νὰ μὲν ἀναίσθητος εἰς τὰ θέλγητρά σου; Ὁ κόσμος ὅλος θέλει ἀνατραπεῖ πρὶν ἢ ὁ Ἀλφρέδος σοῦ φανῆ ἄπιστος. Διατί φίλη μου λατρευτὴ ἀμφιβάλλεις; Δὲν γνωρίζεις ὅτι θέλω σὲ ἀγαπᾶ ἐνόσω ζῶ, καὶ ἡ τελευταία πνοή, ἥτις θὰ ἐξέλθῃ τῶν χειλέων μου, θέλει ψυθυρίσει τὸ προσφιλὲς μοι ὄνομά σου,

καὶ θέλει σοὶ ἐμπνεύσει τὸ ὅτι σὲ λατρεύω μετὰ βαθυτάτου ἔρωτος;

Καὶ ἡ νέα δίδουσα πίστιν εἰς τοὺς κολακευτικούς τούτους λόγους τοῦ κόμητος, εἴτινες ἦσαν λόγοι ἔρωτος σθενομένου, συνεχινήθη μεγάλως, καὶ κατέβρεχε μετὰ δακρύων χαράς τὰς χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ κόμητος· καὶ ἀφ' οὗ ἀνέλαθεν ἀπὸ τῆς ἐκστάσεως, ἀπήντησε τῷ Ἀλφρέδῳ.

» Εὐχαριστῶ, Ἀλφρέδε μόν' δὲν ἠξέυρεις βεβαίως πόσῃ οἱ λόγοι σου μὲ προξενούσιν εὐτυχίαν· οἱ λόγοι σου μὲ ἀποδίδουσι τὴν ὑπαρξίν μου· γνωρίζεις βεβαίως ὅτι δὲν θὰ ἐπιζήσω πλέον, ἀφ' οὗ στερηθῶ τοῦ ἔρωτός σου ».

XXXIV

Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτο ὁ Ἀλφρέδος ἠγάπα εἰσέτι τὴν Ἀμελίαν, ὡς καὶ πρότερον, βεβαίως ὦν ὅτι καὶ αὕτη ἦτον ὄλως ἀφρωσιωμένη εἰς αὐτόν. Ἀλλ' αὕτη ἡ βεβαιότης δὲν ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ πολὺ, καθότι ὁ κόμης ἤκουσε μομφάς τινας καὶ παράπονα, ἅτινα εἶχε προσφέρει ἡ Ἀμελία. Καὶ ὅμως ἐφαίνετο ἀτάραχος ἐξαπατῶν τὴν νέαν· καὶ τοὶ αἱ ἡδοναὶ τοῦ χειμῶνος ἤρχιζον εἰς τὰς διαφοροὺς αἰθούσας, οὗτος ὅμως ἐπέρνα τὰς ὥρας τῆς νυκτὸς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Τουρβιλλίου μετὰ τῆς Ἀμελίας, ὅτε μὲν οὗτος διακροτρύπως διασκεδάζων αὐτὴν, ὅτε δὲ αὕτη ἀμφοτέρους, παίζουσα τὸ πολὺ χορδὸν ὄργανον (piano), τοῦ ὁποίου ὁ ἦχος τῶν χορδῶν ἐνούμενος μετὰ τῆς γλυκεῖας φωνῆς τῆς Ἀμελίας, ἀπετέλει ἐλκυστικὴν ἁρμονίαν.

Ὅτε δ' ὁ κόμης ἐπέστρεψε πρὸς τὴν Ἄνναν, εὗρε ταύτην ὠχρὰν καὶ περίλυπον, καὶ ἐνόησε ὅτιν τῇ ὀμίλει ἀνεσκήρτα ἀκουσίως ἀπὸ χαρᾶν, καὶ πρόσκαιρον ἐρυθρίαμα ἐχρωμάτιζε τὰς παρειάς της.

» Τί δύναται λοιπὸν νὰ ἔχῃ ἡ κόμησσα, ἔλεγεν ὁ Ἀλφρέδος μετὰ μεγίστης ἀνησυχίας. . . . Εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν ἐνοχλῇ δυστυχία τις, χωρὶς ἐγὼ νὰ τὴν γνωρίζω. Ἡ Ἄννα σὺδὲ-

μίαν ὑποψίαν εἶχεν ὅτι ἀγαπῶ ἄλλην, καὶ ὅμως εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ χαρκατῆρ τοῦ προσώπου τῆς εἶναι μεταβεβλημένος, καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ἄνευ λόγου.

Καὶ ἤδη ἔπαυσε πλέον νὰ ἐρωτᾷ αὐτὴν περὶ τῆς ὑγείας τῆς. Ἄλλ' ἡμέραν τινά, ὅτε ἡ Ἄννα ἦτον μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ὁ Ἄλφρέδος εἰσῆλθεν εἰς αὐτὸ, καὶ σφίγγων τὴν χεῖρα τῆς Ἄννης ἔλεγε.

» Φίλη μου, παρατήρησα ἀπὸ τίνος χρόνου ὅτι βαθεῖα λύπη σὲ κατέχει. Πῶς γίνεται Ἄννα μου σὺ μὲν νὰ εἶσαι δυστυχῆς ὁ δὲ σύζυγός σου ἄπιστος; Ἡ τρυφερά λοιπὸν ἀγάπην ἦν πρὸς ἐμὲ ἔτρεφες ἄλλοτε καθ' ὀλοκληρίαν ἠφανίσθη; ἤξευρες ἐν τούτοις ὅτι οὐδέποτε θὰ εὔρης φίλον μᾶλλον ἐμοῦ ἀφρωσιωμένον. Εἰπέ μοι παρακαλῶ καὶ μὴ κρύπτῃς τὴν αἰτίαν τῆς λύπης σου. Ἀποκρίθητι εἰς ἐμέ . . . πρέπει φίλη μου νὰ μάθω καγὼ καὶ νὰ συμμερισθῶ τῆς λύπης σου.

» Ἄλφρέδε, ἀπεκρίνατο ἡ κόμησσα ῥίπτουσα βλέμμα μελαγχολικὸν ἐπ' αὐτοῦ, δὲν πρέπει οἱ πόνοι μου νὰ ἐξυπνώσι τὴν πρόνοιάν σας. Εἰξεύρεις καλῶς ὅτι τὸ νοσῶδες κλίμα τῆς πρωτευούσης ἐξασκεῖ ὀλεθρίαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν ὀργάνων τοῦ σώματός μου, καὶ ἡ ὑγεία μου ὀλονὲν βαίνει ἐπὶ τὸ χειρόν, ἀλλὰ προβλέπω ὅτι θέλει εἶναι πολὺ ὀχληρὸν δι' ἐσὲ νὰ ἐγκαταλείψωμεν τοὺς Παρισίους.

Ὁ Ἄλφρέδος μὴ περιμένων τοιαύτην ἀπάντησιν ἐξεπλάγη μεγάλως ἀκούσας ταῦτα προφερόμενα μετὰ ὀλίγης γλυκύτητος. Δὲν εἰξευρεν εἰς τί ν' ἀποδώσῃ τὴν δυσαρέσκειαν, ἣν ἡ Ἄννα ἠσθάνετο κατοικοῦσα εἰς Παρισίους, διότι ἐπίστευεν ὅτι ἡ ὑγεία τῆς ἦτον ματαία πρόφασις, καὶ ὅτι ταῦτα προσεποιεῖτο, διότι ἐγνώρισε τὸν πρὸς τὴν Ἀμελίαν ἔρωτά του. Ὅθεν προσεπάθει νὰ μάθῃ τὴν ἄγνωστον αἰτίαν ταύτης τῆς θλίψεως, ἀλλὰ ματαίως. Εἰς μάτην τῇ ἔκαμε πικρὰς ἐπιπλήξεις περὶ τούτου, εἰς μάτην ἐπιχείρησε τὰς μεγίστας παρακλήσεις, ἵνα ἐπιτύχῃ τῆς ἐμπιστοσύνης, ἧς ἤδη ἔστερεῖτο. Ἡ Κ. Σορκίου ἠρκέσθη νὰ τῷ ἀπκνήσῃ ὅτι ἡ ἠρεμία καὶ ὁ

ἀπὸ τῆς Λορραίνης ἤθελον τῇ ἀποδόσει τὴν ὑγίαν. Ὁ δὲ Ἀλφρέδος θυμωθεὶς ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ καὶ νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ εἰς τὴν ἰδιοτροπιάν της. Οὕτως ὠνόμαζε τὰς παρακλήσεις τῆς Ἄννης. Ἐν τούτοις ἡ Ἄννα ἐζήτηε ἐπιμόμως νὰ ἐγκαταλείψῃ τοὺς Παρισίους, καθότι τοῦτο μόνον εθεώρει ὡς μέσον βελτιώσεως τῆς ὑγείας της, ἣν λίαν ἐπεθύμει, καθ' ὅσον ἐβλεπε πρὸς τὸ τέκνον της. « Ἰοσεφίνη, ἔλεγε, ἔχεις εἰσέτι ἀνάγκην τῶν συμβουλῶν μου· τὸ δυστυχὲς τέκνον μικρὸν θέλει περιπελεχθῆ εἰς τὰς φροντίδας τοῦ βίου, διότι ὀλίγος καιρὸς μένει πλέον εἰς ἐμὲ νὰ ὑπάρχω εἰς τὸν κόσμον.

XXXV

Ἀρ' ἧς ἡμέρας ἡ Ἄννα εἶχεν ἰδεῖ τὸν Σαιντ-Ἀλβίνον εἰς τοὺς κήπους ἠρέσκετο νὰ τὸν παρατηρῆ, χωρὶς ὅμως νὰ τρέφῃ αἰσθημα ἔρωτος πρὸς αὐτόν· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐξηκολούθησεν οὕτω, καθότι ὁ μὲν ἀξιωματικὸς ἠγάπα αὐτὴν ἐγκαρδίως, ἡ δὲ Ἄννα ἦτις κατ' ἀρχὰς ἀστεΐζετο, κατεκυριεύθη καὶ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, καὶ, ὅτε ὁ Σαιντ-Ἀλβίνος εὐγλώττως τῇ ὠμίλει, αὐτὴ ἠκροάζετο μετὰ μεγάλῃ προσοχῇ τοῦ λόγου του.

Ἡ Κ. Σορκίου ἔκκρινε συνεχῶς μικρὰς ὁδοιπορείας ἐν ἀμάξῃ εἰς ἰδιοκτησίαν, ἣν κατεῖχε πλησίον τῶν Παρισίων. Ἐπιστρέφουσα δὲ ποτε ἐκ ταύτης, διέβαινε τὴν γέφυραν τοῦ Νεβίλλου ποταμοῦ, καὶ βυθισμένη εἰς λυπηρὰς ὄνειροπολήσεις, δὲν ἐνόει ὅτι τὸ ὄχημά της παρασυρόμενον ὑπὸ ταχυπόδων ἵππων διέτρεχε τὸ διάστημα μετ' ἀπιστεύτου ταχύτητος. Ἀλλὰ τέλος ἔμαθε τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον παρὰ τοῦ ἠνιόχου, ὃς μὴ δυνάμενος ν' ἀναχαιτίσῃ τὴν ὀρμὴν τῶν ἵππων ἐφώναζεν. Ἠφθασαν ἤδη εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ, καὶ οἱ ἵπποι ἐρρίφθησαν ἐντὸς αὐτοῦ, ἡ δὲ Ἄννα ἐντὸς τῆς ἀμάξης εὐρέθη κομημισμένη ἐντὸς τῶν κυμάτων, περιμένουσα τὸν θάνατον· ἀλλὰ χεῖρ στυβαρὰ ἔλαβε τὸν χαλινὸν τῶν ἵππων, ὅτε οὗτοι ἐτινάζοντο ἐντὸς τοῦ βυθοῦ,

καὶ μετὰ κόπου τοὺς ἐξήγαγε τοῦ ὕδατος. Ἡ Ἄννα προσεπάθει νὰ γνωρίσῃ τὸν σωτήρ᾽ αὐτῆς ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν τῆς ἀμάξης· ἅμα ὅμως ἤνοιξεν αὐτὴν, ἐπήδησε πρὸς τὸ πλῆθος, καὶ πάλλουσα ἀπὸ ταραχὴν, ἔφθασε πλησίον αὐτοῦ. Ὅχ, ἐφώναξεν ἀναγνωρίσασα αὐτὸν, ἐγνώριζον καλῶς ὅτι ἦτον οὗτος. Ὁ νέος ὠχρὸς καὶ κατάψυχρος περὶ εἰς τοὺς πόδας τῶν ἵππων ἐφαίνετο ἀποθάνων, ἀλλ' ἡ Ἄννα θέσασα τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῆς καρδίας του ἠσθάνθη παλμικὴν κίνησιν ».

» Δὲν ἀπέθανεν, ἐφώναξε· πηγαίνετε φίλε μου, λέγει πρὸς τὸν ἠνίοχον· τρέξατε καὶ ζητήσατε συνδρομὴν, ἵνα σώσωμεν τὸν ἄνθρωπον· ἂς μὴν ἀπολεσθῇ ἡ ζωὴ του ἀποβαλοῦσα τὸ θάρος.

Ἀναχωρήσαντος τοῦ ἠνίοχου, ἡ Ἄννα λαβοῦσα τὴν χεῖρα τοῦ νέου καὶ σφίγγουσα αὐτὴν, « ὦ φίλε μου! ἔλεγε, με ἀγαπᾶς, τὸ εἰξεύρω, διότι βεβαίως δὲν εἶχες ἀνάγκην νὰ θυσιάσῃς τὴν ζωὴν σου διὰ τὴν σωτηρίαν μου.

Ὁ ἠνίοχος ἔφερε τὰς ἀναγκαίαις εἰς τὸν ἀσθενῆ συνδρομὰς, ἡ δὲ Ἄννα περιποιηθεῖτα αὐτὸν μετὰ πλείστης ὄσης ἐπιμελείας, κατῶρθωσε νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὸν εἰς τὴν ζωὴν. Βλέπουσα δὲ ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ μένῃ μόνος ὁ νέος ἐπὶ τῆς γῆς ἀπηύθηνε τὰς διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν ἐκδουλευσίαν του εὐχαριστήσεις, καὶ παρεκίνησεν αὐτὸν ν' ἀναβῆ ἐπὶ τῆς ἀμάξης. Τοῦτο δὲ δεχθεὶς περιχαρῶς ὁ Σαιντ-Ἀλβίνος, καὶ ὑποστηρικθεὶς ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν εἰσῆλθεν, ἡ δ' Ἄννα διέλαξε τὸν ἠνίοχον νὰ ὀδηγῇ τοὺς ἵππους ἡσύχως, καὶ οὕτως ἀνεχώρησαν.

Χρόνος τις παρήλθεν ἐν σιωπῇ τέλος ὅμως ἡ ταραχὴ τοῦ νέου ἐπηύξησε, καὶ οὗτος ἀπέτεινε ταπεινὸν βλέμμα πρὸς τὴν Ἄνναν, ἥτις δὲν εἰξευρε τί νὰ εἴπῃ εἰς τὸν ἐκθέσαντα τὴν ζωὴν του ὑπὲρ αὐτῆς· ὅθεν πρὸς ἀποφυγὴν πάντων λέγει πρὸς αὐτόν. Πῶς ἐξεθέσατε ἑαυτὸν εἰς μέγαν κίνδυνον ἵνα σώσητε ξένα πρόσωπα; ὁ δὲ κόμης ὑπολαβὼν, ἀπατάσθε κυρία, λέγει ἐγνώρισα ὑμᾶς ἰδὼν τὸν ὑπηρετήν σας. Τότε ἡ Ἄννα ἔπαυσε τοῦ ὀμιλεῖν, βλέπουσα ὅτι ἡ θέσις της ἦτον ἐπικίνδυνος, κα-

ὅτι πᾶς λόγος, ὃν ἤθελον ἀνταλλάξει, ἤθελε τοὺς ὑπενθυμίσει τὰ παρελθόντα, ὕπερ δὲν τῇ συνέφερον.

Ἄλλὰ κατὰ μικρὸν τὰ εὐνοϊκὰ αἰσθήματα τῆς Ἄννης μετεβλήθησαν εἰς σφοδρὸν ἔρωτα, καὶ ἡ κόμησσα ἐδοκίμαζε διὰ τὸν Σαιντ-Ἀλβίνον ὅ,τι εἶχε δοκιμάσει διὰ τὸν Ἀλφρέδον ἂν καὶ εἰς ἐκεῖνον μὲν ὄφειλε νὰ ἀνήκη διὰ τῶν ἱερωτάτων δεσμῶν, τοῦτον δὲ μικρὰ ἀπουσία ἠδύνατο νὰ ἐξαλείψῃ τῆς μνήμης τῆς ἔλυπεῖτο μὴ βλέπουσα ἀποσυρόμενον τὸν Σορκύαν.

Ἐκ τούτων δὲ πάντων βλέπει τις πῶς τὸ ὄν, ὕπερ ὃ θεὸς ἔδωκεν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐπροίκισε μὲ φαντασίαν καὶ χαρρικτῆρα ἔξοχον ἔχει ἐνίοτε ἐποχὰς παραδόξους· βλέπει πόσον ὁ βίος εἶναι ἄστατος, καὶ πῶς μικρὰ αἰτία δύναται νὰ μετατρέψῃ τὴν εὐτυχεῖ ζῶην εἰς δυστυχεῖ, καὶ ἐνίοτε τὰνάπαιιν.

XXXVI

Μέρος τοῦ θέρους παρήλθεν ἤδη, ὃ δὲ πρὸς τὴν Ἀμελίαν ἔρωσ τοῦ κόμητος ἐφαίνετο εἰσέτι βαθύς· ἀλλ' εἶχον παρέλθει πολλαὶ ἡμέραι χωρὶς ὁ κόμης νὰ φανῆ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Τουρβιλλίου, καὶ ἡ νέα ἀνησυχούσα ἔλεγε. « Μικρὸν τι χρειάζεται ἀκόμη νὰ μεταβάλλῃ τὴν τόσον εἰρηνικὴν εὐτυχίαν μου. Ἄν ὁ κόμης ψυχρανθῇ ἀπόλλυμι ὅλην τὴν εὐδαιμονίαν, ἧς παρ' αὐτῷ ἀπολαμβάνω. Ὅποια ἤθελεν εἶναι λοιπὸν ἡ εἰμαρμένη μου ὅταν ὁ ἔρωσ ἐξέλιπεν ὀλοτελῶς! Ὅχι! δὲν θέλω ἐπιζῆσαι εἰς ταύτην τὴν φρικτὴν ἀγωνίαν».

Ὁ μὲν Ἀλφρέδος ἐπανῆλθεν, ἀλλ' ἐπειδὴ ὀλίγον ἠγάπα αὐτὴν, δὲν μετεχειρίσθη πρόφασιν τινὰ διὰ τὴν μακρὰν ἀπουσίαν του, δὲν προσεποιεῖτο πλέον ἀνησυχίαν ἐνώπιον τῆς Ἀμελίας, καὶ οὐδεμίαν συγκίνησιν ἐδοκίμαζεν, ὅτε ἔβλεπεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς βαθέα ἴχνη λύπης, λέγων ὅτι ἦτον ἐπόμενον νὰ συμβῆ τοῦτο, καθότι ὁ ἔρωσ οὗτος δὲν ἦτο διηνεκῆς. Ἡ δὲ Κ. Τουρβιλλίου κατηγορεῖ μὲν κατὰ νοῦν τὸν Ἀλφρέδον, ὡς προξενήσαντα αὐτῇ τοσαῦτα δεινὰ, εἶχεν ὅμως καὶ τελευταίαν τινὰ ἐλπίδα νὰ ἴδῃ ποτὲ αὐτὸν ἐπανερχόμενον πλη-

σίον της. Ἀλλὰ βλέπουσα τὰς τόσον σπανίας επισκέψεις αὐτοῦ, καὶ θεωροῦσα ἀταράχως τὴν θέσιν της, ἐνόμισε κατάλληλον νὰ θάψῃ εἰς τὴν ἐρημίαν τὰ πάθη της, καὶ νὰ ἐκπνεύσῃ εἰς ὃν τόπον ὁ ἔρωσ της εἶχεν ἀρχίσει ν' ἀναγεννᾶται.

Ἡ Ἀμελία ἐξήρχετο ἤδη τῶν Παρισίων, σκοπὸν ἔχουσα ν' ἀποθάνῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ἐν τούτοις ἡ ἰδέα τοῦ ν' ἀποθάνῃ χωρὶς νὰ ἐπαινίδῃ τὸν κόμητα ἔκαμε ταύτην νὰ φρικιᾷ ἀπὸ θλίψιν.

» Ἄχ! τοῦλάχιστον, ἐάν ἠδυναίμην, ἔλεγε, πρὸ τῆς ὀλεθρίας ἐκείνης ὥρας νὰ τὸν ἴδω, ἐάν οἱ ἀτονισμένοι ὀφθαλμοὶ μου ἠδύναντο ν' ἀπαντήσωσι τὸ βλέμμα του, τὸ αἰσθάνομαι εἰς τοὺς συνεχεῖς παλμοὺς τῆς καρδίας μου, ὁ οὐρανὸς ἤθελεν εἶναι δι' ἐμὲ, καὶ ἐάν ἔπρεπε νὰ τὸν κερδίσω μὲ τιμὴν νέων βρασάνων, δὲν ἤθελον διστάσει ».

Ταῦτα δὲ λέγουσα, νέον συγκίνησιν ἠσθάνθη, ἥτις ἐπηύξησε τὴν ἀδυναμίαν της, καὶ δὲν ἐσυλλογίσθη ἄλλο ἢ νὰ εὐχαριστῇ τὸν Ἀλφρέδον διὸ καὶ πᾶσαν προσπάθειαν κατέβαλε νὰ πληροφρήσῃ αὐτὸν ὅτι ἐπιθυμεῖ λίαν πολὺ τὴν παρουσίαν του. Ἀλλ' ἡ ὑπερφηανία της δὲν ἄφινεν αὐτὴν ἐντελῶς.

» Πρέπει λοιπὸν λέγει, νὰ τὸν ἐξικετεύω; Πρέπει νὰ ἐξευτελιζώμικι παρακαλοῦσα; Θέλει χρειασθεῖ νὰ ζητήσω ἰκετικῶς ἐκεῖνο, ὅπερ ὁ κόμητς μετὰ ζέσεως ἄλλο τε μοι ὑπέσχετο.

Ἐν τούτοις ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ ἐπαινίδῃ τὸν Ἀλφρέδον ὑπερένικησε τὴν ὑπερφάνειαν, καὶ ἠνάγκασεν αὐτὴν νὰ γράψῃ ἐπιστολὴν, λέγουσαν ὡς ἐξῆς.

» Ἀλφρέδε μου, εἶμαι εἰς τὴν ἐξοχὴν μου μόνη, λυπημένη, πᾶσχουσα, καὶ ὡς μόνην εὐτυχίαν προσμένουσα τὴν παρουσίαν σας· οὐδεμίαν ἐπιστολὴν σου, οὐδεμίαν ἐνθύμησιν μοι ἀπνυθύνθη. Ἐτρέφατε πολλὴν ἀγάπην πρὸς ἐμὲ Ἀλφρέδε· τίνος ἔνεκεν λοιπὸν τοῦτο τὸ αἶσθημα ἐξέλιπεν; Καὶ τί σας ἔκαμα, (ὑψιστε θεέ!) καὶ δὲν αἰσθάνεσθε διὰ τὴν ἀτυχῆ Ἀμελίαν τὴν αὐτὴν ἀγάπην; Ἴσως ὁ ἔρωσ σας ἤθελε διαρκέσει ἐπὶ πολὺ ἐάν δὲν ἐδείκνυον μεγάλην κλίσιν πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη ἄλλο

ἢ νὰ σᾶς ἀγαπῶ καὶ νὰ ὑποφέρω. Ἀλφρέδε, σᾶς παρακαλῶ, θυσιάσατέ μοι τινὰς τῶν στιγμῶν σας, μὴ μοῦ ἀποποιηθῆτε ταύτην τὴν αἴτησιν. Ἐλθετε φίλε μου, διότι ἡ ἀφίξις σας θέλει εἶναι δι' ἐμὲ ὡς λάμπων ἥλιος, ὃς ἀκτινοβολεῖ ἐφ' ἀπάντων τῶν νεφῶν. Ἄς μὴν ἀποβῆ, παρακαλῶ, ματαῖα ἡ ἐπιστολή μου, καθότι ἐδίσταζον νὰ σοὶ γράψω, καὶ ἤδη ἔγραψα ταύτην, ἐλπίζουσα ὅτι δὲν θέλω σᾶς προσμένει ἐπὶ πολὺ. »

Ἡ Κ. Τουρβιλλίου ἐπεμψε ταύτην διὰ τοῦ ταχύποδος ὑπηρετοῦ της εἰς τὸν Ἀλφρέδοι, ὃς λαβὼν αὐτὴν καὶ ἀναγνούς ἐξεπλάγη, καὶ ἔτοιμος ν' ἀποποιηθῆ, ἠθέλησε καὶ δεύτερον ν' ἀναγνώσῃ αὐτὴν, ἀλλὰ τότε αἱ συγκινητικαὶ ἐκφράσεις ταύτης τῶ ἐπροξένησαν ἐντύπωσιν.

» Ἦθελον εἶμαι σκληρὸς, λέγει καθ' ἑαυτὸν, ἐὰν ἀπέφρευον τοῦ νὰ ὑπακούσω εἰς τὴν παράκλησιν τῆς Κ. Τουρβιλλίου. Εἶπτε εἰς τὴν κυρίαν σας, λέγει πρὸς τὸν ὑπηρετήν, ὅτι θὰ ἐκτελέσω ὅπερ παρ' ἐμοῦ αἰτεῖ ».

Ἡ Ἀμελία μαθοῦσα ταῦτα μεγάλως νύχαριστήθη, καὶ περιέμενεν ἀνυπομόνως τὸν Ἀλφρέδον. Ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν ἡμερῶν τινῶν ὁ κόμης ἐφάνη τέλος.

» Σᾶς εὐχαριστῶ Ἀλφρέδε, λέγει σφιγγουσα τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐντὸς τῶν ἰδικῶν της. Ἡ παρουσία σας μοι προξενεῖ μέγα καλόν· διατὶ μοὶ τὴν κατεστήσατε τόσον ἐπιθυμητήν;

Ὁ Ἀλφρέδος ἀπεκρίθη διὰ τινῶν ἀσημάντων δικαιολογημάτων, τὰ ὅποια ἡ κόμηςσα δὲν ἐπίστευε πλέον, καὶ προσεπάθησε νὰ περιγράψῃ αἰσθήματα, ἅτινα δὲν ὑπῆρχον πλέον ἐν τῇ καρδίᾳ του, καὶ τὰ ὅποια ἡ Ἀμελία, καὶ τοι εὐπιστος, δὲν ἐδίστασε νὰ παρατηρήσῃ ὅτι δὲν εἶχον τὸν τόνον τῆς ἀληθείας καὶ πεποιθήσεως εἰς ὃν ἄλλοτε εἶχον βαθμόν. Ἀφ' οὗ δὲ τῆ εἶπεν ὅ,τι ἐνόμιζε κατάλληλον πρὸς παρηγορίαν της, ἐσηκώθη τέλος νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ.

» Ὑγείαινε, κυρία, τῆ λέγει, λαμβάνων τὴν χεῖρα της καὶ φέρων αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλη του· σπουδαῖαι ὑποθέσεις μὲ προσκαλοῦσιν εἰς Παρίσιους, καὶ ἀναγκάζομαι νὰ σᾶς ἐγκαταλείψω.

Μὴ μένετε πολὺ εἰς ταύτην τὴν ἐξοχὴν, διότι ἡ μοναξία αὐξάνει τὴν μελαγχολίαν σας· ἐπανέλθετε εἰς τὸ ὠραῖον οἶκημά σας.— Ἐχετε δίκαιον, λέγει αὐτῷ ἡ Ἀμελία, πιστεύω ὅτι θὰ κάμω καλὰ νὰ ἐνδώσω εἰς τὴν γνώμην σας. Καὶ οὕτω, εἰ πάντες ταῦτα ἀπεχωρήσθησαν.

» Πόσον εἶναι πληκτικὴ, ἔλεγεν ὁ Ἀλφρέδος ἀναβαίνων εἰς τὸ ὄχημα, πόσον εἶναι ἄνοστος ἡ γυνή, τὴν ὁποίαν δὲν ἀγαπᾷ τις πλέον! Πόσον αὕτη μετεβλήθη. Δὲν θέλει τις πιστεῦσαι ὅτι αὕτη ἡ γυνὴ ἦτον ὠραία ».

Ἡ Κ. Τουρβιλλίου, παρατηροῦσα τὸν Ἀλφρέδον ἀπομακρυνόμενον, ἐστέναξεν ἐκ βάρους ψυχῆς, καὶ εἶτα παρεδόθη εἰς βαθυτάτην μελαγχολίαν, ἣτις ἐπηύξησε τὴν ἀσθενείαν της. Τότε ἐνεθυμήθη τὰς συμβουλὰς αἷς ἡ μήτηρ της τῇ ἔδωκεν, ὅτε ἦτο χαροποιὸν μεϊράκιον. » Ὡ θύγατερ, ἔλεγεν αὐτῇ ποτε, ἐάν μεγάλη δυστυχία σὲ ἐπιβαρύνῃ, προσεύχου εἰς τὸν θεόν, καὶ αὐτὸς θέλει σοὶ δώσει γενναϊότητα νὰ ὑποφέρῃς αὐτὴν εὐκόλως. Διὸ καὶ ἔχεγε καθ' ἑαυτὴν ὅτι μόνῃ ἡ θρησκεία θέλει καταπραῦνει τὸ τεθωρυβημένον πνεῦμα της. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐσκέπτετο, ἐφώνηξε τὴν θεραπκινίδα της (femme de chambre) καὶ τὴν διέταξε νὰ υπάγῃ εἰς ὄμορον χωρίον, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ κελλίον τοῦ ἐφημέρου, καὶ παρακαλέσῃ τὸν Ἀββᾶ Σερνάν, ἵνα εὐκταστούμενος παρευθῇ πρὸς ἐπίσκεψίν της.

XXXVII

Ὁ Ἀββᾶς Σερνάν καταγόμενος ἀπὸ εὐγενοῦς καὶ ἀρχαίας οικογενείας ἦτον ὁ δεύτερος υἱὸς αὐτῆς. Προωρισθεὶς δὲ νηπιόθεν εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν στάδιον, καὶ εἰωθὼς παιδιόθεν εἰς εὐσεβεῖς καὶ θρησκευτικὰς ἀσκήσεις, ἐνεδύθη τὸν μοναχικὸν βίον, καὶ ἀπεχωρίσθη τοῦ κόσμου, τοῦ ὁποῖου ἠγγύει τὰς ἡδονὰς καὶ τοὺς κινδύνους. Καὶ τοι δὲ πολὺ νέος, καὶ διότι κατήγετο ἐξ ἐπιφανοῦς οικογενείας, καὶ διότι ἐφαίνετο ὅτι ἐμελλέ ποτε νὰ προαχθῇ εἰς μέγαν βαθμὸν, κατώρθωσε νὰ λάβῃ τὸν τρίτον,

ιερεὺς τῆς Κ. Ἀδελαΐδης θυγατρὸς Λουδοβίκου ΙΕ', καὶ ἐξεπλήρου ἀπὸ τινος χρόνου τὰ ἀπαιτούμενα εἰς τὴν θέσιν ταύτην βάρη, περιποιούμενος μεγάλως τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν, ὅταν ἡ μεταπολίτευσις ἀνέτρεψε τὴν Γαλλίαν, καὶ ἐξήπλωσε σκοτεινὸν ὕψοςμα ἐπὶ τῆς εἰμαρμένης τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας. Ἀλλὰ παραδεχθεὶς ἵνα λάβῃ μέρος εἰς τὴν κοινωνίαν, ἣτις συνοιθροίζετο παρὰ τῆ Κ. Ἀδελαΐδῃ, ὁ νέος ἱερεὺς ἐγνώρισε τὸν κόσμον, ὃν ἡ φαντασία του τῷ περιέγραφεν ἀτελῶς ἠδυνήθη νὰ θεωρῇ μετὰ καρδίας καθαρᾶς τῶν γηϊνῶν ἡδονῶν νέας εὐαρέστους καὶ ὠραίας· οἱ ὠραῖοι καὶ θελκτικοὶ ὀφθαλμοὶ των ἤρχισαν νὰ ἐξασκῶσιν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς καρδίας του, καὶ οὗτος κατελήφθη ὑπὸ τοῦ ἐρωτικοῦ πάθους, καὶ ἐγνώρισε τὴν δηλοῦν ἔρωσ, καὶ τίνα εἰσὶ τ' ἀποτελέσματα αὐτοῦ. Ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τῆς Κ. Ἀδελαΐδης, διδαχθεὶς ὑπὸ τῆς πείρας, καὶ γνωρίσας τὴν ματαιότητα τῶν παθῶν, κατέστη εὐσεβῆς μετανοήσας, καὶ ἀπηύθυνε πρὸς τὸν θεὸν τὰς λατρείας του, ἀποχαιρετήσας τὸν ἀπατηλὸν κόσμον, οὗ τὸ δέλεαρ τὸν εἶχεν ἐξαπατήσει ποτέ.

Ὅτε δὲ, ἀποτελειωθεὶς τῆς μεταπολιτεύσεως ἐν Γαλίᾳ, καὶ ἐξορίστου γενομένης τῆς οἰκογενείας τῶν Βουρβόνων, ὁ Ναπολέων ἀνηγορεύθη διὰ τῶν νικῶν του αὐτοκράτωρ, καὶ ἔδωκε τὴν ἡσυχίαν εἰς τὸ τεθορυβημένον βασίλειόν του, ὁ Ἀββᾶς ἐπιθυμῶν νὰ ἴδῃ τὸν γενέθλιόν του τόπον μετέβη εἰς Παρισίους, καὶ ἐκεῖθεν διενθύνθη εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑπαυλίαν, εἰς ἣν εἶχε διεξέλθει τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν. Ἀλλὰ φθάσας ἐκεῖ, καὶ πορευθεὶς ἵνα καθήσῃ ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν δασῶν, τῶν ἄλλοτε ἀνηκόντων εἰς τὴν οἰκογένειάν του, εἶδε τὸν μὲν πέλεκυν δειδροτομήσαντα ἤδη τὸ δασῶδες μέρος τῆς γῆς, τὸ δὲ σιδηροῦν ἄροτρον διασχίζον βαθέως τοὺς κόλπους αὐτῆς, καὶ ποιοῦν αὐτὴν εὐφορωτάτην. Ὅθεν, διατρέξας ἐκεῖνους τοὺς τόπους, ἀπαφάσισε νὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ, ἔνθα ἀνέλαβε τὴν φροντίδα τοῦ πλησίον τῆς πατρικῆς του ἐπαύλεως κειμένου χωρίου, ὀλίγον μακρὰν τοῦ ὀποίου ἔκειτο καὶ ἡ φρουραλικὴ διαμονή, ἣς ἰδιοκτή-

της ἦτον ἡ Ἀμελία. Ἐνταῦθα ὁ Ἀββᾶς ἀπελάμβανε μεγάλην ὑπόληψιν. Ἡ οἰκίρμων θρησκεία αὐτοῦ, λάμπουσα ἀπὸ τῆς λαμπάδος τῆς φιλοσοφίας, τὸν ἔκαμνε ν' ἀναζητῆ τοὺς δυστυχεῖς, καὶ νὰ περιποιητῆται μεγάλως αὐτούς. Ἡ ἡδύτης τῆς φωνῆς του, καὶ εὐνοϊκὸς τρόπος μεθ' οὗ ὠμίλει πρὸς αὐτούς, ἔλαβον μεγάλην χώραν ἐπὶ τῶν τεθλιμμένων ἐκείνων ψυχῶν, καὶ κατέστησαν τὸ ὄνομα αὐτοῦ σεβαστὸν παρὰ πᾶσιν.

Οὗτος λοιπὸν ὁ σοφὸς ἀνὴρ ἡδύνατο κάλλιον ἄλλου ν' ἀποτεινῆ πρὸς τρέμοντα ἡμιθανῆ λόγους, δυναμένους νὰ ἐνθαρρύνωσι καὶ φέρωσι μεγάλην πρηγορίαν εἰς καρδίαν βεβασανισμένην ὑπὸ τύψεων τοῦ συνειδότης. Οὕτως ἡ Κ. Τουρβιλλίου ἐν τῇ δυστυχίᾳ της δὲν ὤφειλε ν' ἀποθάνῃ χωρὶς ν' ἀκούσῃ ἐπὶ τοῦ προσκεφάλου της εὐσεβῆ φωνήν. Ἡ θεία πρόνοια πέμπουσα αὐτῇ τὸν Ἀββᾶ Σερνὰν τῇ προεμήνευεν ὅτι δὲν ἤθελε μένει ἐπὶ τῆς αὐτῆς εἰμαρμένης. Ὅτε ἡ θεραπικὴς τῆς Ἀμελίας ἀνήγγειλεν τῷ Κ. Σερνὰν ὅτι ἡ ἀσθενὴς ἐπεθύμει νὰ τῷ ὁμιλήσῃ, οὗτος ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμίαν της, μεγάλως συγκινοῦμενος, διότι ἔμελλε νὰ ἴδῃ τὰς προγονικὰς του ιδιοκτησίας. Ἀφ' οὗ δὲ τέλος ἐφθασεν εἰς τὴν μεγάλην ἔπαυλιν, καὶ διευθύνετο τὴν πρὸς ἀναβάθραν, ἐπέβαλε σιωπὴν εἰς τὰς ἀναμνήσεις του δι' ἐκείνους τοὺς τόπους, καὶ, κατηληφθέντος τοῦ πνεύματός του ὑπὸ τῆς θείας ἐντολῆς, ἣν εἶχε προσκληθῆ νὰ ἐκπληρώσῃ, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἀμελίας, ἐνθα εὐρὼν τὴν δυστυχῆ ἐπὶ πολυθρόνης κειμένην ἕνεκα τῆς ἀσθενείας της, καὶ πλησιάσας αὐτήν, τῇ ὠμίλησεν ὡς ἑξῆς.

» Κυρία, μοὶ εἶπον ὅτι ἐπιθυμεῖτε τὴν παρουσίαν μου, διὸ ἔσπευσα νὰ ἐκτελέσω τὰς εὐχὰς σας, καὶ θέλετε μὲ εὐρεῖ προθυμὸν νὰ σᾶς ὑπηρετήσω ».

Ταῦτα δὲ λέγων παρετήρει τὸ δωμάτιον της, καὶ ἀνεγνώριζε τὰς διακοσμῆσεις αἵτινες ἐκαλλώπιζον τὰ σκινιδώματα καὶ τὰς ὀροφὰς τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ ἡ μήτηρ του εἶχεν ἐκπνεύσει τὴν τελευταίαν πνοήν, καὶ τὴν ὑπόαῖν ἤδη ἐφραντά-

ζετο ὅτι ἐβλεπεν ἐξηπλωμένην ὡς αὕτη ἐπὶ τοῦ θλιβεροῦ κραμβάτου.

Ἡ Κ. Τουρβιλλίου ἀκούσασα τοὺς λόγους τοῦ γέροντος, καὶ παρατηρήσασα τὴν συγκίνησιν αὐτοῦ, ἀπεφάσισε νὰ τῷ διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν τῆς, λέγουσα ὡς ἑξῆς.

«Πάτερ μου, ἡ ζωὴ μου ἐπέρασεν εἰρηνικῇ καὶ ἐνάρετος μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν εἶδον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου τὸν Κ. Σορκύαν. Ἡ ὄψις αὐτοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ γοητευτικὸν ἐξωτερικὸν ὑποκρύπτει σκληρὰν ψυχὴν, ἐπροξένησεν ἐπὶ τῆς καρδίας μου βαθυτάτην ἐντύπωσιν. Τί νὰ σᾶς εἶπω πάτερ μου; ἠγάπων αὐτὸν, ὡς ἴνα μὲ ἐξαπατήσῃ συνεμερίζετο τὸ πάθος μου, μὲ βαθύτατον ἔρωτα, καὶ ἐπὶ τρία ἔτη ἡ ἡδονὴ διεύθυνεν ὅλας τὰς πράξεις μου· ἐλάτρευον τοῦτο τὸ ὄν, τοῦ ὁποίου τὰ εὐγλωττα χεῖλη μ' ἔκαμνον, ν' ἀκούω λέξεις ἕως τότε ἀγνώστους, καὶ τὰς ὁποίας ἐπίστευον ὡς ἀληθεῖς. Ἄχ! ὁποία γυνὴ δὲν προσεβλήθη ὑπὸ τούτων τῶν ἐμπαθῶν προσβολῶν! ὁποία γυνὴ ἠδυνήθη νὰ θεωρηθῇ μετ' ἀδικφορίας ἐκείνους τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς τοὺς σπινθηροβολοῦντας ἀπὸ τὸ πάθος, καὶ ἐξ ὧν διέφευγον βλέμματα περιγράφοντα βαθυτάτην ἀγάπην! Μόνη εἰς τὸν κόσμον, χωρὶς ν' ἀκούω συμβουλὴν οὐδεμιᾶς φίλης, ἐγκατελειπόμην εἰς τὸ πάθος, καὶ ἐπίστευον, οἴμοι! ὅτι ὤφειλε νὰ μ' ὀδηγήσῃ εἰς εὐτυχίαν. Σήμερον ὅμως, ὅτε ἡ ἀπελπισία ἐνοχλεῖ τὴν ὑπαρξίν μου, ἐπιθυμῶ νὰ διορθώσω δι' εἰλικρινοῦς μεταμελείας τὰ λάθη, τὰ ὁποῖα ἐνοχον αἰσθημα μ' ἔκαμνον νὰ πράξω. Ἡ δὲ μεταμελεία μου θέλει εἶναι μεγίστη. Βοηθήσατέ μοι λοιπὸν διὰ τῆς ὑπηρεσίας σας, καὶ κάμετε ν' ἀκούσῃ τὸ τεθορυβημένον οὖς μου παρρακλήσεις καὶ προτροπὰς, ὡς ἡ οἰκτίρμων ἐκκλησία δὲν ἀποποιεῖται ποτὲ εἰς τοὺς θνητούς».

Τότε ὁ Ἀββᾶς Σερνὰν μὴ δυνάμενος νὰ βλέπῃ μετὰ ψυχρότητος γυναῖκα ὑποχρεωμένην ὑπὸ τῶν δυστυχιῶν τῆς νὰ καταβῇ εἰς τὸν τάφον, καὶ θέλων νὰ παρηγορήσῃ αὐτήν, «Ὁχι κυρία, τῇ λέγει, ἡ ἐλπίς σας δὲν εἶναι ματαία. Ὁ εὐεργέτης θεὸς, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔθεσεν ἐπὶ τῆς γῆς, γινώσκει τὴν ἀνθρώ-

πινον ἀδυναμίαν, καὶ ῥίπτει ἐπισεικὲς βλέμμα πρὸς τὸ θῦμα, ὅπερ ἐπιστρέφει εὐλακρινῶς πρὸς αὐτόν.

Καὶ ἐκ τῆς στιγμῆς ταύτης ἡ λύπη καὶ ἡ μελαγχολία ἀπεκατέστη μεταξὺ τῶν προσώπων δεσμός, τοῦ ὁποίου ἡ ἡδύτης ἐκαλλώπισε τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς Ἀμελίας.

XXXVIII

Ἀφ' οὗτου ἡ Κ. Τουρβιλλίου ἀπεφάσισε νὰ ἐμπιστευθῆ εἰς ὑπὲρ τὴν τινὰ τῶν ξενοδοχείων τὰς πλάνας καὶ τὰ βάσανα, ἅτινα εἶχον γείνει ἡ συνέπεια τῆς ὀλεθρίας καταστάσεώς της, εὔρισκεν ὀλίγην ἀνακούφισιν εἰς τὰς θλίψεις της. Ὁ Ἄββας Σερνὰν ἐπεσκέπτετο συνεχῶς τὴν Ἀμελίαν. Δοθέντος δὲ ποτε λόγου περὶ τῶν κινδύνων, οἵτινες συνοδεύουσι τὰ πάθη, ὁ ἱερεὺς ἀπέτεινε πρὸς τὴν νέαν τοὺς ἐξῆς λόγους.

« Κυρία, καὶ γὰρ τῆς αὐτῆς μὲ ὑμᾶς κατηγορίας εἶμι, καὶ ἐγὼ, καὶ τοι νηπιόθεν εὐσεβῆς, ὑπέπεσα εἰς τὰ αὐτὰ ἁμαρτήματα. Ναὶ κυρία, ἐρωτεύθην, ἐπρόφερον εἰς τὰ γόνατα γυναικὸς ὄρκους, οὗς μόνον πρὸς τὸν θεὸν ὄφειλον νὰ ἀπευθύνω, καὶ ὅμως ἡ ἐμπιστοσύνη μου ἐπροδόθη. Αὕτη ἡ γυνή, ἣν ἐγὼ ἡγάπων περισσότερο τῆς ζωῆς μου, καὶ διὰ τὴν ὅποιαν ἐλησμόνου τὰς ἱερωτέρας ὑποχρεώσεις, αὕτη τέλος διὰ τὴν ὅποιαν ἐθυσίαζον τὴν ἀνάπαυσίν μου καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν μου, πολὺ καλὰ κυρία, αὕτη μὲ ἠπάτα! Δὲν θέλω δυνηθῆ νὰ σὰς περιγράψω τὸν θλιβερὸν παροξυσμὸν, ὃς μ' ἐπεβάρυνε, ὅτε ἔγνων τὴν ἀπιστίαν τῆς θλιβερᾶ λύπη μὲ κατέλαβε, καὶ ἤθελον ἀπελπισθεῖ ἐντελῶς, ἐὰν ἡ θρησκεία, ἣν εἶχον προδώσει, δὲν προέφθανε νὰ μοὶ χορηγήσῃ τὰς παρηγορίας της. Ἐμίσησα τὴν ζωὴν μου, καὶ ἤθελον αὐτοχειριασθῆ ἐὰν τὸ εἶδωλον τῆς μητρὸς μου δὲν ἐνεφανίζετο ἐνώπιόν μου. Μοὶ ἐφάνετο ὅτι ἔβλεπον τὴν μητέρα μου κοιμωμένην ἐπὶ τῆς πενθίμου κλίνης της, ἐνόμιζον ὅτι ἔβλεπον εἰσέτι τὸ ὠχρὸν πρόσωπόν της, ἐφ' οὗ ἔττιλθε θεῖα ἀκτίς, καὶ ἐπίστευον ὅτι ἠσθανόμην ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς μου τὴν πίεσιν τῆς θνητῆς χειρὸς της, ὅτε ἐτοίμη νὰ ἐκ-

πνεύση τὴν τελευταίαν πνοήν, ἐπεκαλείτο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ υἱοῦ τῆς τὴν εὐλογίαὶν τοῦ οὐρανοῦ. Ταῦτα πάντα μ' ἐξέπληξαν, καὶ μὲ ἠνάγκασαν νὰ κατευθύνω δεήσεις ἐνώπιον τοῦ υψίστου διὰ τὰς θλίψεις μου· ὅτε δὲ καὶ ἠσθάνθην τὴν ἀπελπίσάν μου ἠλαττωμένην, καὶ τὴν γαλήνην τῆς ἀρετῆς ἀντικαθίστων τὰς μεταφορὰς, ὡς τὸ ἔνοχον πάθος μοὶ εἶχε προξενήσει».

» Ἦμην τότε ἐν Ἰταλίᾳ, ἔνθα αἱ ὑποχρεώσεις τῆς ὑπηρεσίας μου μὲ εἶχον προσκαλέσει. Σχῶν δὲ τὸ δυστύχημα τοῦ ν' ἀπολέσω τὴν ἡγεμονίδα, ἧς ἤμην ἱερεὺς, ἐζητούμην ἐπιμόνω, καὶ ἔτυχον τῆς χάριτος τοῦ νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν κατοικίαν μου, ἐγκαταλιπὼν διὰ παντὸς τὸ ξένον τοῦτο ἔδαφος, ἔνθα εἶχον πράξει τοσαῦτα ἀμαρτήματα. Σήμερον ἱερεὺς ὢν τοῦ γειτνιαζόντος χωρίου, γεύομυ τῆς εὐτυχίας καθαρᾶς συνειδήσεως, ἐνασχολούμενος εἰς τὸ ν' ἀνακουφίζω τὰ δεινὰ τῶν ὁμοίων μου, καὶ καταγινόμενος εἰς ἀγροτικὰς ἐξασκήσεις, καλλιεργῶν ἰδίαις χερσὶ τὸ κηπήδιον τοῦ μοναστηρίου, καὶ παρατηρῶν σύννοους τοὺς βλαβερὰς τῆς φυτικῆς ὑπάρξεως. Ἀντὶ τῶν θαυμασίων τῆς φύσεως θαυμάζω τὴν ἀγαθότητα τοῦ δημιουργοῦ, καὶ ὑπερευχαριστῶ αὐτὸν διὰ τὰς εὐεργεσίας, ὧν ἐνέπλησε τοὺς ἀνθρώπους. Βλέπετε ἐπομένως, κυρία, ὅτι πάντα τὰ ἐπὶ γῆς ὄντα ὑπόκεινται εἰς τὰς ἰδίας αὐτῶν ἀδυναμίας. Ἐστὲ πεπεισμένη ὅτι τὰ ἀμαρτήματα τοῦ ἐνόχου εὐρίσκουσι χάριν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅταν τὰς στιγμὰς τῆς πλάνης διαδέχεται εὐκρινὴς μεταμέλεια ».

Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ λόγοι, δι' ὧν ἡ συμπαθὴς ἀγαθότης τοῦ ἱερέως προσεπάθει νὰ παρηγορήσῃ τὴν ἀσθενῆ, ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ. Ἐὰν οὗτος προσεκαλείτο παρ' αὐτῆ, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ νέα ἠθέλησε νὰ καταφύγῃ εἰς ταύτην τὴν ἐξοχήν, ὥσως αἱ προτροπαὶ τοῦ ἠθελον ἐπιφέρει αἰσιώτερον ἀποτέλεσμα, ἀλλὰ φθάσας καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἀσθενεία τῆς εἶχεν ἐπαυξήσει, καὶ λύπη τρομερὰ εἶχε καταρυτιδώσει τὸ πρόσωπόν τῆς, δὲν ἠδύνατο νὰ τῇ ἐπιφέρῃ θεραπείαν ἱκανήν, ὥστε νὰ σώσῃ αὐτήν.

Ἡ Ἀμελία ἤκουε προσεκτικῶς τοὺς λόγους τοῦ Ἀββᾶ ἀνα-

γνωρίζουσα τὴν ἀλήθειαν αὐτῶν. Ἐν τούτοις ἡ ἀδυναμία τῆς ἐπιηύξανε, καὶ θέλουσα νὰ ὠφελῆθῃ ἀπὸ τὰς τελευταίας δυνάμεις τῆς, ἵνα ἐκπληρώσῃ καθήκόν τι, ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν τῆς, ἔλαβεν ὑπὸ τὸ προσκέφαλόν τῆς χαρτίον ἐσφραγισμένον, καὶ εἶπε μὲ συγκινητικὴν φωνήν.

— Κύριε, Ζητῶ παρὰ τῆς φιλίας ὑμῶν ἐκδούλευσίν τινα τὸ χαρτίον τοῦτο, ὅπερ ἡ χεὶρ μου ἐμπιστεύεται ὑμῖν ἐμπεριέχει τὰς τελευταίας θελήσεις μου, ὡς ἐπιβαρύνω ὑμᾶς νὰ ἐκτελέσητε. Ἐντὸς αὐτοῦ ὑπάρχει ἐπιστολὴ τις, ἣν, γνωρίζουσα τὴν προθυμίαν ὑμῶν, δὲν διστάζω νὰ παρακαλέσω ὑμᾶς, ἵνα ἀναθέσῃτε πρὸς ὃν ἐπιγράφεται. Αὕτη θέλει εἶναι ἡ τελευταία πρὸς ἐμὲ ἐκδούλευσίς σας, καὶ ἐνταῦθα θέλετε θέσει τὸ ἔπακρον τῶν πρὸς ἐμὲ ἀγαθοτήτων σας.

Ἀλλὰ μετὰ μίαν ὥραν τὸ δωμάτιον τῆς Ἀμελίας παρουσίαζε θέαμα καταπληκτικόν. Ἡ μὲν Ἀμελία πνέουσα τὰ λείσθια ἔκειτο ἡμίθανῆς ἐπὶ τῆς πενθίμου κλίνης τῆς, οἱ δὲ ὑπηρέται ἐν ὀδυρμοῖς καὶ θρήνοις ἔκλαιον τὴν στέρησιν αὐτῆς. Ἄμα δὲ εἶδε τὸν ἱερέα, ὁ ἐνθουσιασμός τῆς ἔκαμεν αὐτὴν νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἄγγελος μορφῆν ἀνθρώπου λαθῶν, ἦλθε νὰ παρασταθῇ εἰς τὴν τελευταίαν τῆς στιγμήν. Καὶ ὅταν ὁ ἱερεὺς διὰ μεγαλοπρεποῦς φωνῆς ἐπρόφερε τοὺς ἐξῆς λόγους « ψυχὴ ἀθλία ὁ θεὸς σὲ συγχωρεῖ. Μακαρία αἰωνιότης θέλει ἀνταποτίσει τὰ βάσανα, ἅπερ ἐπὶ τῆς γῆς ὑπέφερον » Ἡ Ἀμελία ἐνόμισεν ὅτι ἀκούει τὴν φωνὴν αὐτοῦ τοῦ θεοῦ, καὶ οὕτως ἡ δυστυχὴς ἐν πλήρει ἀταραξίᾳ ἐσβέσθη ὡσεὶ κηρὸς, καὶ κατέβη εἰς τὸν τάφον, πεπεισμένη ὅτι ἀνύψουτο πρὸς τὸν οὐρανόν.

XII

Ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ Σαιντ-Ἀλβίνος εἶχεν ἀφηγήσει τὸν θάνατον ἵνα διασώσῃ τούτου τὴν Ἄνναν, τὰ πρὸς αὐτὸν εἰλικρινῆ αἰσθήματα αὐτῆς νύξανον ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν μεθ' ὅλης τῆς προσπάθειας, ἣν ὤφειλεν ἡ ἀνχνώρισις νὰ δώσῃ εἰς αὐτήν. Οὐχ ἦττον ὅμως καὶ ὁ πρὸς τὴν Ἄνναν τρεφόμενος ἕως τοῦ

Σαιντ-Αλβίνου δὲν ἦτο κατώτερος. Οὗτος ὁσάκις ἐπεσκέπτετο τὴν Ἄνναν, ἐκάθητο πλησίον της, καὶ παρατηρῶν αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτὶ, ἠρέσκετο ν' ἀκούῃ προσεκτικῶς τὴν γλυκειὰν ὁμιλίαν της· ὅτε δ' ἀνεχώρει περιέμενε μετὰ μεγάλης ἀδημονίας τὴν στιγμὴν νὰ τὴν ἐπανίδῃ. Εἰς τοιοῦτον τυφλὸν ἔρωτα ἦτον ὁ ἀγέρωχος οὗτος νέος. Ἡ Ἄννα βλέπουσα τὴν σοβαρὰν μορφήν τοῦ ἀξιωματικοῦ, ζητοῦσαν ἱκετικῶς νὰ ἐπιτύχῃ ἐν βλέμμα ἢ ἐν μειδιάμα, ἐσκέπτετο ὡς ἐξῆς. Ἴσως τὸ πάθος, ὅπερ ἔχει κυριευμένον αὐτὸν εἶναι πολὺ σφοδρὸν, διὰ τοῦτο ὁ ὑπερῶφανος καὶ ἀνεξάρτητος οὗτος ἄνθρωπος ταπεινοῦται οὐτὼ ἐνώπιόν μου.

Εἶτα ἐσυλλογίζετο τὸν ἔρωτα, ὃν ἡ σύζυγός της ἔσχεν ἄλλοτε δι' αὐτὴν, καὶ τοὺς κινδύνους, εἰς οὓς εἶχεν ἐμπέσει· ἵνα τὴν ἐπανίδῃ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κ. Ριμβέργου.

Ἄχ! ἔλεγεν ἐνθυμουμένη τὰς τόσον εἰρηνικὰς ἡμέρας τῆς νεότητός της, καὶ τὴν μικρὰν οἰκίαν ἐν ἣ μετὰ τοῦ πατρὸς ἔζη, διατὶ μοι ἐφάνη ὁ κόμης; διατὶ μ' ἀπέσπασε τῆς ἡδείας χαρᾶς, ἧς ἀπελάμβανον τότε; πῶς δὲν μ' ἄφινεν εἰς τὴν τύχην μου; Ἀναμφιβόλως ἤθελον βλέπει τὸν πατέρα μου εἰσέτι, καὶ τίποτε δὲν ἤθελε θορυβῆσαι τὴν εὐτυχίαν μου. Διατὶ ὁ Κ. Σορκίας ἀγαπᾷ ἐτέραν γυναῖκα; ἐὰν πάντοτε μὲ ἠγάπα προσφιλῶς, οὐδέποτε ἢ εἰκὼν τοῦ Σαιντ-Αλβίνου ἤθελε θορυβῆσαι τὰς ιδέας μου, καὶ ἤθελον εἶμαι εὐτυχής, ὡς ἤμην καὶ εἰς τὰς πρώτας στιγμὰς τῆς ἐνώσεώς μας.

Ἐπειτα θεώρει μετὰ συγκινήσεως τὸ πολύτιμον κειμήλιον, ὅπερ ὁ πατὴρ της κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆ εἶχε δώσει. καὶ ἐνεθυμήθη τὰς συμβουλὰς αὐτοῦ καὶ τὸν ὄρκον, ὃν εἶχεν ὑποχρεώσει αὐτὴν νὰ ὁμώσῃ.

— Ὅχ! δυστυχῆ πάτερ μου, ἔλεγε, τὰ πάθη ἀναμφιβόλως συνετάρραξαν τὴν ὑπαρξίν σου, διότι· ἐγνώριζες τὰς παρεκτροπὰς καὶ τοὺς κινδύνους, οἵτινες ἐπαπειλοῦσι τὸν κυριευόμενον ὑπ' αὐτῶν. Σὺ μ' ἔκαμες νὰ προφέρω ὄρκον αὐστηρόν, ὅτε μοι ἀπέτεινες τὰς τελευταίας συμβουλὰς, ὡς ἡ θυγάτηρ

σου ὄφειλε νὰ δεχθῆ δι' ἀγάπην σου. Naί, πάτερ μου, μοι εἶναι ἰσρὰ ἐκεῖνα τὰ σπουδαῖα καθήκοντα, τὰ ὅποια ὑπεσχέθην νὰ εκπληρώσω. Ἡ θυγάτηρ σου δὲν θέλει διστάσει νὰ σοὶ ὁμώσῃ ἐκ νέου τὸν ἔρκον ὅτι πάντοτε θὰ σέβηται ταῦτα. Σοὶ ὁμνῶ ἐτι καὶ νῦν, ὅτε τὰ πάνδεινα δεινὰ μὲ κλονίζουσι, καὶ ὁ ἔνοχος ἔρως κυριεύει ὅλας τὰς ψυχικὰς μου δυνάμεις. Σοὶ ὁμνῶ ὅτι ἡ ἀρετὴ δὲν θέλει μοι παρέξει ποτὲ τὴν ἐλαχίστην ἐπίπληξιν, καὶ ὅτι ἡ Ἄννα σου, θέλει καταβῆ εἰς τὸν τάφον μὲ συνείδησιν καθαρὰν. Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι, πάτερ μου, καὶ τὸ τέκνον σου θέλει εκπληρώσει ταύτην τὴν ὑπότχασιν' ὄφειλον βέβαια νὰ ὑποκείψω εἰς ταῦτα! . . .

Καὶ ἡ Κ. Σορκίου ἠγάπα τὸν Σαντ-Ἀλβίνον καὶ ἐξετίθετο εἰς πάντα κίνδυνον, ὃν ἔτρεφε δι' αὐτὴν ἡ παρουσία ἐκείνου, ὃν ἐλάτρευεν. Ἐν τούτοις ἡ υἡγεία τῆς χειροτερεύουσα, δὲν τῇ ἐπέτρεπε νὰ ὑποφέρῃ, ὡς ἄλλοτε, διαπύρους συγκινήσεις, αἵτινες ἤρχιζον πάλιν νὰ τὴν ἐνοχλῶσιν ἡμέραν καὶ νύκτα ἄνευ ἀνέσεως. Διότι τὴν μὲν ἡμέραν ἡ ὄψις τοῦ ἀξιωματικοῦ, ὁ ἦχος τῆς φωνῆς, καὶ οἱ εὐγλωττοὶ λόγοι αὐτοῦ, οἱ ἐκφράζοντες τὰ πάθη εἰς τὴν ἐσχάτην παραφρορὰν των, τῇ ἐπέφερον ἐπικινδυνωδέστατον ἀποτέλεσμα. Τὴν δὲ νύκτα, ὅτε τὰ βλέφαρά τῆς κεκουρασμένα ἀπὸ ἀϋπνίαν ἐκλείοντο στιγμὰς τινας, ὄνειρα ἀπατηλὰ τῇ περιέγραφον εὐδαιμονίαν μὴ περιμενομένην ὑπ' αὐτῆς πλέον. Ἡ ὡραία μορφή τοῦ Σαιν-Ἀλβίνου ἐνεφρανίζετο αὐτῇ τότε, καὶ οἱ μεγάλοι καὶ γλαυκοὶ ὀφθαλμοὶ ἐζήτουν ν' ἀπάντησωσι τὸ βλέμμα τῆς Ἄννης, ὅπερ αὐτὴ ἀπέφευγεν. Εἶτα δὲ τὸ ὄνειρον ἔπαυε καὶ σιωπῇ ἐπεκράτει.

» Τίποτε δὲν ὑπάρχει περίξ ἐμοῦ, ἔλεγεν ἡ Ἄννα ἀνοίγουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ περιφέρουσα τὸ λυπηρὸν βλέμμα τῆς εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου ἡ πλουσιότης καὶ κομψότης ὡμνιάζον πρὸς σκληρὰν εἰρωνείαν δι' αὐτὴν, τίποτε ἢ ματαιότης καὶ σιωπῇ. πάντοτε μόντ ὑπάρχω εἰς τούτους τοὺς τόπους, ἐνόμιζον ὅτι τὸν ἔβλεπον, τὸν ἤκουον, ἀπῆντων εἰς τοὺς λόγους του, καὶ ὁμῶς τοῦτο ὅλον ἦτον ἀπάτη τῶν αἰσθήσεών

μου, ἄπασα αὐτὴ ἡ εὐτυχία ἦτον ὄνειρον, ὅπερ ἐξέλιπεν ἅμα ἐξύπνησα. Ἰδοὺ λοιπὸν τί πρᾶγμα εἶναι ἡ ζωὴ. Μοὶ ἦτον ἐπό-
μενον νὰ ζῶ εὐτῶ ! Πάντοτε ἡ τεθλιμμένη καρδία μου ὀφείλει
νὰ περικλείη ἐν τῇ σιωπῇ τὰς μεταφορὰς, αἵτινες τὴν ξεσχιζου-
σιν. Οὐδέποτε τὰ χεῖλη μου θέλουσιν ἐκφέρει λόγον ἐρωτικόν.
Ἡ ψυχρότης τοῦ τάφου, θέλει καταπραῦνει ἴσως τὴν μεγάλην
ταραχὴν μου, καὶ ἀναμφιβόλως τὸ κάλυμμα τοῦ σαβάνου θέλει
μὲ θέσει ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς δυστυχίας.

Ταῦτα λοιπὸν ἐγένοντο εἰς τὴν γῆν τῆς Ἐστρεμόνδης, ἐνθα
ιδέαι ἀπελπιστικαί, καὶ μεγίστη ἐπιθυμία τοῦ θανάτου ἠύξα-
νον τὴν ὀλεθρίαν ταραχὴν τῆς Ἄννης, καὶ θελομεν ἰδεῖ ὅτι ἐπὶ
τῆς γῆς ταύτης αὐτὴ ἐξέπνευσεν, ἕνεκα τῶν Ὀλίψεων, ἃς ὁ πρὸς
αὐτὴν ἔρωσ τοῦ Κ. Σορκίου τὴ ἐπροξένησεν.

XL

Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ἀμελίας, ὁ Ἀββᾶς
Σερνὰν θελήσας νὰ ἐκτελέσῃ τὰς τελευταίας θελήσεις αὐτῆς,
ἠνέωξε τὸν κεκρυμμένον φάκελον, ὃν ἡ Ἀμελία θήσκουσα τῷ
ἐνεπιστεύθη, καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν εἶδεν ἐπιστολὴν ἐπιγράφουσαν
τὸ ὄνομα τοῦ ἱερέως, εἶτα δ' ἑτέραν ἐπιγράφουσαν τὸ ὄνομα
τοῦ κόμητος. Ὁ Ἀββᾶς ἀνέγνωσε τὴν ἰδικὴν του ἀπ' ἀρχῆς
μέχρι τέλους, καὶ ζωηροτάτη ἐκπληξίς περιεγράφη ἐπὶ τῆς
φυσιογνωμίας του, ὅταν ἀνέγνωσε τὸν παράγραφον, τὸν εὐ-
ρισκόμενον ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπιστολῆς· ὦ θεέ μου ! ἐφώνησεν, τοῦτο
εἶναι δυνατόν; Δὲν εἶναι ὄνειρον τοῦ τεταραγμένου νοός μου;
Ἄλλ' ὄχι, ἐπανάλαβεν ἀναγινώσκων ἐκ νέου τὰς παραδόξους
λέξεις, ὄχι, δὲν εἶναι ὄνειροπόλημα. Ἡ Κ. Τουρβιλλίου ἔγραψε
διὰ τῆς τρεμούσης χειρὸς τῆς ταύτης τὰς σειρὰς, αἵτινες μοὶ
δίδουσι τοσαύτην εὐτυχίαν.

Ταῦτα δ' εἰπὼν ὁ γέρον ἐνεθυμήθη τὴν νεότητά του, καὶ
διέτρεξε ταχέως τὸ δωμάτιόν του, ἀλλ' αἰσθανθεὶς ἀδυνα-
μίαν ἔπεσε λυποθυμῶν ἐπὶ τοῦ πατώματος τῆς αἰθούσης. Ὁ
κρότος τῆς πτώσεώς του ἠκούσθη, καὶ ὁ ὑπηρέτης τρέξας προσε-

κάλεσε τούς φίλους του εις βοήθειάν του, οίτινες διά δραστηριωτάτων μεριμνῶν τὸν ἀνεκάλεσταν εἰς τὴν ζωὴν. Τότε ὁ γέρον ἰδὼν αὐτοὺς καὶ μὴ γνωρίζων διατί ἦτον ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς κλίνης» Τίσειναι λοιπόν; ἐφώναξεν προσηλώσας τὸ βλέμμα του εἰς τὸν ὑπρέτην; Ἀλλὰ μετ' οὗ πολὺ ἰδὼν τὴν διαθήκην ἐνεθυμήθη τὸ συμβᾶν, ὅπερ ἔμελλε νὰ τῷ συμβῆ. καὶ ὅπερ ἦτον ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς διαθήκης.

» Δότε μοι αὐτὸ τὸ ἔγγραφον λέγει, κάμνων σημεῖον διὰ τῆς χειρός του.

Τῷ ἀνετέθη, τὴν ἀνέγνωσεν ἐκ νέου, καὶ πεισθεὶς ὅτι ὅπερ ἀνεγίνωσκεν ἦτον πραγματικόν. Ὡ Θεέ μου! ἐφώναξεν ἀνυψῶνων εἰς τὸν οὐρανὸν τοὺς ἔτι ἀδυνάτους βραχίονάς του, σὲ εὐχαριστῶ! Τί νὰ κάμω λοιπόν ἵνα ἀξιωθῶ τῆς βεβαιότητος ὅτι θ' ἀποθάνω ἔνθα καὶ οἱ πατέρες μου;

Τότε ἐνθαρρύνας τούς περὶ αὐτὸν περὶ τῆς ὑγείας του προσέ- κάλεσεν αὐτοὺς νὰ ἐξέλθωσιν ἵνα ἀναπαυθῆ.

Τούτων δ' ἀποσυρθέντων, λαθὼν ἀνεγίνωσκε τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ἐμπεριέχουσαν τὰ ἐξῆς.

» Ὁ Κ. Σερνὰν θὰ εὐαρεστηθῆ νὰ ἐκτελέσῃ τὰς τελευταίας μου θελήσεις; μοὶ τὸ ὑπεσχέθη ὅμως.

» Πρὸ πολλοῦ χρεύεσσαι τοῦ ἀνδρός μου, ἔμεινα μόνη ἄνευ οικογενείας· κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο ἐφοίτων εἰς συναναστροφάς, ἔνθα ἔκαμον μὲν ἀπείρους γνωριμίας, οὐδένα ὅμως εὖρον φίλον. Καθ' ἣν στιγμὴν πάθος παράφορον κατεκυρίευσεν τὰς ψυχικὰς μου δυνάμεις, διέκοψα τὰς συναναστροφάς, καὶ τυφλῶς ἐβιαζόμην ἐνώπιον ὀλεθρίας εἰμαρμένης, ἣν ὁ ἔρωσ μοὶ ἐφύλαττε. Σήμερον ἡ ὑπαρξίς μου πλησιάζει εἰς τὸ τέλος τῆς· συνησθάνθη τὴν ἀπελπισίαν μου, καὶ ἐγνώρισα τὰς οἰκτροτάτας στενοχωρίας, τὰς ὁποίας καρδίᾳ γυναικὸς δύναται νὰ ὑποφέρῃ. Οὗτος ὁ ἐνάρετος ἱερεὺς ἦλθε νὰ δώσῃ διὰ τῆς καταπειστικῆς εὐγλωττίας του ὀλίγον θάρρος εἰς τὰς καταβεβλημένους ιδέας μου μ' ἔκαμε νὰ ἐλπίζω. Ἡ συνετὴ προτροπὴ

του ἔμαθε νὰ ἐξομαλύνῃ τὴν διάβασιν, (1) ἢν μέλλω νὰ ὑπερ-
πηδήσω. Ὁ φρικτὸς θάνατος, ὅστις λίαν μ' ἐπαπήλεις, ἐν-
τελῶς διεσκεδάσθη· οἱ φόβοι μου ἐξέλιπον, καὶ ἤδη ταύτην
τὴν στιγμὴν θεωρῶ μόνον ὡς πόρον τινά, φέροντα εἰς αἰωνι-
ότητα γαλήνης καὶ εὐτυχίας. Ἴδου ὅτι αἱ ὀμιλίαι καὶ φροντί-
δες τοῦ ἐξοκρέτου τούτου ἀνδρὸς ἔμαθον νὰ ἐκπληρωσῶν.

» Εἰς τοῦτον λοιπὸν τὸν σεβαστὸν ἱερέρα προσφέρω ὡς ἐν-
θύμησιν τῶν αἰσθημάτων μου ὅ,τι κατέχω εἰς τοῦτον τὸν κό-
σμον, καὶ οὗτος θὰ θέσῃ τὸ ἔπακρον τῶν πρὸς ἐμὲ εὐεργεσιῶν
του, ἐὰν καταδεχθῇ νὰ λάβῃ τοῦτο τὸ τεκμήριον τῆς εὐχαρι-
στήσεως μου, τοῦτο τὸ δῶρον τῆς φιλίας μου ».

« Ὁχ Κύριε ! εἶδον τὴν προσοχὴν σας ὅτε ἐθεωρεῖτε τὸ δω-
μάτιόν μου, γνωρίζω ὅτι συνεκινήθητε, ὅτε διετρέχετε μέρη
τινὰ τοῦ δάσους καὶ τῶν κήπων μου, διότι ταῦτα σας ὑπεν-
θύμιζον ἀναμφιβόλως τὰς ἡδείας χαρὰς τῆς νεότητός σας.
Ἐσκέφθην ὅτι θέλει εἶναι μεγάλη εὐτυχία δι' ὑμᾶς νὰ κατέχη-
τε τὴν ἔπαυλιν τοῦ πατρὸς μου, ἐπιτρέψατέ μοι ὅθεν νὰ σας
προσφέρω αὐτήν· εἶναι καθήκον ἐκάστου νὰ εὐεργετῇ ἐκεῖνον,
ὅστις θυσιάζει τὸ πᾶν πρὸς παρηγορίαν τῶν ὁμοίων του ».

« Παρακαλῶ νὰ πιστεύσητε Κ. Σερνάν ὅτι τὸ δῶρον τοῦτο
προσφέρω ὑμῖν, οὐχὶ ὡς ὀφείλουσα νὰ ἐγκαταλείψω τὴν ἀνα-
γνώρισιν, ἣν ὀφείλω εἰς ὑμᾶς, καθότι παρασύρω ἤδη τὴν ἐν-
θύμησίν σας εἰς τὸν ἕθνην, ἀλλὰ τεκμήριον ἀγάπης δίδωμί σοι
τοῦτο »

Εὐαρεστέθητε ὅθεν νὰ πεισθεῖτε ὅτι θέλω μένει ὑπόχρεος
εἰς ὑμᾶς, ἐὰν δεχθῆτε τὸ δῶρον τοῦτο, ὅπερ εἶναι ἔνδειξις
εὐλικρινεστάτης φιλίας, ἣν δύνασθε νὰ διδῆτε τοῦ λοιποῦ
εἰς τὴν « *Amelior Tourbe.l.lίου.* »

Ἀναγνούς ταῦτα ὁ ἱερεὺς, ἔρριψεν ἐν βλέμμα πρὸς τὴν ἐπι-
τολὴν τοῦ Ἀλφρέδου, καὶ εἶπε.

— Θὰ προσφέρω εἰς τὸν κόμητα ταύτην, θὰ τὸν ἴδω τέ-

(1) Τὸ στεγνὸν πέρασμα τῆς ζωῆς πρὸς τὸν θάνατον.

λος, θά τῷ εἶπω τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ θύματός του, καί τὴν τελευταίαν γνώμην διὰ τὴν προσβολὴν, μετ' ἧς ἐπεβάρυνεν ἀπροστάτευτον γυναῖκα ».

Ὁ Ἀββᾶς ἐγκατέλιπε τὸ κελλίον του, καὶ ἐπεσεκέφθη τὴν μεγαλοπρεπεῖ ἑπαυλιν, ὡς ιδιοκτῆτης, ἔχων ἀπόφασιν ν' ἀποθάνῃ ἐντὸς αὐτῆς.

XLI

Ὁ Ἀββᾶς Σερνὰν ἔφθασεν εἰς Παρισίους τὴν ἑπαύριον τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν εἶχεν ἀναγνώσει τὴν διαθήκην τῆς Ἀμελίας. Μόλις ὄραι τινὲς παρήλθον, καὶ διευθύνθη οὗτος μετὰ σπουδῆς πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον Σορκίου, ἀνυπόμων νὰ γνωρίσῃ τὸν ἐξασκήσαντα μεγάλην ἐπιροὴν ἐπὶ τῆς εἰμυκρμένης τῆς εἰλικρινοῦς φίλης του, καθότι τὸ πρὸς αὐτὴν αἴσθημά του εἶχε μεταβληθῆ εἰς εἰλικρινῆ φιλίαν· ἀλλὰ φθάσας ἐκεῖ δὲν εὔρε τὸν Ἀλφρέδον, διότι οὗτος εὕρισκετο τότε εἰς Παρισίους, καὶ ὤφειλε μετ' οὐ πολὺ νὰ ἐπιστρέψῃ, διὸ ὁ Ἀββᾶς ἀνεχώρισεν. Ὅτε δ' ἐπανήρχετο οὗτος, ὁ Ἀλφρέδος φθάσας πρότερον, τὸν περιέμενε.

— Κύριε Κόμη, λέγει αὐτῷ ὁ ἱεὺς, παρεστάθην εἰς τὸν θάνατον γυναικός, ἣν νῦν φαντάζομαι, καὶ πρὸς τὴν ὁποίαν ἔλαβον βαθύτατον αἴσθημα εἰλικρινεστάτης φιλίας. Αὕτη μ' ἐπεφόρτισε νὰ σᾶς ἀναθέσω ταύτην τὴν ἐπιστολήν· εὐχαριστήθητε λοιπὸν ν' ἀναγνώσητε ταύτην.

Ὁ Ἀλφρέδος λαβὼν τὴν ἐπιστολήν μετ' ἐκστάσεως καὶ παρατηρήσας τὴν ὑπογραφήν εἶδε τὸ ὄνομα τῆς Ἀμελίας — ὦ θεέ μου! ἐφώναξε στρέψας πρὸς τὸν ἱερέα, ὁ γράψας ταύτην δὲν ὑπάρχει πλέον;

— Ναί, Κ. Κόμη ἐπανελάβεν ὁ Ἀββᾶς· πρὸ τριῶν ἡμερῶν ὁ θάνατος ἀνῆρπασεν ἀφ' ἡμῶν αὐτὴν, καὶ τὴν ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τὰς προσβολὰς τοῦ φαύλου καὶ τῶν παγίδων τῆς κακίας.

Ὁ Ἀλφρέδος ἐκπλαγείς, τί σημαίνουσιν οὗτοι οἱ λόγοι; λέγει καθ' ἑαυτὸν, ἄραγε οὗτος γνωρίζει τὰς πρὸς τὴν Ἀμελίαν

σχέσεις μου ; εἶτα μεγαλοφώνως. Πῶς συνέβη νὰ καταβῆ αὕτη εἰς τὸν ἄδην χωρὶς ἐγὼ νὰ τὸ γνωρίζω ; Τίνος ἔνεκεν δὲν μοὶ ἐδήλωσεν αὕτη ταύτην τὴν θέσιν της ; καὶ πῶς γίνεται νὰ μανθάνω μόνον σήμερον ὅτι αὕτη δὲν ὑπάρχει πλέον ; Ὁ Ἄλφρεδος τότε λέγει « ἀνάγνωσον τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἰδέ ». Ὁ δ' Ἄλφρεδος ἀνέγνωσεν αὐτὴν γράφουσαν ὡς ἑξῆς.

« Κ. Κόμη,

» Ὅτε θ' ἀναγινώσκητε ταύτας τὰς σειρὰς, ἡ γυνὴ δι' ἣν ἐφαίνεσθε συναισθανόμενος σχεδὸν βαθύτατον πάθος θὰ ἡσυχάζῃ ἐντὸς τοῦ τάφου.

» Ἐγνωρίζετε πᾶν ὅ,τι παρήλθε μεταξὺ ἡμῶν Κ. Κόμη, καὶ ὁμῶς περιεφρονήσατε τὸν ἔρωτά μου. Κατηντήσατε νὰ ἐξυβρίσθητε διὰ τῆς παρουσίας σας τὴν ἀσθένειαν καὶ τὰ βάσανα, ὧν εἴσθε πρόξενος, καὶ μόνον ἠκολουθήσατε ὡς μέσον διασκεδαστικὸν τὰς διαφόρους φάσεις τῆς παραφορᾶς, ἣν δι' ὑμᾶς ἠσθάνθη.

» Ἐγνωρίσατε τὸ πᾶν Ἄλφρεδε καὶ ὁμῶς δὲν συνεκινήθητε ἀπὸ οἴκτον. Ἄχ ! ἀρέσκομαι νὰ πιστεύω ὅτι οὐδέποτε ἔχετε φαντασθῆ τὰ βάσανα, τὰ ὁποῖα μοὶ ἐπροξένησεν ἡ ἀπιστία σας, διότι ἄλλως ἠθέλατε καταστῆ τέρας. Ἐλησημονήσατε τὴν ταλαίπωρον Ἀμελίαν ! (1) Προτιμῶ νὰ πιστεύω, Ἄλφρεδε, ὅτι ἐλαιομονεῖτε εἰς τὸν θόρυβον τὸν εορτῶν τὸ ὄν, ὅπερ ἀπέθνηκεν ἔνεκα τοῦ ἔρωτος καὶ τῶν τύψεων. Δὲν δύναμαι νὰ συλλογισθῶ ὅτι ἐκεῖνος ὅν ἐλάτρευον διεφθάρη, καὶ προτιμῶ ν' ἀποδώσω εἰς τὴν ἀστασίαν του τὴν διαγωγὴν, ἣν ἐτήρησεν ὡς πρὸς τὴν ὑπόληψίν μου. Ὅχ ! μάλιστα αὕτη ἡ πρὸς ἐμὲ ἀπάτη ὑμῶν ἦτον ἰδιοτροπία τῆς φαντασίας σας, πλάνη τοῦ νοός σας.

» Ἄλφρεδε ποτὲ δὲν θέλετε γνωρίσει, ὅτι γυνὴ δύναται νὰ ὑποφέρῃ περισσοτέρας θλίψεις. Ἀνακαλέσατε εἰς τὴν μνήμην σας

(1) Ὁ πάθος τρομερώτατον ! ὁ ἔρωτος μανία.

Πῶς ἔλη σου ἡ ἡδονὴ κατέστη μοι δολία ! (Θ. Α. Χ.)

τὴν ἡμέραν ἐκείνην, Κ. κόμη, τὴν ἡμέραν ἐκείνην καθ' ἣν σὰς ἔγραψα νὰ ἔλθητε ἵνα με ἴδῃτε· ἐγνωρίσατε τότε ὅποιας τρομερὰς βασάνους ψυχῆ γυναικὸς δύναται νὰ υποφέρει. Ἦτον ἐπόμενον ἡ ἐπιθυμία, ἣν εἶχον τότε νὰ σὰς ἀκούω, νὰ ταπεινώσῃ τὸν υπερῆρανόν μου χαρακτήρα, καὶ νὰ με ἀναγκάσῃ νὰ σὰς παρακαλῶ ζητοῦσα ἐπιμόνως τὴν ἀγάπην σας.

» Τὸ ἐπαναλέγω, ὑπέφερα, Ἀλφρέδε, ὅτε ἔπεμψα πρὸς ὑμᾶς ἐκείνην τὴν ἐπιστολὴν. Ἄλλ' ὅταν ἡ χεὶρ μου τὴν ἔγραψε τελευταία τις ἐλπίς ἐφαίνετο εἰς τὰς ἰδέας μου. Ἐνόμιζον δηλ. ὅτι δὲν ἠθέλετε δυνηθῆ νὰ ἴδῃτε ἀσυμπαθῶς γυναῖκα, τῆς ὅποιας ἡ χειροτερέουσα κατάστασις ἦτον ἰδικόν σας ἔργον, καὶ ὅμως ἠπατήθην.

» Ἐν τούτοις εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἐφάνη τέλος καταφύγιον παρηγορίας διὰ τὴν τεθλιμμένην ψυχὴν μου· ὁ Θεὸς ἔπεμψε πρὸς βοήθειάν μου ἄνδρα ἐνάρετον, ὅστις με ὑπερευχαρίστησε διὰ τῶν μεριμνῶν καὶ παρηγοριῶν του. ἤκουσα προσεκτικῶς τοὺς εὐγλώττους καὶ εἰλικρινεῖς λόγους αὐτοῦ, καὶ ἐνεθαρρύνθην νὰ θεωρήσω ἀφόβως τὸ τρομερὸν πέρασμα, ὑπερῆμην εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ υπερπηδήσω. Τί νὰ σὰς εἶπω, Κ. κόμη; οὗτος ὁ εὐαίσθητος ἱερεὺς ἄνθρωπος εὐσεβὴς καὶ ἀγαθὸς μοὶ ἐφάνη ἄγγελος παρηγορητῆς.

» Ἀλφρέδε σὰς συγχωρῶ εἰλικρινῶς δι' ὅσας θλίψεις μοὶ ἐπροξενήσατε· εἶθε δὲ νὰ εὔρητε καὶ τὸν θεὸν ἐπίσης ἐπιεικῆ, καὶ ἐπίσης πρόθυμον νὰ σὰς συγχωρήσῃ.

» Ἰγαιαίνετε, Κ. κόμη· κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν ἀνθρώπων ἐνθυμήθητε ἐνίοτε τὴν γυναῖκα, ἣτις σὰς ἠγάπησε τόσον.

» Ἐπεθύμησα αὕτη ἡ ἐπιστολὴ ν' ἀνατεθῇ ὑμῖν ὑπ' ἐκείνου, ὅστις ὑπῆρξε δι' ἐμὲ Θεὸς εὐεργέτης. Ἡ ἰδέα τοῦ ν' ἀνταμώσω τοὺς δύο ἀνθρώπους οἵτινες ἐξήσκησαν ἐπὶ τῆς εἰμαρμένης μου τόσῃν μεγάλῃν ἐπιρροὴν ἤρρεσκεν εἰς τὴν ψυχὴν μου. Ὁ εἷς τούτων, Κ. κόμη, μ' ἔκαμε νὰ δοκιμᾶσω τὰς πικροτάτας θλίψεις, ὁ ἕτερος ἐπεσκέφθη τὰς εἰσέτι αἰμοσταγεῖς πληγὰς μου, ἔκλεισε ταύτας, καὶ μοὶ ἀπέδωκε τὴν ἡσυχίαν. Ὁ εἷς με κα-

τέστρεψεν, ὁ ἕτερος μ' ἔσωσε. Νεκρὰ δ' οὔσα ἐπὶ τῆς γῆς ἐλπίζω νὰ ἐξυπνήσω εὐτυχῆς καὶ παρηγορημένη εἰς τὸν οὐρανόν. Θέλω προσφέρει εἰς τὸν Θεὸν δάκρυα μεταμελείας, καὶ ἐδῶ κάτω, ἱερεὺς ἀγαθὸς θέλει καθικετεύσει αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ. »

« *Ἀμελία Τουρβιλλίου* ».

XLII

Ὅτε ὁ κόμης ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν, ὅλοι ἐκεῖνοι αἱ πρὸς ἐλθοῦσαι ἰδέαι προσέβαλον ἐκ νέου τὴν φαντασίαν του. Δὲν ἠδύνατο νὰ προσποιηθῆ ὅτι πᾶν ὅ,τι ἡ Ἀμελία τῷ ἔγραφε δὲν ἦτο ἀληθές. Λύπη κατέλαβε τὴν ψυχὴν του καὶ ἐστενοχωρεῖται μὴ γνωρίζων τίνα λόγον ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸν ἐνάρετον ἄνδρα, ὅς εἶχε καταπραῦνει κατὰ τὸ δυνατόν τὴν Οὐλίψιν τοῦ θύματός του.

Ὁ Κ. Σερνάν ἰδὼν τὸν Ἀλφρέδον στενοχωρούμενον, ἐνόησε τὸ αἴτιον τούτου, καὶ ἤρχισε πρῶτος τῆς ὁμιλίαν.

— Κύριε κόμης, λέγει, ἔχω μέγα δίκαιον νὰ σᾶς ἐπιπλήξω διὰ τὰς ἀδικίας σας. Ἐχετε ἀφαιρέσει τῆς εὐτυχίας ὄν, ὑπερδιήγεν ἐν εἰρήνῃ, καὶ ἀπελάμβανε τῶν ἡδονῶν, ἃς ἡ ἀρετὴ δύναται νὰ παραγάγῃ ὡς ὀλέθριος δαίμων προσεκολλήθητε εἰς τὰ βήματα δυστυχῶς, ἣν ἐγκατελείψατε, ἀφ' οὗ τέλος ἐστερήσατε αὐτὴν τοῦ προσφιλοῦς βίου.

— Πῶς ἠδύνασθε νὰ θεωρῆτε ἄνευ προσοχῆς τὴν ὥχρᾶν ἕνεκα τῶν Οὐλίψων φυσιογνωμίαν τῆς νέας; Πῶς ὑπεφέρατε ν' ἀπαντᾶτε ἀταράχως βλέμμα τόσοσ ἑλκτικόν καὶ τόσοσ μελαγχολικόν; Εἶδατε αὐτὴν πάσχουσαν, ἐντούτοις παντάπασιν δὲν συνεκινήθητε, καὶ ὅμως τὴν ἔχετε ἐρωμένην πιστεύω.

— Νομίζω, Κ. κόμης ὅτι αὕτη δὲν εἶναι καρδίᾳ ἄνδρός αἰσθανομένου ἐντὸς τῶν στηθῶν παλμούς. Ζητῶ συγγνώμην, κύριε, διότι ἐκφράζομαι οὕτω, καθότι ὡς πνευματικὸς πατήρ ἠδυνήθη νὰ καταμάθω τὰς μᾶλλον ἀποκρύφους ιδέας τῆς

νέας, και δύνάμαι νά σας διαβεβαιώσω ότι καθ' ὅλον τὸ μακρὸν και ριψοκίνδυνον στάδιον τῆς ζωῆς μου ὀλίγα ὄντα ἐγνώρισσα τόσον ἄξια εὐνοίας και τόσον δυστυχῆ.

» Κύριε, ὡς ἄνθρωπος βεβαίως γνωρίζετε τὴν ἀνθρώπινον ἀδυναμίαν. Ἠγάπησα τὴν Ἀμελίαν, ὅσον εἶναι δυνατόν νά ἀγαπᾷ τις γυναῖκα, ἀλλ' ὅμως ἐν ᾧ ἐσκεπτόμην ὅτι και αὕτη συνεμερίζετο τὸ πάθος μου, αὕτη ἐζήτησε τὴν φυγὴν πρὸς ἐξασφάλισίν της. Ἐφυγεν εἰς Ἰταλίαν, ἔνθα ἔμεινεν ἐπὶ πολλοὺς μῆνας, χωρὶς ἐγὼ νά γνωρίζω πόθεν διευθύνθη. Κατὰ τὸ διάστημα λοιπὸν τοῦτο, προσεπάθησα νά στρέψω εἰς ἄλλα πρῶσωπα τὸν παρ' αὐτῆς ἀποστραφέντα ἔρωτά μου, ἀλλ' ἡ ἀστασία ἀφ' ἑνὸς, και ἡ ἐνθύμησις τῆς Ἀμελίας ἀφ' ἑτέρου μὲ ἐκώλυον. Δύο ἔτη παρῆλθον οὕτω, κατὰ τὰ ὅποια ἡ εὐτυχία τῆς Ἀμελίας ἐθορυβεῖτο ὑπὸ τῶν τύψεων τοῦ συνειδότης, αἷτινες ἦσαν ἀποτέλεσμα τοῦ ἔρωτος, ὃν κατήντων νά διασκεδάζω ἐνίοτε· ἀλλὰ μετὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ σφοδρὸς ἔρωτός μου ἐξέλιπε και σπανιώτερον ἐσυλλογιζόμην τὴν γυναῖκα, ἣν εἶχον ἐπὶ τοσοῦτον ἀγαπήσει. Ἐντούτοις τὴν ἐβλεπον ἀκόμη ὅτε ἀπεφάσισε νά κατοικήσῃ τὴν ἐξοχὴν της. Ὅτε δὲ πλέον δὲν ἐβλεπον αὐτὴν, και οὐδεμίαν ἐλάμβανον ἐπιστολήν, ἐνόμισα ὅτι δὲν ἐσυλλογίζετο πλέον τὸν ἔρωτά, ὃν εἶχε συναισθανθῆ δι' ἐμὲ, διὸ στραφεῖς πρὸς τὴν κοινωνίαν, ἐλησμόνουν ἐντὸς τῆς δίνης τοῦ κόσμου ὅτι γυνὴ τις ἀπέθνησκε, βλέπουσα τὴν ἀστασίαν μου.

« Καθ' ἣν ἡμέραν ἔλαβον τὴν ἐπιστολήν της, δ' ἦς μὲ παρεκάλει νά τὴν ἐπισκευθῶ, ἔσπευσά νά τὴν εὐχαριστήσω, και ἐπορεύθην εἰς τὴν ἐξοχὴν της. Τὸ ἐξησθενημένον ὕφος ὑπερ εἶχε τότε μοι ἐφάνη ἀποτέλεσμα τῆς ἀπολύτου μοναξίας, διὸ συνεβούλευσα αὐτὴν νά παραιτηθῆ ἐκεῖθεν και νά ἐπιστρέψῃ εἰς Παρισίους.

— Τότε δὰ, ὑπανελάβεν ὁ ἱερεὺς ἐδώκατε εἰς τὴν δυστυχῆ τὴν τελευταίαν πληγὴν, διότι αὕτη βλέπουσα τὴν ἀδιαφορίαν σας ἠσθάνθη ὅτι ἡ ὑπαρξίς της οὐδὲν συμφέρον

σας παρουσίαζεν' και εκ ταύτης τῆς στιγμῆς αὕτη ἀπεχειρέ-
τησε τὸν κόσμον, και ὕψωσε τὰ ἀπηλπισμένα βλέμματά της
πρὸς τὸν εὐεργέτην θεὸν, ὃς λαβὼν οἶκτον εἰς τὰς θλίψεις αὐ-
τῆς, ἔπεμψέ με πρὸς παρηγορίαν της.

— Κύριε κόμη, παρευρέθην εἰς τὴν ἀγωνίαν τῆς δυστυ-
χοῦς ταύτης γυναικὸς, συνέλεξα τὴν τελευταίαν της πνοήν,
καὶ συνώδευσα αὐτὴν εἰς τὴν τελευταίαν της διαμονήν, μὴ
δυνάμενος ν' ἀναστείλλω τὰ δάκρυά μου. Ἡ χεὶρ μου ἔχυνεν
ἐπὶ τοῦ νεκροκραββάτου αὐτῆς τὸ ἱερὸν ὕδωρ ὅπερ ἀγιάζει τὸ
ἔδαφος τοῦ τάφου. Τότε ὠργίσθην μεγάλως και δὲν ἠδυνήθην
νὰ μὴ κακολογήσω τὸν ἄνθρωπον, ὅστις ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς
τοῦτο τὸ ὀδυνηρὸν τέλος, ἀφ' οὗ τῆ ἐπρόξενησε τосαῦτα βάσα-
να και τὴν ἔκαμε νὰ χύνη τосαῦτα δάκρυα,

« Δύναμαι νὰ σὰς εἶπω, Κύριε, ἐπανελάθην ὁ Ἀλφρέδος,
ὅτι εἰς τοῦτο τὸ ἐλεεινὸν συμβάν παρεσύρθην ὑπὸ πάθους ἀδα-
μάστου. Ἐθορύβησα αὐτὴν ἀκουσίως· και τώρα, ὅτε πᾶσα
πρὸς τὸ παρελθὸν ἐπιστροφή εἶναι ἀδύνατος, στεναίζω διὰ τὸ
φρικῶδες ἀποτέλεσμα, ὅπερ παρήγαγεν ὁ ἀναισθητος ἔρωσ μου.
Ἄλλ' ἐστὲ βέβαιος, Κύριε, ὅτι θέλω ἐξαγοράσει με τὴν τιμὴν
τῆς εἰμαρμένης μου τὸν θάνατον τῆς Ἀμελίας.

Ταῦτα δ' εἰπόντος τοῦ Ἀλφρέδου, ὁ ἱερεὺς ἐγκατέλειψε τὸν
Σορκύαν, παρατηρήσας εἰς αὐτὸν μεταμέλειαν διὰ τ' ἀμαρτή-
ματά του, δι' ἧκαὶ ἡ Ἀμελία ἔσχεν οἶκτον.

XLIII

Μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ἀμελίας ἡ Ἄννα ἐνόμισεν ὅτι ὁ Ἀλ-
φρέδος ἐκπλαγείς διὰ τὸ τέλος τοῦ ἔρωτός του, ἤθελεν ἐπα-
νέλθῃ πλησίον αὐτῆς, ἤθελε συγκατανεύσει νὰ τὴν ὀδηγήσῃ
εἰς Λορραίνην, ἔνθα μὴ βλέπουσα τὸν Σαιντ-Ἀλβίνον ἤθελεν
ἐλαττώσει τὸ πάθος, ὅπερ δι' αὐτὸν ἠσθάνετο. Ἀλλὰ μετ' οὗ
πολὺ ἰδὼν τὴν ἀδιαφορίαν του δὲν ἐβράδυνε νὰ πεισθῇ ὅτι ὅλαι
αὶ προσπάθειαι τῆς ἦσαν ἀνωφελεῖς, και τότε λυπηρὰ και θο-
ρυβῶδης ιδέα ἀνέτρεψε τὰς σκέψεις της.

— Άραγε ὁ κόμητς ἀγαπᾷ ἑτέραν ; ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν μετὰ στενοχωρίας. Ἐὰν τοῦτο ἔχη οὕτως, δὲν μοι ὑπολείπεται πλέον ἢ μόνος ὁ θάνατος.

Ἡ Άννα ἵνα βεβαιωθῆ περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ πράγματος ἠθέλησε νὰ συνοδεύσῃ τὸν Κ. Σορκύαν εἰς τὰς αἰθούσας, ὅπου συνήθως διενυκτέρευεν εἰς τυναναστροφάς. Ὅθεν ὅτε ποτὲ εἰδοποίησαν τὸν κόμηττα ὅτι τὸ ὄχημά του τὸν περιέμενε » ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς συνοδεύσω, λέγει ἡ κόμητσα. Ὁ Κ. Σορκύας ἐξεπλάγη διὰ τὴν ὁμοίαν αὐτῆς ἀπόφασιν, καὶ ἀντέστη, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀναγκασθεὶς ἐνέδωκε, καὶ οὕτως ἀμφότεροι διευθύνθησαν πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ δουκὸς Οὐϊκεστέρου (Ueicester).

Οὐδέποτε ἡ φυσιογνωμία τῆς Άννης ὑπῆρξε θελκτική. Ἡ ὠρότης καθίστανε τὸ ἐξωτερικὸν της ἔτι μελαγχολικόν. Ἐὰν περετῆρει τις προσεκτικῶς τὴν κόμητσαν, ἤθελεν ἰδεῖ πάθος βαθὺ ὡς ἀστραπὴ θαμβώδης ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ ἐξησθενισμένου βλέμματός της.

Εἰς ταύτην τὴν νυκτερινὴν συναναστροφὴν ἡ Άννη ἠκολούθει τὰ βλέμματα τοῦ κόμητος, πλησιαζομένου ὑπὸ τῆς εἰκοσιπενταετοῦς κόρης τοῦ Οὐϊκεστέρου, καὶ ἔβλεπε τὴν φυσιογνωμίαν του λαμβάνουσαν θελκτικωτάτην ἔκφρασιν, ὅτε μετὰ τῆς νέας ἐχώρευεν. Εἶτα ἔστρεψε τὰ βλέμματά της καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς γυναικὸς.

Ἡ κόρη μεθ' ἧς ὁ Άλφρέδος ἐχώρευεν ἐκαλεῖτο Μελανία. Αὕτη ἦτο πρωτότοκος θυγάτηρ πολυαρίθμου καὶ ὀλίγον δυστυχοῦς οἰκογενείας τοῦ κόμητος Οὐϊκεστέρου, ὅς κατὰ ταύτην τὴν ἐσπέραν ἔδιδε τὸν χορόν. Ἡ ὠραιότης μορφῆς αὐτῆς ἦτον τὸ ἐλάχιστον τῶν πλεονεκτημάτων της· τὸ θαυμάσιον ἀνάστημα της μόνον ἤρκει νὰ ἐλάκῃ τὰ βλέμματα ἐκάστου· ἕκαστον κίνημά της ἀνέπτυσσε νέαν χάριν, εἰς δὲ τὸ βάδισμά της ὑπῆρχε τι ἡδὺ καὶ ἡδονικόν, ὕπερ διέθετεν εἰς αἴσθημα ἔρωτικόν. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἦτον δόσκολον νὰ εὕρη τις πλάσμα οὕτω γοητευτικόν.

Ἡ Ἄννα παρετήρει ασκαρδαμυκτὶ ταύτην τὴν ὥραϊαν γυναίκα, καὶ ἔβλεπεν ὅλα τὰ θέλητρά της.

— Ἄχ! ἔλεγεν, ἐὰν ὁ κόμης ἀγαπᾷ τὴν δεσποίνην τοῦ Οὐίκεστέρου, δὲν δύναμαι νὰ παλαίω μετ' αὐτῆς· δὲν αἰσθάνομαι οὔτε τὴν θέλησιν οὔτε τὸ θάρρος ὡς πρὸς τοῦτο. Ἄς τὴν ἐρωτησῆται· τὸ κατ' ἐμὲ ὀφείλω νὰ ὑποφέρω.

Καὶ ἡ ἀδυναμία, τὴν ὁποίαν ἡ Ἄννα συνηθάνετο ὅτε εἰσέρχεται εἰς ταύτην τὴν αἴθουσαν ἠϋξάνεν ἔτι μᾶλλον· ἡ κεφαλή της κατέστη νωθρὰ καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐκλείσθησαν, διὸ καὶ ἔπεσε λυποθυμησμένη ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐορτῆς, ἥτις πρὸς στιγμὴν διελύθη. Ὁ Ἄλφρέδος ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν συγχωρευτὴν του καὶ νὰ σπεύσῃ πλησίον τῆς Ἄννης. Ἐσπευσε ν' ἀναχωρήσῃ. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἡ Ἄννα ἀναλαβοῦσα τὰς αἰσθήσεις της ἔστρεψε περίξ αὐτῆς ἐκπληκτικὸν βλέμμα, καὶ ἐζήτηε νὰ ἐνθυμηθῇ τίνας ἔνεκεν ἦτο ἐκεῖ. Ἦκουε τὸν κρότον τῶν ὀργάνων ἀντιπαλέοντα εἰς τὰ θλίψεις της, ἃς ἐδοκίμαζεν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν.

Ὅτε ἡ Ἄννα ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς της εἶδε πρόσωπόν τι ὑπερ ἐπιδαψίλευε τὰς ἐργασίας της, καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀνεγνώρισε ὅτι ἦτο θυγάτηρ τοῦ Κ. Οὐίκεστέρου. Τὸ φαινόμενον τοῦτο ἦτον ἀδύνατον νὰ μὴ προξενήσῃ ταραχὴν μεγάλην εἰς τὴν ψυχὴν της. . . . Ὅλοι αἱ περιποιήσεις αὐτῆς τῆς νέας καὶ ἡ ἰδέα τὴν ὁποίαν συνέλαβεν ἐπροξένουν μεγάλην ἀνησυχίαν τῇ Ἄννῃ.

— Ἄς ἀποσυρθῶμεν, λέγει, κύριε κόμη· ἄς ἀπομακρυνθῶμεν τούτου τοῦ τόπου, εἰς ὃν οὐδέποτε ἐπιθυμῶ νὰ ἐπανέλθω.

Ἡ κυρία Σορκίου ποιήσασα βήματά τινα, διευθύνθη πρὸς τὴν πύλην, ἀλλ' ἡ μεγάλη ἀδυναμία ἐκαμειν αὐτὴν νὰ κλονισθῇ, καὶ ἐὰν τις δὲν ἐκράτη αὐτὴν ἤθελε πέσει. Ὁ βραχίον' ὅστις ἐκράτησεν αὐτὴν καὶ ἔσωσεν ἐκ τῆς ἀθλίας πτώσεως, ἦτον ὁ βραχίον τῆς Μελανίας, καὶ ἡ κόμησσα ἀνίκανος οὔσα ν' ἀποκρούσῃ τὴν βοήθειάν της, ἤσθάνθη μετ' ἀδυναμίας τοὺς δακτύλους τῆς νέας ἐπὶ τοῦ σώματός της. Εἰς τὴν παραφορὰν

της ταύτην ἐνόμισεν ὅτι ἡ σάρξ της ἐκαίετο, καὶ ὅτι ἡ χεὶρ της ἀντεραστρείας της ἐμελλε ν' ἀφήσῃ ἴχνος ὀρατόν.

— Ἀλφρέδε μου, λέγει ρίψασα βλέμμα πρὸς αὐτὸν, δι' οὗ ἐξεικόνιζε τὴν βαθυτάτην ψυχικὴν ἀγωνίαν μετὰ οἴκτου, ἀφήσατε τοῦτο τὸ ξενοδοχεῖον· δὲν δύναμαι νὰ μένω περισσύτερον χρόνον.

Ὁ κόμης ὑπήκουσεν αὐτῇ, καὶ ἡ Ἄννα ἀπηδηκυῖα ἐκ τῆς ἀμφιβολίας ἐξῆλθε τοῦ δωματίου τούτου, ἀκούσασα ἀκόμη τὰ μουσικὰ ὄργανα παίζοντα θελκτικώτατα. Αἱ φιλοπαίγμονες κραυγαὶ τῆς νεολαίας ἐφαίνοντο ὅτι ἀπεκρίνοντο εἰς τὰς ἀδημονίας της καὶ ὁ Κ. Ἀλφρέδος ἀπηύθυνεν αὐτῇ φαιδρῶς τοὺς τελευταίους χαιρετισμούς του.

— ὦ Θεέ μου, ἔλεγεν ἡ Ἄννα ὅταν ἐκάθησεν εἰς τὴν ἄμαξάν της, τίνα δυστυχῆ συναναστροφὴν ἔρχομαι νὰ περάσω! Πῶς ὑπέφερα τοσαῦτα εἰς ταύτην τὴν αἰθουσαν!

Καὶ τί ὑπέφερατε ἐκεῖ; ἐπανέλαθεν ὁ Κ. Σορκύας· τίνος ἔνεκα νὰ σὰς ἐκθέσω οὕτως εἰς τοῦτο τὸ θέαμα; Ἄχ! τίποτε δὲν ὑπέστητε, ἀλλ' ἄς μένωμεν, καὶ γυνὴ ἔμφορον ἄς περιποιηται τὴν οἰκίαν μας.

— Φοβεῖσθε ἴσως, ἐπανέλαθεν ἡ Ἄννα ὀργιζομένη ἔνεκα τῆς ἀναισθησίας τοῦ συζύγου της, εἰς τὸν ὅποιον ὁ κόσμος δὲν ἀνακαλύπτει τὴν ἀληθῆ ἀδυναμίαν μου. Ἡτυχάσατε, κύριε, δὲν περιέμενον κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν νὰ ψυχρανθῆ ἡ καρδιά μου.

Μὴ μὲ μέμφεσθε· σιωπήσατε ὡς ἐγὼ καὶ μὴ μὲ συγχίζητε νὰ εἶπω λέξεις ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς μου. Ἔσο ἡσυχος, διότι μετὰ τινος στιγμῆς θέλω ἐπανέλθει εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ ὑμεῖς θὰ δυνηθῆτε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὰ πρόσωπα, ἅτινα ἀγαπᾶτε.

Ἀπαγγέλλουσα ταύτας τὰς λέξεις, ἡ κόμηςσα ἐταράσσετο, ὁ δ' Ἀλφρέδος ἐνόησε τέλος ὅτι τίποτε δὲν διέφυγε τῆς Ἄννης, καὶ ὅτι τὸ αἶσχος, ἐπροξένει εἰς αὐτὴν μέγαν οἴκτον.

Ἐφερε τὸ βλέμμα του ἐπὶ τοῦ ὠραίου προσώπου τῆς Ἄννης καὶ ἐξεπλάγη διὰ τὸ ἄδικον, ὅπερ ἔπραττεν εἰς αὐτήν.

Ὁ Κόμης ἔφριξεν δι' ὅτι ἐξέφρασεν μετὰ οἴκτου ἡ Ἄννα του καὶ ἤρχισε νὰ θεωρῇ τοὺς ὠραίους χερκατῆράς της μετὰ προσοχῆς.

Ἐλαβε τὴν χεῖρά της.

— Πὺς εὐρίσκεσθε ἥδη; λέγει αὐτῇ μὲ στενωτάτην φωνήν.

Καὶ οἱ συγκινητικοὶ ἐκεῖνοι ὀφθαλμοὶ της ἠσυχάζον ἐν σιγῇ ἐπὶ τῆς τόσοσιν λυπηρᾶς φυσιογνωμίας της μεθ' ὧσιν τῶν βεβιασμένων συγκινήσεων, αἵτινες ἐτάραττον ἐπὶ πολλὸν χρόνον τὴν νέαν.

— Δισθάνομαι ἐμκυτὸν πολὺ ἀδύνατον, ἐπανέλαβεν ἡ Ἄννα, ἀλλὰ νομίζω ὅτι θέλω ἀναλάβει ἡσυχάζουσα εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Καὶ ἡ τρέμουσα φωνή της μετὰ βίας ἐπρόφερε ταύτας τὰς λέξεις.

Ἐν ᾧ ταῦτα ἔλεγεν ἡ Ἄννα, ἡ ἄμαξα ἔφθασεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Κ. Σορκίου, ὅστις καταβᾶς μετὰ τῆς ἀμάξης τῆς Ἄννης περιποιεῖτο αὐτήν ὄχι ὀλίγον. Μετὰ μίαν ὥραν ἡ Ἄννα ἐκοιμήθη καὶ ὁ Ἄλφρέδος πλησίον της ὦν τῇ ἀπηύθυνε γλυκυτάτους λόγους.

— Μὲ βλέπετε πόσον ὑποφέρω, Κ. Κόμη, λέγει τέλος ἡ Ἄννα. Ἐν τούτοις πλησιάζω εἰς τὸ τέλος καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἐλπίζω τοῦτο, ὅπερ μοὶ εἶναι λίαν προσφιλές. Ἡ ζωὴ εἶναι ἐνίοτε πολὺ ἀνυπόφορος καὶ ὀχληρὰ, ὡς εἰς ἐμὲ σήμερον, διὰ τοῦτο παρακαλῶ τὴν θεότητα νὰ μοῦ τὴν ἀφαιρέσῃ.

Ὁ Ἄλφρέδος συνεκινήθη ἰδὼν τὴν σύζυγόν του διατρέχουσαν τὸ τέρμα τῆς ζωῆς της.

— Φίλη μου, λέγει αὐτῇ, λαβὼν μίαν τῶν χειρῶν της, πιστεύετε ὅτι ἡ ἐμὴ ζωὴ μετὰ τὴν ἀπώλειάν σας εἶναι λίαν ἀνυπόφορος καὶ βαρεῖα; Ἄχ! Ἄννα μου, δὲν μοὶ ὠμιλήσατε ἐγκαίρως νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς Σορκύ. Ἀκόμη καὶ σήμερον εἶμαι ἔτοιμος νὰ σὰς συνωδεύσω ἐκεῖ, ὅπου ὁ ἀὴρ τῆς Σορραϊ-

νης θέλει σοὶ ἀποδώσει τὴν υγείαν. Ἀποκρίθητι, θέλετε ν' ἀφίσωμεν τοὺς Παρισίους; Εἶμαι ἕτοιμος.

— Σὰς εὐχαριστῶ εἶπεν αὕτη, εἶναι πολὺ ἀργά. Οὐδὲν δύναται νὰ μοὶ ἀποδώσῃ τὴν ζωὴν. Ὁ τόπος οὗτος μοὶ εἶναι πολὺ τερπνὸς ν' ἀποθάνω. Ἄχ! ἔρχεται ὅσον οὐπω ὁ θάνατος, ὄν πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμουν.

— Τί ἀκούω! . . . λέγει ὁ Ἀλφρέδος στενάζας γοερῶς! Πῶς σὰς ἐπῆλθε τοιαύτη ἀποτρόπαιος ἰδέα! Ποῦ θὰ ἐγκαταλείψητε τὸν ποθητὸν σύζυγόν σας καὶ τὸ δυστυχὲς τέκνον σας;

— Ἐγγίζει ἡ ὥρα, ἐπανελάβεν ἡ Ἄννα, καθ' ἣν θέλω σὰς εἰπεῖ τὸ πᾶν ὑγίαινε, φίλε προσέθεσε· αἰσ' ἀνομαι ἐμαυτὸν ἀδύνατον καὶ ἔχω ἀνάγκην ἀναπαύσεως.

Καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς Κ. Σορκίου ἐπανεπέσεν ὡρᾶ ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ὁ δ' Ἀλφρέδος ἐκάλυψε διὰ φιλημάτων τὴν ψυχρὰν χεῖρά της καὶ δὲν ἀπεμακρύνθη αὐτῆς μέχρι τῆς ἐκφορᾶς της, καθ' ἣν δάκρυα αἰμοφυρμένα καὶ ἄφθονα ἔχυνε.

XLIV

Τοῦτο ἐγένετο χρόνον τινὰ πρὸ τοῦ θανάτου τῆς Κ. Τουρβιλλίου, ὅτε ὁ κόμης ἄπαξ εἶδε τὴν θυγατέρα τοῦ Οὐϊκεστέρου. Ἢ συνάντησις των ἔχει τι μυθῶδες.

Ὁ Ἀλφρέδος προσεκλήθη ὑπὸ πολλῶν εὐγενῶν νὰ ἐξέλθῃ εἰς θήραν. Ἐλάβε θέσιν μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἤρχισαν νὰ τρέχωσιν ἐφ' ἀμαξίων. Καθοδὸν ἀναγνωρίζει τὴν κόρην τοῦ Οὐϊκεστέρου ἣτις ἠκολούθει αὐτοὺς μετὰ πολλῶν ἄλλων εὐγενῶν κυριῶν καὶ ἣτις ἐκαλεῖτο Μελανία, τῆς ὁποίας αἱ χαρακτηριστικαὶ ἦσαν ἀξιοθαύμαστοι, καὶ ἣτις εἶχε καὶ τὸ προτέρημα νὰ ἀγαπᾷ πολὺ τὴν ἵππασίαν.

Ἡ νέα αὕτη, ὡς καὶ ἀνωτέρω εἶπομεν, ἦτο παρὰ τῆς φύσεως προικισμένη μὲ διάφορα ἐξαισία δῶρα, ὡς μὲ ἐξαισίαν καλλονὴν, εὐφυΐαν, εὐγλωττίαν, πνεῦμα, ζωηρότητα καὶ ἀνάστημα, ὥστε μὲ ταῦτα καὶ αὐτὰ τὰ ἀναίσθητα ὄντα ἠδύνατο νὰ κινήσῃ εἰς ἐρωτικὸν αἶσθημα. Αὕτη πολλάκις ὑπὸ πολλῶν νέων

εὐγενῶν ἐζητήθη εἰς γάμον, ἀλλ' ἐπεποιήθη νὰ πράξῃ τοῦτο, ἐπιθυμοῦσα νὰ ζῇ ἐλευθέρως.

Ἐκτοτε παρήλθον ἡμέραι τινές, καθ' ἃς ὁ κόμητις δὲν ἔκκαμψε τὴν ὑποσχεθεῖσάν εἰς τὴν κυρίαν Τουρβιλλίου ἐπίσκεψίν του, διότι ὁ πρὸ ὀλίγου πρὸς αὐτὴν ἔρωσις ἐξέλιπε, στρέψας αὐτὸν πρὸς τὴν Μελανίαν.

Ἡ Κ. Οὐϊκεστέρου ἤρχισε νὰ τρέφῃ ἔνθερμον ἔρωτα πρὸς τὸν Ἀλφρέδον, ὡς καὶ οὗτος πρὸς αὐτὴν, καὶ μάλιστα ὅτε ἤκουσε τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τῆς σύγχυσις καὶ ταραχὴ μεγάλη ἔλαβε κράτος ἐπὶ τῆς καρδίας του. Τοιαύτην ἐπιρροήν, ὁποῖαν ἐξήσκουν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἀλφρέδου οἱ εὐγλωττοὶ λόγοι τῆς Μελανίας, οὐδενὸς ἄλλου προσώπου ἐξήσκησαν, ὥστε ἐθεώρει ἑαυτὸν ἀπολωλότα ὅτε δὲν ἦτο πλησίον τῆς καὶ δὲν ἔβλεπεν αὐτὴν λαλοῦσάν.

Ἐν τούτοις ἡ Κ. Σορκίου ἦτον ὠραιότερα καὶ πνευματοδεστέρα αὐτῆς ἀλλ' ἀπαίσιμα συμβάντα καὶ ἀσθένεια ὀδυνηραὶ κατεβίβασαν τὰ θέλητρα αὐτῆς, καὶ μάλιστα ὅτε τέλος ἔμαθεν ὅτι ὁ Ἀλφρέδος ἐρωτεύθη τὴν Μελανίαν· τότε τῇ ἐφαίνετο ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον εἰς τὸν κόσμον καὶ ὅτι ἦτον αὐτῇ ἀδύνατον νὰ καταπολεμήσῃ τοιοῦτον ἔρωτα τόσο ἐυφυοῦς, ἀγγλίνους καὶ εὐγλώττου γυναικὸς, ὥστε παρέδωκεν ἑαυτὴν εἰς τὸ ἀχανές τῆς ἀπελπισίας.

XLV

Ἡ κόμησσα εἶχεν ἀκολουθήσει μετὰ μεγάλης προσοχῆς τὰς διαφόρους φάσεις τοῦ πρὸς τὴν Κ. Τουρβιλλίου πάθους τοῦ Ἀλφρέδου, καὶ εἶχεν ἰδεῖ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτά τῆς ἐλαττωνομένου, καὶ ἴδομεν κατ' ἀρχάς ὅτι τὸ πρὸς τὸν Σαιντ-Ἀλβίνον αἰσθημὰ τῆς ἡμάρωσε τὸ αἰσθημα, ὅπερ διὰ τὴν ἀπιστίαν τοῦ συζύγου τῆς ἠσθάνετο, καὶ μάλιστα ὅτε ζήτησασα παρὰ τοῦ Ἀλφρέδου νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς Σορκὶ ἀπέτυχε τῆς αἰτήσεως τῆς. Ἰδομεν δὲ προσέτι ὅτι μετὰ τὸ θάνατον τῆς Ἀμελίας ἔσχεν ἐλπίδα τινὰ περὶ μεταμελείας τοῦ συζύγου τῆς

ἀλλ' ἀφ' οὗ πλέον εἶδεν αὐτὸν ἀποβλέποντα πρὸς τὴν Μελα-
νίαν Οὐίκεστέρου, ἀπελπίσθη καὶ δὲν περιέμενεν ἄλλο ἢ τὸν
θάνατον.

Ὁ κόμης κατ' ἀρχὰς ἐταράχθη διὰ τὴν ἀηλιπισμένην κατὰ-
στασιν τῆς γυναικὸς του. Τύψεις τοῦ συνειδότης ἔλαβον θέσιν
ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ πρὸς καιρὸν, καὶ ἐνεθυμήθη ὅλας τὰς ἀρετὰς
αἵτινες ἐκόσμου τὴν Ἄνναν. Ἀλλ' ὅλα ταῦτα ἦσαν ἀκαριαῖα,
καθότι ὁ κόμης βλέπων ἀκαταπαύστως τὴν κόρην Οὐίκεστέρου
καὶ θαυμάζων τὰς καλλονὰς αὐτῆς, ἐλησμόνησεν εὐκόλως ὅτι ἡ
κόμησσα ἀπέθνησκεν, καὶ τέλος ἐγκατέλειπεν αὐτὴν μὲ μόνην
τὴν περιποίησιν τῆς θυγατρὸς της. Οὐχ ἦττον ὅμως καὶ ὁ
Σαιντ-Ἀλβίνος, παλαιὸς ὢν φίλος τῆς οἰκίας καὶ ἐνθουσιασμέ-
νος διὰ τὸν κίνδυνον, ὃς ἐπαπήλει τὴν κόμησσαν, εὗρισκε πρό-
φασιν νὰ ἐπισκέπτηται αὐτὴν συνεχῶς, καὶ ἐὰν ἐνόητε ἡ Ἄννα
ὑπνωττε πρὸς στιγμὴν, ὁ ἀξιωματικὸς καθήμενος πλησίον της
προσῆλωνε τὰ βλέμματά του ἐπὶ τῆς ὠχρᾶς μορφῆς αὐτῆς,
καὶ ἡ Ἄννα ὅτε ἤνοιγε τοὺς ὀφθαλμούς της ἀπῆντα τὸ βλέμμα
τοῦ ἐραστοῦ της προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ προσώπου της, καὶ
ἀνεγίνωσκε ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του σφοδρότατον πάθος, ὃ-
περ τὸν ἐνεψύχωνε.

Ὁσάκις ὁ νέος ἤρχετο πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Ἄννης, αὕτη μὲν
τῷ διηγείτο περὶ τῶν ἐξοχῶν ἃς εἶχε κάμει, ἡ δὲ συγκινη-
θεῖσα ψυχὴ τοῦ Σαιντ-Ἀλβίνου ἐμεγαλύνετο εἰς ταύτας τὰς
ἐνδόξους ἀναμνήσεις, καὶ ἡ εὐγλωττος φωνὴ του περιέγραφεν
εἰς τὴν νέαν τὰς μάχας εἰς ἃς εἶχε παρευρεθῆ, τὴν καταστρο-
φὴν τῶν θυγατέρων τῆς Γαλλίας, καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν, ὃν οἱ
στρατιῶται ἐδείκνυον ἐν τῷ μέσῳ τῶν πτωμάτων, ὅτε ἔψαλ-
λον τὰ νικητήρια ἄσματα εἰσερχόμενοι εἰς τὰς πρωτεύουσας
τῆς γηραιᾶς Εὐρώπης. Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Σαιντ-Ἀλβίνου ἐμψυ-
χωθεῖσα καθίστατο λαμπρὰ νὰ ὀμιλῇ οὕτω περὶ τῶν θριάμ-
βων μας. Ἐπειτα οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐφορτώνοντο συνεχῶς δα-
κρύων, διότι ἐσυλλογίζετο τὰς νίκας, ἃς πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐ-
κερδίσαμεν. Αἱ ἐθρῖκαὶ σημαῖαι εἶχον ἔλθει νὰ ἐξυθρίσωσι τὰς

δυστυχίας μας μέχρις εντός και αὐτῆς τῆς ωραίας πρωτευούσης μας, και ὁ Οὐγγρικὸς και Προυσσικὸς ἵππος ἔκαμε νὰ πετᾷ ὑπὸ τοὺς ἐσκονισμένους πόδας των ἢ κόνις τῶν περιπάτων μας.

Δάκρυα ἀπελπισίας ἐρυτίδουν τὸ ὠχρὸν πρόσωπόν του, ὅτε ἔμαθε τὴν ἐξορίαν τοῦ Αὐτοκράτορος Ναπολέοντος, τοῦ καταπλήξαντος τὸν κόσμον, τὸ μὲν διὰ τῶν νικῶν του, εἶτα δὲ διὰ τῶν δυστυχιῶν του, και τὸ πᾶν ἐθυσίαζεν, ὡς και αὐτὴν τὴν ὑπαρξιν πρὸς ἀνακάλεσιν τοῦ Μ. ἀνδρὸς διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ὑπόληψιν του ἀλλ' οὐδὲν ἠδυνήθη, και μόνη ἡ Νῆσος τῆς ἀγίας Ἑλένης (Saint-Elléne) εἶδεν ἐπὶ τοῦ καιόντος βράχου της τὸν μέγαν ἀνδρά, ὅστις εἶχεν ἀπολαύσει τόσον εὐγενὲς δράμα βασιλείας ἐπὶ τῆς γῆς, και ὅστις ἐξέπνευσε μακρὰν τῆς προσφιλοῦς Γαλλίας και μακρὰν τοῦ υἱοῦ του, ὃν ματαίως προσεκάλει, τὴν τελευταίαν πνοήν, ἥτις τὸν διεχώριζεν τῆς αἰωνιότητος.

Ἡ Ἄννα ἐζήτηε οὕτω ν' ἀποφύγη τὴν ἐπιθυμίαν του καθότι ἐγνώριζεν ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς ἐθεμελίωεν ἐν τῇ ψυχῇ του τὸν θαυμασμὸν ὃν ἐπροξένουν αὐτῷ τὰ μεγάλα κατορθώματα τοῦ Ναπολέοντος, ἀλλὰ τοῦτο ἐπέτυχε πρὸς στιγμήν, καθότι δοθέντος τοῦ ἀξιωματικοῦ μετὰ ταῦτα εἰς ὅλην τὴν σφοδρότητα τοῦ αἰσθήματός του, παρετήρησεν ἐκ νέου ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τοῦ νέου τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ἐσχημάτισε, ἵνα τῷ ἐκτελέσῃ τὴν περὶ τοῦ ἔρωτός του γνώμην.

Ἐν τούτοις ἡ ὑγεία τῆς Ἄννης εἶχεν ἐντελῶς καταστραφῆ, και μόνος ὁ θάνατος ὑπελίπετο αὐτῇ, και ὃν περιέμενεν ἀτάραχος, θεωροῦσα ταύτην τὴν στιγμήν, ὡς μόνην εὐτυχίαν της. Ἐν ᾧ ἀπεναντίας ἀνσγίνωσκεν ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τοῦ Σαιντ-Ἀλβίνου τοσαύτην λύπην και ἀπελπισίαν. Ὅθεν ἐπεμψε νὰ προσκαλέσῃ τὸν Κ. Σορκύαν, και ἐπεμψε πρὸς τὸν Σαιντ-Ἀλβίνον τὴν θερααινίδα, ἵνα παρακαλέσῃ αὐτὸν νὰ ἐπανεέλθῃ ὅσον τάχιστα. Ὁ ἀξιωματικὸς ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ ταύτην τὴν διαταγήν, και ἐπιστρέψας εὔρε τὴν φυσιογνωμίαν τῆς νέας,

ὡς ἐὰν ἦτο εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς νεότητός της, ἐνῶ ἀπεναντίας ἡ ἰδική του ἐρυτιδοῦτο ἕνεκα τῶν δακρῶν, καὶ ἡ γενναία καὶ ἡρωϊκὴ ψυχὴ του εἶχε κατασταθῆ ἄνανδρος, ὡς ἐὰν ἦτο παιδίον.

— Σὰς προσεκάλεσα, λέγει αὐτῷ ἡ κόμησσα, διότι θέλω πρὶν ἀποθάνω νὰ σὰς ἀπευθύνω τοὺς ἀποχαιρετισμούς μου. Καὶ στρέψασα πρὸς τὸν ἄνδρα της, τὸν ἐξέπληξε διὰ τούτων τῶν λόγων.

— Κύριε κόμη, λέγει αὐτῷ ἐγνώρισα τὸν πρὸς τὴν κυρίαν Τουρβιλίου ἔρωτά σας.

Καὶ βλέπουσα αὐτὸν ἐκπληττόμενον, καὶ τοὺς ὠργισμένους ὀφθαλμούς του φερομένους κατὰ τοῦ Σαιντ-Ἀλβίνου, προσέθεσεν.

— Οὐδεὶς δὲν μοὶ ὠμίλησε περὶ τοῦ πάθους σου· μόνος ὁ κίνδυνος μ' ἔκαμε νὰ τὸ ἀνακαλύψω· ἐνθυμείσθε τὸν χορὸν, εἰς ὃν σὰς συνώδευσεν ἡ Ἀμελία· ἤμην ἐκεῖ, ἠκολούθησα τὰ βήματά σας, ἤκουσα τὸ πᾶν. . . .

Ὁ Ἀλφρέδος ἤθελε νὰ τὴν ἐξαπατήσῃ.

— Φεῖσθητι πρὸς χάριν μου, Κύριε, τῶν δικαιολογημάτων σας, δὲν ὑποφέρω πλέον. Αἱ στιγμαὶ μοὶ εἶναι προσφιλεῖς· ὀλίγον μοὶ μένει εἰσέτι νὰ ζήσω, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίσητε τὰ τελευταῖα αἰσθήματά μου.

Ἡ Κ. Σορκίου, στρέψασα πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν, ἔλαβε μίαν τῶν χειρῶν του καὶ ἔσφιζεν αὐτὴν μεταξὺ τῶν ἰδικῶν της.

— Καὶ σέ, φίλε μου, προσέθεσε, σ' ἀγαπῶ προ πολλοῦ· δύναμμι νὰ σοὶ εἶπω τοῦτο, διότι πλησιάζει ν' ἀποθάνω, καὶ ὁ Κ. κόμης τὸ ἀκούει.

— Ἀφαιρέσατε πρὸς χάριν μου τὰ δάκρυά σας, καθότι δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω. Τί θέλεις νὰ σοὶ κάμω ἐπὶ τῆς γῆς; δὲν δυνάμεθα νὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς, δὲν ἔχει οὕτω; σὺ ἠξέυρεις καλῶς ὅτι δὲν σοὶ ἀνεῖκω πλέον. Παῦσον τὰ δάκρυά σου, φίλε μου· θέλομεν ἰδεῖ ἀλλήλους εἰς τὸν οὐρανόν. Ἰγείαινε, ὑπάγω νὰ ἐνωθῶ μετὰ τοῦ πατρός μου, καθότι πρὸ πολλοῦ μὲ περιμένει.

Ταῦτα δὲ λεγούσης τῆς Ἄννης, ἡ φωνὴ της ἐξησθενεῖτο, ἡ

χειρ αὐτῆς δὲν ἐπίσζε πλέον τὴν τοῦ Σαιντ-Άλβίνου. Τὸ βλέμμα τῆς ἐζήτει τὸ τοῦ ἀξιωματικοῦ, καὶ οἱ βεβαρυμένοι ὑπὸ τῆς ἀγωνίας ὀφθαλμοὶ τῆς προσηλοῦντο ἐπὶ τοῦ δακρυβρέκτου προσώπου τοῦ ἔραστοῦ τῆς. Ὁ χαρακτήρ τῆς νέας ἐξέφραζε βαθυτάτην ἀγάπην, καθότι ἡ ψυχρότης τοῦ θανάτου δὲν εἶχε παγώσει εἰσέτι τὴν καρδίαν τῆς, καὶ ὁ διάπυρος ἔρωσ, ὅς ἐβίαζεν αὐτὴν εἰς τὸν τάφον, ἀνεγινώσκετο εἰς τὸ βλέμμα, τὸ ὁποῖον ἔρριπτε πρὸς τὸν ἀξιωματικόν· ἐντούτοις τὸ ὠχρὸν μέτωπόν τῆς ἐκαλύπτετο ὑπὸ καταψύχρου ἰδρώτος, καὶ ἀπέθνησκε, λέγουσα πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς (1).

Ὁ Ἄλφρέδος ἀκίνητος μένων παρὰ τῆ κομήσση ὠργίζετο μεγάλως βλέπων ὅτι ἡ γυνὴ ἥτις ἔτρεφε δι' αὐτὸν ἀπερίγραπτον ἀγάπην, ἥτις εἶχε λάβει τὸ ὄνομά του, καὶ εἶχε τέξει μετ' αὐτοῦ τέκνον, αὐτὴ ἡ γυνὴ ἤδη πρὸς αὐτὸν μὲν ἀπτείνεται μετ' ἀδιαφορίας, πρὸς δὲ τὸν Σαιντ-Άλβίνον ἔτρεφε βαθύτατον αἰσθημα. Διὸ καὶ ὁσάκις ὁ νέος ἐφίλει τὴν παγωμένην χεῖρα τῆς κομήσσης, ὁ Ἄλφρέδος ἐθεώρει τοῦτο ὡς προσβολὴν, καὶ ἐπεθύμει νὰ ἐκδικηθῇ ἐκεῖνον, ὅς ἀψήφα οὕτω τὴν παρυσίαν του.

Ἦδη ἡ Ἄννα ἀπέθανεν, ὁ δ' Ἄλφρέδος ἀπεμακρύνθη. Τί ἤθελε νὰ κάμῃ πλησίον τούτου τοῦ πτώματος; Ὁ Σαιντ-Άλβίνος εἶχε μείνει· εἶχε καθῆκον ἤδη νὰ μὴ ἀφίνη ποσῶς τὴν Ἄνναν· ἡ δυστυχὴς δὲν ἀνῆκεν εἰς οὐδένα· ὁ θάνατος τὴν εἶχεν ἐλευθερώσει. Ὁ νέος προσήλωνε δακρυβρέντα ὀφθαλμὸν ἐπὶ τῆς ἀγγελικῆς φυσιογνωμίας τοῦ λειψάνου, ἐκάλυπτε φιλημάτων καὶ δακρύων τὴν ἐπὶ τῶν χειρῶν του ἐγκαταλειφθεῖσαν χεῖρα τῆς θνητῆς κομήσσης, ἔθετε μετ' ἀπελπισίας τὰ φλογερὰ χεῖλή του ἐπὶ τῶν παγωμένων δακτύλων, τὰ ὁποῖα μόνος ὁ θάνατος τῷ ἐπέτρεπε νὰ πιέζῃ μεταξὺ τῶν ἰδικῶν του, καὶ ἐπρόφερε λόγους ἐμπαθεῖς καὶ ἐρωτικούς ἐπὶ τοῦ ὠτὸς τοῦ πτώματος,

(1) Σκληρὲ, μὴ ἀμφιβάλλης, ἰδοὺ ἀπολαμβάνεις, τὴν νέαν, ποῦ τ' ἐράννης, ἰδὲ πῶς ξεψογεῖ!

καὶ ἐνὶ λόγῳ παρεδόθη εἰς ὄλην τὴν μέθην τοῦ πολυχρονίου πάθους του.

Εἶτα ὅμως ἀκούσας κλαυθμηρὰν φωνήν, ἀνεγνώρισε τὴν Ἰοσεφίνην κλαίουσαν τὴν προσφιλῆ μητέρα της, καὶ ἐναγκαλισθεὶς καὶ καταβρέξας αὐτὴν μετὰ δακρύων καὶ φιλημάτων, τῇ εἶπεν.

— Ἰοσεφίνη, θὰ κλαύσωμεν ὁμοῦ τὴν μητέρα σου. Εἰξεύρεις καθ' ὄλην τὴν ἔκτασιν τὴν ἀπώλειαν, ἣν ἀρτίως ἔπαθες. Ὁ ἀδυσώπητος θάνατος ὑπῆρξεν ἀναίσθητος εἰς τὰς παιδικὰς σου παρακλήσεις. Ἐγέλασεν εἰρωνικῶς εἰς τὰ δάκρυα, ἅπερ ἡ ἀγωνία τῆς κομῆσεως ἀπέσπασε τῶν βλεφάρων μου. . . Ἄχ! δὲν θὰ λησμονήσης αὐτὸν ποτε, δὲν ἔχει οὕτω; ταύτην τὴν λατρευτὴν γυναῖκα, ἣτις σὲ ἠγάπησε μετὰ τοσαύτης ἀφοσιώσεως, καὶ ἣτις σὲ ἄφησε μετὰ τοσοῦτων λυπῶν. Κλαῦσον αὐτὴν, κόρη μου, διότι τίποτε δὲν δύναται νὰ ἐξισωθῇ πρὸς τὴν ἀπώλειαν τῆς μητρὸς σου.

Ταῦτα δὲ λέγοντος τοῦ Σαιντ-Ἀλβίνου, τὰ δάκρυα αὐτοῦ τε καὶ τῆς Ἰοσεφίνης κατέβρεχον τὸ θνητὸν σῶμα τῆς Ἄννης, μέχρις οὗ ἐνταφιάσαν αὐτὴν εἰς τοὺς κήπους τοῦ Σορκίου ξενοδοχείου, εἰς σκοτεινὸν δασίδιον, ἐνθα ἀνηγέρθη ἐπικήδειον μνημεῖον, τοῦ ὁποίου πλάκες ἐκ μαρμάρου ἐκάλυπτον τὸ στόμιον.

Ὅποια διαφορὰ μεταξὺ τοῦ θανάτου τῆς Ἀμελίας καὶ τῆς Ἄννης! Ἡ Κυρία τοῦ Ἀλφρέδου προετίμησε ν' ἀποθάνῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν μόνη ἄνευ της βοήθειας οὐδεμιᾶς φίλης· ἡ Ἄννα ἀπέθανεν ἐν τῇ οἰκίᾳ της μεταξὺ τῆς θυγατρὸς της καὶ τῶν φίλων της. Τὴν μὲν Ἀμελίαν οὐδεὶς ἐθρήνησε, τὴν δὲ Ἄνναν καὶ ἐθρήνησαν καὶ μεγαλοπρεπῶς ἐνταφιάσαν. . . !

XLVI

Ὁ θάνατος τῆς Ἄννης, ἡ αἰφνίδιος ἀναγνώρισις τοῦ πρὸς τὸν Σαιντ-Ἀλβίνου ἔρωτός της, ἐπροξένησαν εἰς τὸν Ἀλφρέδον βλαθεῖαν λύπην. Ἐντούτοις δὲν ἐβράδυνε νὰ στρέψῃ τὸ σχέδιόν

του πρὸς τὴν Μελανίαν. Καίτοι ἡ νέα δὲν ἠσθάνθη διὰ τὸν κόμητα τὸ πάθος, ὅπερ αὐτὸς τῇ ἐνέπνευσεν, ὅμως ὁ βαθμὸς, καὶ ἡ ἄπειρος περιουσία τοῦ Ἀλφρέδου ἠνάγκασαν τοὺς γονεῖς τῆς Μελανίας νὰ ἐπενεργήσωσι μεθ' ὄλης τῶν τῆς δυνάμεως τὴν ἀπόφασιν τῆς θυγατρὸς τῶν.

Καὶ ἐπὶ τινα χρόνον ὁ Ἀλφρέδος ὑπῆρξεν εὐτυχῆς. Ἀγαπῶν ἐμπαθῶς τὴν νέαν, τῷ ἐφαίνετο ὅτι τίποτε δὲν ὄφειλε νὰ θορυβήσῃ τὴν εὐτυχίαν του. Ἀλλ' ἡ θεία πρόνοια βραβευτῆς μὲν οὕσα τῶν καλῶν ἔργων, τιμωρὸς δὲ τῆς κακίας, δὲν ἄφησεν αὐτὸν ἀτιμώρητον. Αὕτη ἐπέβαλε εἰς τὴν νοῦν τῆς Μελανίας ὄλην τὴν πρὸς τὰς προτέρας γυναῖκας διαγωγὴν του, καὶ κατέστησεν αὐτὸν εἰς αὐτὴν μισητόν. Ἡ Μελανία ὄφειλε νὰ τὸν κάμῃ νὰ αἰσθανθῇ ὁποῖαν τρομερὰν ἐπιρροὴν ἐξασκοῦσιν αἱ γυναῖκες ἐπὶ τῆς εἰμαρμένης τοῦ ἀνθρώπου, καθότι ἐγνώρισε παρὰ τοῦ ἰδίου τὰ βάσανα, ἅπερ προξενεῖ ἡ ἀδιαφορία ἀγαπητοῦ ἀντικειμένου, ἐδοκίμασε τὰς στενοχωρίας, αἷς αὐτοῦ ἔνεκεν συνησθάνθησαν ἡ Ἄννα καὶ ἡ κυρία τοῦ Τουρβιλίου, καὶ εἶδε τὸ λαμπρὸν ὄνομα τῶν εὐγενῶν κομητῶν τοῦ Σορκίου κεκαλυμμένον ὑπὸ σαρκασμῶν καὶ περιγέλων. Ἡσθάνθη τέλος τὸ ἐρυθρίασμα τοῦ αἵσχους χρωματίζον τὸ πρόσωπόν του, ὅτε ἔβλεπε τὴν κακὴν διαγωγὴν τῆς γυναικὸς ἣν εἶχε ἐπὶ τοσοῦτον ἀγαπήσει, καὶ ἥτις ὄφειλε μετ' οὐ πολὺ νὰ τῷ ἐμπνεύσῃ ἀντὶ ἀγάπης περιφρόνησιν.

Ὁ Ἀλφρέδος ἐνεθυμήθη τότε τὴν δεσποίνην τοῦ Ριμβέργου μετὰ τῶν χαρίτων, καὶ ἀρετῶν τῆς. Ἐβλεπεν εἰσέτι τὰ τεκμήρια σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης, ἅπερ ἡ Ἄννα ἀπήλαυσεν ὅπου καὶ ἂν διεύθυνε τὰ βήματά τῆς.

Κεκουρασμένος ὑπὸ μιᾶς νυκτὸς ἀϋπνίας, ὁ κόμης κατέβη πρῶταν τινὰ εἰς τοὺς κήπους του. Βεβυθισμένος εἰς σοβαρὰς σκέψεις, δὲν ἐνόησεν ὅτι διευθύνετο πρὸς τὸ μέρος ἔνθα ἀνεπαύετο ἡ Ἄννα. Ἀλλ' αἴφνης ὑψῶνων τὴν κεφαλὴν εἶδε τὸν τάφον. Καὶ τότε μεγάλως ταραχθεὶς ἐξεπλάγη, ἰδὼν ἐπὶ τῶν μαρμαρίνων βαθμίδων, τῶν περιστοιχούντων τὸ μνημεῖον δύο πρόσωπα γονατισμένα.

— Τί νά ἦναι ἐκεῖ; λέγει καθ' ἑαυτὸν ὁ κόμης ἐκπεπληγμένος.

Εἶτα πλησιάσας ἀνεγνώρισε τὴν θυγατέρα του. Ἡ Ἰοσσεφίνη ἦτον ἐκεῖ κλαίουσα τὴν μητέρα της μετὰ μεγάλης πικρίας, καὶ πλησίον αὐτῆς ὁ ἀξιωματικός.

Εἰς ταύτην τὴν ἀπροσδόκητον ἐμφάνισιν, ὁ κόμης ἀνεσκίρτησεν, αἰσθημα ζυλότυπον ἔκαμε νὰ πάλλῃ ἡ καρδία του εἰς τὴν θέαν τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, ὃς εἶχε μάθει ν' ἀγαπᾶται ὑπὸ τῆς Ἄννης, καὶ ὁ ὁποῖος εἶχε λάβει παρ' αὐτῆς τόσον θελκτικὸς ἀσπασμούς. Διὰ τίνος δικαιώματος ὁ Σαιντ-Ἀλβίνος ἤρχετο εἰς τούτους τοὺς τόπους νὰ καταφρονήσῃ οὕτω τὰ βλέμματα καὶ τὴν ὀργὴν τοῦ ἀρχαίου ἀντεραστοῦ του; Ὁ Ἀλφρέδος ἐπλησίωσε μὲ ὀργίλον βλέμμα καὶ ἀπειλοῦντα χεῖλην πλησίον τοῦ ἀξιωματικοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκπλαγεὶς ἀκούων βήματα, ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν του καὶ ἀπήντησε τὸ βλέμμα τοῦ Κ. Σορκίου. Δάκρυα ἐκάλυπτον τὸ ὄραϊον καὶ ἀρρενωπὸν πρόσωπόν του.

Ὁ Ἀλφρέδος παρατηρῶν μετὰ περισσοτέρας ἀταραξίας τοῦτον, ὃν ἐνόμιζε προδότην, καὶ πλησιάσας.

— Ἡρχόμην πρὸς ὑμᾶς τῷ λέγει, ἀλλ' ἡ παρουσία τοῦ τᾶφου τούτου ἠσυχάζει τὴν μνησικακίαν μου· δὲν δύναμαι πλησίον τῆς κόνεως τῆς προσφιλοῦς γυναικὸς μου νὰ διατηρῶ μῖσος.

Καὶ παρουσιάζων τὴν χεῖρα εἰς τὸν Σαιν-Ἀλβίνον.

— Ἡ Ἄννα σᾶς ἠγάπησε, συνταγματάρχα! καὶ ὁ μὴ εἶμεθα φίλοι· τὸ αἰσθημα ὅπερ ἤδη σᾶς προσφέρω εἶναι εἰλικρινές πρὸς ἐνθύμησιν τῆς κομίσεως. Ἀποκρίθητε, θέλετε τὴν φιλίαν μου;

Ὁ Σαιντ-Ἀλβίνος ἀντὶ ν' ἀποκριθῆ ἔρριφθη εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ Ἀλφρέδου.

— Ἄς λησμονήσωμεν, λέγει, τὰ παρελθόντα, καὶ ἄς σκεφθῶμεν ἤδη περὶ τῶν εὐνοϊκῶν αἰσθημάτων, ἅτινα συνδέουσι τὰς σχέσεις μας. Ἡ Ἄννα σᾶς ἐσυγχώρησεν ὅτε ἐτελεύτα,

καὶ ἡ ἐμὴ ἔχθρα δὲν ὀφείλει νὰ διαρκέσῃ πλέον τῆς σῆς. Θὰ ἔλθωμεν πολλάκις, δὲν ἔχει οὔτω; νὰ κλαύσωμεν ὁμοῦ τὴν δυστυχίῃ, ἣτις ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ οὐρανοῦ μᾶς θεωρεῖ ἀναμφιβόλως μετ' εὐτυχίας.

Καὶ οἱ δύο ἀντερραστοὶ, κχταστάντες ἐκ ταύτης τῆς στιγμῆς φίλοι ἀχώριστοι, ἔχονον δάκρυα ποταμῆδὸν ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς κομήσεως.

Ἐκ ταύτης τῆς στιγμῆς ὁ Ἀλφρέδος ἔστρεψε τὴν ἀγάπην του πρὸς τὴν Ἰοσεφίνην καὶ τὸν ἀξιωματικὸν, παραιτήσας τὴν Μελανίαν εἰς τυφλὸν αἴσθημα, καὶ ἐγκαταλείψας τοὺς Παρισίους, κατόκησε τὴν ἑπαυλιν Σορκύου, ἐνθα ἡ φροντίς περὶ τῆς θυγατρὸς του, καὶ ἡ φιλία τοῦ σινταγματάρχου καθήσυχασαν τὴν λύπην του, ἀν καὶ ἡ ἐνθύμησις τῆς Ἄννης ποσῶς δὲν ἐξηλείφθη τῆς διανοίας του.

Χρόνον τινὰ μετὰ τὴν εἰς Σορκὺ ἀφιξίν τοῦ κόμητος, ἡ Ἰοσεφίνη ἔλαβε σύζυγον νέον τινὰ μιᾶς τῶν πρώτων οἰκογενειῶν τῆς Λορραίνης, ὥστε μετὰ τινα ἔτη ὁ κόμης ἦτον περιεστοιχισμένος ὑπὸ οἰκογενείας, ἣν λίαν εἰλικρινῶς ἠγάπα. Πολλὰ μικρὰ παιδιὰ ἔπαιζον πλησίον του, ἡ θυγάτηρ του ἦτον εὐτυχῆς, καὶ ὁ Σαιντ-Ἀλβίνος ἠγάπα αὐτὴν μὲ βαθυτάτην φιλίαν, ἣν μόνος ὁ θάνατος ἠδύνατο νὰ καταπύσῃ. Ἀλλ' ὁ πόθος τῆς Ἄννης ἀνέστρεψε ταύτην τὴν εὐτυχίαν. Πολὺ συνεχῶς ἡ Ἄννα ἐγίνετο τὸ ἀντικείμενον τῆς ὀμιλίας των, τὸ ὄνομά της ἐπροφέρετο μετὰ σεβασμοῦ, καὶ μέχρι τοῦ θανάτου αὐτῶν ἔκλαυσαν ταύτην τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν αἱ ἀρεταὶ καθίστων ἀξιαγάπητον πρὸς πάντας. Αἱ λύπαι τῶν ζώντων εἶναι ὁ ὠραιότερος στέφανος, καὶ τὸ ὠραιότερον ἐγκώμιον τῶν θνητῶν. . . . !

- » Καὶ οὔτω πέπλος σκοτεινὸς τὸ πᾶν περικαλύπτει,
» Καὶ τὰς ἐρωτικὰς σκηρὰς ἀπάσας ἀποκρύπτει,
» Ἐγκαταλίπων εἰς ὑμᾶς φιλόμοусι μου φίλοι,
» Ὅ, τι ἠδύ τε καὶ τερπνὸν μέρος μικρὸν ὀφείλει.
» Ἐὰν δὲ πάλιν εἰς τινας τῶν φίλων μὴ ἀρέσῃ,
» Ἄς τύχη τῆς συγγνώμης τωρ, ἐφ' ὅσον ἐξαρκέσει.

(Θ. Α. Χ.)

ΤΕΛΟΣ.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

Α. Γ. Ραγκαβής Υπουργ. 1.	Σολ. Κριστινίδης.
Α. Κομουνδούρος Υπ.	Μ. Παπαμηχαλόπουλος.
Σ. Στράτου.	Γ. Γουλιμής.
Βασίλειος Π.	Γ. Βελής.
Ι. Παπατσώνης Υπασ. τής Α.Μ.	Σερπανίδης.
Αντ. Παπαδημητριάδης.	Χ.
Ν. Α. Καναβάς.	Καράπαυλος.
Ι. Ν. Ζαμπακόπουλος.	Α. Βενιζέλος.
Σ. Κ. Αντωνόπουλος.	Α. Σ. Καλογερόπουλος.
Μ. Μηχαλόπουλος.	Ε. Κεχαγιᾶς.
Κ. Κουρκουμέλη.	Θ. Α. Ζαίμης.
Ν. Πετμεζᾶς.	Τ. Γ. Μαυρομάτης.
Σ. Χ. Στεφανόπουλος.	Γ. Σκοῦφος.

—οοοο—

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΤΑΙ.

Β. Ανδρέόπουλος.	Ν. Μ. Αντωνάκης.
Χ. Παπα-Σοφianoῦ.	Ἀναστ. Κ. Οικονόμου.
Ι. Νικολαΐδης.	Κωνστ. Πλούμπης.
Κ. Αἰλιανός.	Σ. Παπαστραυριανόπουλος.
Μαργαρίτης Δήμου.	Κ. Κωστορρίζος.
Κωναστ. Χ. Σταματόπουλος.	Χ. Γεωργιάδης.
Α. Ι. Ροντίρης.	Τριαντ. Μπαντή.
Δ. Καλαμαράς.	Π. Ρόκου.
Κωνστ. Α. Σβόνιας.	Χαρ. Κλαπανάρης.
Ιωαννίδης Μακεδών.	Γ. Π. Παμπούκης.
Δημοσθ. Ἀγγελάκης.	Ι. Ν. Κοντογιάννης.
Θ. Καπογεωργόπουλος.	Μ. Εὔστ. Κουρῆς.

- Γ. Π. Κουβέλης.
 Ν. Γ. Χαντζ-Άντωνιάδης.
 Μακελλαριάδης.
 Ι. Σ. Τσακίρης.
 Εύστ. Α. Οικονόμου.
 Δ. Οικονομόπουλος.
 Έπαμ. Παπαλεξόπουλος.
 Κωνστ. Δούκας.
 Β. Παπασπαλόπουλος.
 Α. Γ. Σεχιώτης.
 Δ. Ρούκας.
 Άχιλ. Δ Μιταυτσής.
 Ξεν. Ν. Οικονομίδης.
 Κ. Δουκορόζης.
 Α. Ν. Γ.
 Γ. Σ. Δοκός.
 Π. Κ. Χόλτζιμα.
 Ι. Χρηστίδης.
 Δ. Κεφλιάνος.
 Β. Βενδεβής.
 Ν. Λαχανοκάρδης.
 Άν. Σωτηρόπουλος.
 Άθ. Πολυχρονιάδης.
 Μηγαλόπουλος.
 Ι. Καλλιακούδας.
 Θ. Π. Θεοδωρακόπουλος.
 Π. Ν. Φωτήλας.
 Άρ. Ν. Βούλγαρις.
 Δ. Ι. Κήτσου.
 Χ. Πετρόπουλος.
 Ζ. Εύδοξιάδης.
 Δ. Η. Συννεφάκης.
 Γ. Παπα-Κυριτσόπουλος.
 Κ. Ι. Κατσαράκης.
 Π. Ν. Ζαίμης.
 Α. Π. Μητσόπουλος.
 Εύστ. Κωνσταντίνου.
 Εύάγ. Α. Παλαμιώτου.
 Ν. Παναγιωτίδης.
- Άρ. Ζαχαρόπουλος.
 Ν. Γ. Μπαβίας.
 Δ. Κυρίκος.
 Π. Γ. Γιαννόπουλος.
 Άρ. Κ. Χρυσάνθης.
 Άθ. Οικονόμου.
 Ε. Πρωτοπαπᾶς.
 Σπυρ. Ρίζοδήμου.
 Άναστ. Τάγης.
 Μ. Αναγνωστόπουλος.
 Ι. Μιχαηλίδης.
 Χ. Χαρισιάδης.
 Ι. Μαπα-Δημητρίου.
 Άρ. Σπαθάκης.
 Κ. Βακαλόπουλος.
 Άλ. Ι. Τσέρης.
 Μ. Θ. Τρυσσοχός.
 Ξ. Ν. Βίκας.
 Τζαν. Ποταρόπουλος.
 Έργ. Κουρμαλίδης.
 Παν Ι. Κεφαλάς.
 Δ. Άποστολίδης.
 Β. Άργυρόπουλος.
 Γ. Άγγελικιώτης.
 Δ. Παπαρρηγόπουλος.
 Ι. Γ. Ζαχαρόπουλος.
 Σωτ. Π. Κουτσάκης.
 Κωνστ. Αναγνωστόπουλος.
 Άστέριος Παπαδόπουλος.
 Β. Σεργίου.
 Δ. Λιούλιας.
 Ν. Κ. Σκελλάριος.
 Άθ. Ι. Παπαγεωργόπουλος.
 Γ. Λαζόπουλος.
- Έλένη Άγγελοπούλου.
 Άθηνᾶ Κωτσάκη.
 Ροζάνδρα Βασιλείου.
 Δεσπ. Βεϊσάκη.

Μπιγῆ Γ. Ρουτσαρά.
Μερσ. Βάρβουγλη.

Μαρ. Στ. Παπαλαυρίτη.
Μαριγὼ Βασιλείου.

—οοοο—

ΠΑΤΡΩΝ.

Δ. Ζ. Σκουμπουρδῆς.
Ι. Β. Σβολόπουλος.
Θεμ. Σ. Καλκογερόπουλος.
Σπ. Τζίνης.
Ἄν. Σ. Γιάκος.
Νεοφ. Ἱερομόναχος, Κ.
Ι. Οἰκονόμου.
Π. Πορφυρόπουλος.
Π. Χ. Νακόπουλος.
Α. Τσούκου.
Λεωνίδας Πατσιαδῆς.
Γ. Γεωργαντόπουλος.
Λεων. Μανθόπουλος.
Γ. Κ. Γιαννόπουλος.
Ν. Αζαρῆς.

Ἀριστόβ. Μάνεσις.
Ἄθ. Ι. Ἀθανασιάδης.
Ἄθ. Παπαγεωργίου.
Α. Πράπας.
Μ. Δ. Σβορώνος.
Δ. Γ. Σκλαβοῦνος. Φιλ.
Σωτ. Ι. Οἰκονομόπουλος.
Γ. Ν. Κολιόπουλος.
Ἄνθ. Κ. Ἀναγνωστόπουλος.
Κ. Ν. Καραμεσίνης.
Ι. Κ. Παπαγιαννόπουλος.
Π. Ι. Κουβέλης.
Μ. Π. Μανιατόπουλος.
Β. Ἄγιλιώτης.
Ν. Ι. Ἀναγνωστόπουλος.

—οοοο—

ΑΓΡΙΝΙΟΥ.

Γ. Ι. Στάϊκος.
Δ. Στάϊκος.
Γ. Α. Παπαχρήστου.
Σ. Κακαβίας.
Β. Καραμανόπουλος.
Π. Νυφίτσας.
Δ. Α. Γεράκης.
Γ. Καββαδίας.
Ν. Φαρμάκης.
Κ. Κακαβίας.
Δ. Τασσιούλης.
Γ. Παπαγιαννόπουλος.
Ἄρ. Γούναρης.
Δ. Παπαγιαννόπουλος.
Δ. Ι. Ροκάς.

Ι. Κ. Σκαρέλλος.
Χ. Γ. Πηστιόλας.
Γ. Δημητριάδης.
Γ. Χ. Κονδύλης. Μ.
Σ. Σωχωρίτης.
Ἄ. Ἀκρίδας.
Χ. Μαραγκούλας.
Κ. Στεργιαλόπουλος.
Ἄν. Χ. Εὐθυμίου.
Δ. Παπαδογιάννης.
Γιαν. Χρηστίδης.
Β. Παπαδημόπουλος.
Ν. Α. Μπολτόπουλος.
Στ. Α. Μπαλωτῆς.
Δ. Ἀντσαμῆς.

Α. Ματραλής.	Α. Διδασκάλου.
Α. Κ. Ανδρέοπουλος.	Ν. Ζαχαρόπουλος.
Χ. Σταμόπουλος.	Δ. Χ. Γιώτης.
Κ. Γ. Θεοδωρόπουλος.	Ευαγ. Τασιούλης.
Γ. Κ. Καρτέρης.	Δ. Σαμαρόπουλος.
Χ. Σκίπης.	Α. Σαμότης.
Ν. Τριανταφυλλίδης.	Δ. Ε. Παπαφώτης.
Α. Ψιλλόπουλος.	Ν. Χ. 'Αλεξόπουλος.
Δ. Κόντος.	Α. Ρόκας.
Θ. Τριανταφυλλόπουλος.	Α. Γ. Δημητρόπουλος.
Γ. Δ. Άργεαδίτης.	Κ. Γ. Παπαθανόπουλος.
Ν. Δ. Τσαντσαφύλλης.	Γ. Α. Χαβέλλας.
Σ. Χ. Γιώτης.	Βαρ. Κουσιάδης.
Ι. Μανόπουλος.	Α. Κ. Τσακανίκας.
Π. Γριούλης.	Ζ. Κ. Τσακνίκας.
Θ. 'Ανδρέοπουλος.	Ν. Γ. Ταξιάρχης.
Κ. Πηρηήρης.	Α. Μπουκουγιάννης.
Γεωργανταής.	Ίωάννης Ξυνόπουλος.
Αθ. Καρόπουλος.	Δ. Σβολόπουλος.
Ι. Π. Χρηστίδης.	Κ. Κουτσούκης.
Όν. Λουλάς.	Α. Κ. Λουλάς.
Π. Δ. Βασιλικόπουλος.	Κ. Σ. Ζαίμης.
Ι. Σ. Παπαγεωργίου.	Έμ. Τρυγόνης ιερ.

—0000—

ΑΙΤΩΛΙΚΟΥ.

Α. Κ. Πρεβερούδος.	Γ. Γεωργαντόπουλος.
Α. Κ. Πρεβεδοῦρος.	Ι. Κ. Βέρρης.
Χ. Νικολόπουλος.	Σ. Καμψέλης.
Α. Γ. Σπαγόπουλος.	Σ. Ν. Σταυρόπουλος.
Χ. Α. Φραγκούλης.	Γ. 'Αναστασιάδης.
Δ. Κ. Μπέλιας.	'Αλκιβιάδης.
Γ. Ζερμακούπης.	

—0000—

ΜΕΣΣΟΛΩΓΓΙΟΥ

Χαρ. Καρθούνης.	Νικ. Παπαμανθόπουλος.
Σωκ. Βάλτης.	Α. Δ. Ντικόπουλος.

Εὐσ. Μπλέτσας.
Σ. Μπαρπαρίας.
Αν. Θεοφίλου.
Γ. Παπουτσόπουλος.

Αθ. Οικονομόπουλος.
Π. Ἀχτήπης.
Ι. Χ. Μπακάλης.

—οοοο—

ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ.

Π. Ν. Εὐθυμίου.
Ανδ. Δαμολύτσας.
Δ. Ἀναγνωστόπουλος.
Κ. Ἐλευθερίου.

Δ. Ζανάτος.
Ι. Νίκους.
Δ. Διαλαράκης.
Ι. Α. Τρικαῖος.

—οοοο—

ΛΑΜΙΑΣ.

Αρ. Κ. Γαββαθᾶς.
Εὐσ. Νικολαΐδης.
Δ. Κωσταράς.

Ν. Διονυσόπουλος.
Κ. Γ. Τσάπαλος.
Δ. Παντολαίων.

—οοοο—

ΛΕΒΑΔΙΑΣ.

Π. Κόκκλης.
Γ. Βοτίλιας.
Αχ. Βάϊας.
Χαρ. Κοτίνης.
Β. Διάσκας.
Β. Σπυρόπουλος.
Α. Β. Λεοναρδίδης.
Γ. Λουκίδης.
Γ. Ν. Καφφετζῆς.
Η. Νικανδρόπουλος.

Δ. Πετρίδης.
Θρ. Βελέντζας.
Ι. Καρδουάλης.
Ποσ. Γ. Φόρτης.
Αν. Ι. Καλύβας.
Ι. Παναγιωταρόπουλος.
Α. Α. Κόκκαλης.
Κ. Χριστόπουλος.
Δ. Ἀργυριάδης.
Θεοδ. Ἱερομόναχος.

—οοοο—

ΝΑΥΠΛΙΟΥ.

Εὐθ. Ἰατρίδης.
Ἐμ. Χατζιπέτρου.
Α. Φ. Γεωργαντζῆς.

Δ. Καλιοντσῆς.
Εὐαγ. Δ. Σανόπουλος.
Γ. Δ. Κατσουρόπουλος.

Π. Λογοθέτης.	Γ. Πετρακόπουλος.
Σ. Ν. Σολδάρης.	Π. Ι. Ποιρακόπουλος.
Θ. Α. Βρέτης.	Άν. Πολυχρονιάδης.
Κ. Παπαδόπουλος.	Π. Πετρομανιάτης.
Π. Α. Βούργαλης.	Κ. Γ. Γιαννόπουλος.
Στ. Τεφράς.	Γ. Γεωργιάδης.
Π. Μαυρογένης.	

—οοοο—

ΥΠΑΤΗΣ.

Αθ. Κέφαλος.	Στέφ. Δ. Μ.
Γ. Οικονομόπουλος.	Σταύρος Παπα-Κώστα.
Ι. Λαλαδιόπουλος.	Σοφ. Οίταιοκαρίδης.
Χ. Π. Άργυρόπουλος.	Αχ. Καπλάκης.
Α. Α. Παπασαρτότου.	Δ. Καργιαμπάς.
Ι. Ξεθάλης.	Αθ. Γκογκουνόπουλος.
Ι. Σπαθής.	

—οοοο—

ΠΥΡΓΟΥ.

Γ. Σρέκος.	Ι. Π. Άγναντιάρης.
Διον. Τρούσας ιεροδ.	Κ. Β. Γιαννακόπουλος.
Γ. Μπούρης.	Κ. Ν. Χρυσανθόπουλος.
Χ. Γ. Μπακόπουλος.	Π. Κανκόπουλος.
Δ. Γιανίκος.	Π. Κομινός.
Αθ. Γ. Καραθανάσης.	Ν. Β. Βουβός.
Χ. Δ. Σοφιανόπουλος.	Ν. Α. Πετροτζής.
Ά. Ι. Άθανασόπουλος.	Π. Καρμάντσιος.
Χ. Γ. Κ.	Ι. Γ. Κρηστενίτης.
Β. Θ. Σακκάς.	Δ. Μπαρμπεράκης.
Γ. Άλπουινιώτης.	Θ. Παπουτσόπουλος.
Ι. Κουτσιομέλης.	Ξ. Μ. Μακρής.
Δ. Δ. Παπαδόπουλος.	Δ. Κοντογιαννόπουλος.
Ζώης Καζάζόπουλος.	

—οοοο—

ΚΥΡΙΑΙ

Αριστέα Χ. Διδάχου.	Δημητρώ Γ. Μήτου.
Άσπασία Κ. Σπηλιοπούλου.	Άχλαδία Πρεβεδούρου.
Πολυξ. Γ. Πιττακού.	

ΤΡΙΦΥΛΙΑΣ

Θεμ. Παπαχρηστοφίλου.
Περ. Σχορδαράκης.
Αν. Παναγιώταρος.
Αν. Α. Θολᾶς.

Π. Ι. Κεφαλάς.
Ν. Πασχαλίγκος.
Αναστ. Α. Μανουῆσος.

—οοοο—

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ.

Ν. Μακρῆς.
Αν. Π. Βίλλας.
Δ. Χ. Καρώνης.
Π. Κ. Λάμπρου.
Κ. Ι. Κάππος.
Ι. Δ. Τσέτσης.
Κ. Β. Παπασταυδίδης.
Δ. Σ. Παπατσουρίδης.
Κ. Τσιμούρης.
Ι. Ζ. Βαρζόκας.
Προκ. Α. Δόκου.
Χ. Δ. Τσῆμος.
Αν. Χ. Ζωγράφου.

Β. Αὔδῆς.
Δ. Δόβας.
Αθ. Κασόβα.
Σωτ. Κ. Μπήντσιος.
Γ. Αντ. Ἴσβεστάς.
Ματ. Κ. Οικονόμου.
Κ. Βάλλας.
Γ. Σ. Τζῶτζος.
Σπ. Ἀραβαντινός.
Γ. Στεφάνου ἱερέως.
Πολυζ. Βροκούμης.
Ξ. Καπρίτσιος.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Σελ. 1 βλέματα γράφ. βλέματα. σελ. 10. εις τὴν ἔπαυλιν,
 εἶναι περιττὸν Σελ. 13. Παντεῖται γράφ. παντοῖται. () βλέμ.
 γράφ. με βλέμμα ψυχρὸν. Σελ. 17. Ἐλυποθ. γράφ. Ἐλειπ.
 () θύρα γράφ. θύραν σελ. 21 προσέθετε γράφ. προσέθεται σελ.
 25 αὐτὴν γράφ. αὐτὴν σελ. 35 λίγει γράφ. λέγει. σελ. τῆς.
 γράφ. τῆς σελ. 50 εις τὴν Βάλην γράφ. εις Βάλην σελ 53. δί-
 καιος. γράφ. δίκαιος σελ. 54 τὸν γράφ. τὸ σελ. 56 ἂν γράφ.
 ἂν σελ. 55 τινα γράφ. τινὰ σελ. 67. ὄμοσον γράφ. ὄμοσον
 σελ. 70 ετος γράφ. ἔτος σελ. 72. μαθῶν γράφ. μαθόντα σελ.
 77 ὑπερμεγέθη σωρὸν γράφ. ὑπορμεγέθης σωρὸς σελ. 80 ὤμοσε
 γράφ. ὤμοσε, ὀμόσει γράφ. ὀμόσει, Ὄτε γράφ. Ὄτε σελ. 87
 φυλάρεςκον γράφ. φιλάρεςκον. σελ. 88. κρυμένη γράφ. κεκρυμ-
 μένη σελ. 90 ἡ ἔμφ. γράφ. ἐμφάνισιν σελ. 63 ὄρκους γράφ. ὄρ-
 κους. σελ. 94 ταύτης περιττὸν. σελ. 95 μετὰ γράφ. πρὸς τὰ
 σελ. 99 Ἡφθασαν γράφ. Ἐφθασαν σελ. 105. διευθύνθη γράφ.
 διευθύνθη σελ. 106 τὴν πρὸς γράφ. πρὸς τὴν. σελ. 113 ἀνέ-
 γωσε γράφ. ἀνέγνωσε σελ. 115 ἄδην γράφ. ἄδην σελ. 117 ἡκολ.
 γράφ. ἡκολ. σελ. 119 ἀληθές γράφ. ἀληθές σελ. 120 αὐτὴν.
 γράφ. αὐτὴ, () δ' ἧς γράφ. δι' ἧς () ὑπανέλ γράφ. ἐπανέλ. σελ.
 121 ὄδυν. γράφ. ὄδυν. () τ' γράφ. τὰ σελ. 122 Weicester
 Weicester σελ. 123 δεσποῖνη γράφ. κόρην. () ἀπὸ τὸ ὀπ.
 γράφ. τὸ ὀπ. σελ. 125 ἐμαυτὸν γράφ. ἐμαυτὴν. () μετὰ τῆς
 ἄμ. γράφ. τῆς ἄμ. μετὰ () συνοδ. γράφ. συνοδ. σελ. 128 ὁ
 γράφ. ὁ () οτιγμην γράφ. στιγ. σελ. 100 ἰδικὴ γράφ. ἐδικὴ
 σελ. 134 καὶ ! γραφ. καί.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000168503

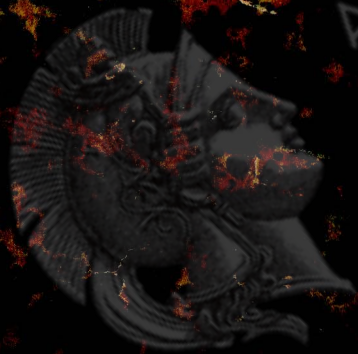
ΑΘΗΝΑΝ

KK

«Επιμνημόσυνη
επέτειος 18. 3. 1914»

W

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ